

КАРЪН ХОУКИНС

Шотландско предизвикателство

“Проклятието
на МакЛийн”
книга 5

КАРЪН ХОУКИНС ШОТЛАНДСКО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Превод: Illusion

chitanka.info

Александър МакЛийн се наслаждава на опияняващ флирт с очарователната Кейтлин Хърст, докато тя не го прави за посмешище пред цялото висше общество. Той замисля план да я съсипе, като осигури присъствието ѝ на много популярен бал и е повече от вбесен, когато прелестният ѝ чар и пъргавият ѝ ум осуетяват намеренията му.

След ужасяващ Сезон в Лондон Кейтлин е изпълнена със съжаление, но и твърдо решена да оправи отношенията си с Александър. Тя е повече от щастлива да го срещне на бала, на който е поканена така неочаквано, но веднага ѝ става ясно, че арогантният, сексапилен планинец не ѝ е простил. Затова Кейтлин измисля дързък план и, припомняйки си една легенда, предлага необичайно състезание: всеки от тях трябва да изпълни няколко „митични“ задачи. Ако Кейтлин успее, Александър ще трябва ѝ прости предишните прегрешения, а ако той се справи, тя доброволно ще го последва в леглото му.

Но дали Кейтлин ще успее да го склони да се откаже от плана си за отмъщение, без да изгуби сърцето си...

ПРОЛОГ

Едва ли някой мъж се нуждае повече от жена, която да му покаже истините от живота, колкото Александър, леърд на клана МакЛийн.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— И така, всичко е подготвено — каза той, а дълбокият му глас бе изпълнен със задоволство. — Кейтлин Хърст най-накрая ще плати за всичко, което причини на мен и семейство ми.

Никакво съмнение не засенчваше доволното изражение, изписано върху силното, чувствено лице на мъжа и Джорджиана, херцогинята на Роксбърг, се радваше, че това отмъщение не е насочено срещу нея.

— Не беше лесно да осигуря присъствието й тук, особено с компанията, която се наложи да изтърпя. — Тя изви устни и прекара четката със сребърна дръжка през дългите си червени кичури. — Не ми е приятно да общувам с простолюдието.

— Наистина ли? — Твърдите устни се извиха в лека усмивка. — Дори когато съществува приятната вероятност да срещнеш роднини...

Четката увисна във въздуха за миг, преди Джорджиана да отвърне рязко:

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Той повдигна вежди и я погледна с насмешка.

Херцогинята положи усилие да продължи да разресва косата си с дълги, плавни движения, въпреки че вътрешно трепереше от гняв и страх. Знаеше, че не трябва да е изненадана. Александър, леърд на

клана МакЛийн, беше известен със способността си да стига до истината. Трябваше да се досети, че би могъл да разкрие и нейните тайни. Сега може и да беше херцогиня, но някога...

Със свит на възел стомах Джорджиана го погледна изпод мигли. Той се бе обърнал към прозореца, а избледняващата следобедна светлина падаше върху лицето му, осветяваше зелените му очи и подчертаваше самоуверения нос и твърдите, чувствени устни. Тя потрепна при спомена за тези устни.

— Време е играта да започне. — Той се обърна към нея. — Как успя да убедиш мисис Хърст да приеме поканата за дъщеря си?

Поуспокоена от неговото внимание, Джорджиана нацупи плътните си устни.

— Отне ми две седмици само да я накарам да ме изслуша. След това трябваше да обеща, че ще се грижа за скъпоценната ѝ дъщеря като за свое собствено дете.

— Тя държи Кейтлин под ключ последните три месеца. Не успях дори да се приближа до проклетата жена. — Александър я погледна и малкото топлота в очите му накара сърцето ѝ да забие по-бързо. — Благодаря ти за помощта, Джорджиана. Ще ти се отплатя.

Тя се премести така, че халатът ѝ да се разтвори и да разкрие ризата от фин лен във френски стил, през която се открояваха зърната на пищните ѝ гърди. Никой мъж не би могъл да ѝ устои, освен МакЛийн.

Той продължаваше да седи облегнат на стола в другия край на стаята, дългите му мускулисти крака бяха изпънати напред. Красивото му лице бе дълбоко замислено, погледът му бе вперен в някаква невидима, далечна точка. Едва доловима усмивка смекчаваше твърдата линия на устните му.

Бяха ѝ необходими почти две години внимателно планирани, невинни провокации, за да го примаме в леглото си, а на него — по-малко от три месеца, за да му омръзне. Тази мисъл обагри бузите ѝ и я накара да стисне сребърната дръжка на четката така, че пръстите ѝ се схванаха.

— Какви са плановете ти за това момиче? Никога не си споменавал.

Той затвори очи.

— Кейтлин Хърст ми дължи много. Тя направи името ми за смях.

Изтънелите му устни предизвикаха задоволство у Джорджиана, но тя прикри триумфа си със съчувствен тон.

— Всички обсъждаха как хлапачката Хърст е заявила, че ще се омъжи за теб по един или друг начин. Превърна двама ви в основна тема на разговорите в обществото.

Лицето на МакЛийн се стегна.

— Сега ще накарам разглезената госпожичка да ми плати за всичко. Кога пристига тя?

— Тази седмица. Ще изпратя карета да я докара.

— Чудесно. — МакЛийн облегна главата си на високата облегалка на стола, изпъна широките си рамене и кръстоса лъснатите си до блясък ботуши. — Кейтлин Хърст е твърде импулсивна. Достатъчно е да я подтикна да извърши нещо неприлично, и репутацията ѝ ще бъде съсипана. Само че този път нито сестра ѝ, нито брат ми ще са наблизко, за да я спасят.

— Само внимавай самият ти да не попаднеш в капана на брака като Хю!

Джорджиана беше с Александър в нощта, в която бе разкрил плана на Кейтлин да го принуди да се ожени за нея. Нейните необмислени действия бяха накарали брата на Александър и сестрата на Кейтлин да се оженят, за да спасят репутацията ѝ.

Думата ярост е твърде слаба, за да опише реакцията на Александър, когато бе научил. Той крачеше из библиотеката с побеляло от заслепяващ гняв лице и изведнъж в ясното нощно небе бе забушувала страховита буря. Дори сега, няколко месеца по-късно, Джорджиана потрепваше, когато си спомнеше. Бе чувала слухове за проклятието на семейството МакЛийн, но до тогава не им бе вярвала.

Той се усмихна презрително:

— По-скоро ще се ожения за някоя миячка, отколкото за тази жена!

— Прекалено умен си, за да те хване неподготвен — измърка Джорджиана. — Надявам се пристигането ѝ да не ми причини особени затруднения. Останалите гости ще се чудят защо съм поканила тази недоद्याна селянка.

— Не се притеснявай. Кейтлин се представи блестящо през сезона в Лондон. Дори Брумел го отбеляза.

Джорджиана прикри тревогата си:

— На колко години е Кейтлин? Двадесет?

— Двадесет и три.

— Колко забавно. Разликата във възрастта ви е същата като на Хъмбълт и неговата млада съпруга — сякаш случайно подметна тя, докато наблюдаваше МакЛийн изпод гъстите си мигли.

Лицето на Александър се напрегна и Джорджиана прикри усмивката си. Виконт Хъмбълт беше най-добрият му приятел. За изненада на всички, на четиридесет и две години Хъмбълт се бе влюбил безумно в жена, почти двадесет години по-млада от него и се бе оженил за нея. Майка му, която вече не вярваше, че синът ѝ някога ще се ожени, бе безкрайно щастлива, но Александър бе имал известни съмнения относно подобен неравен брак. Хъмбълт обаче не бе склонен да чуе и дума срещу своята годеница.

Новооткритото щастие на виконта се бе оказало краткотрайно. Младата виконтеса бе ненаситна жена и през следващите седем години бе подложила съпруга си на унижения, публични скандали и в края на краищата го бе разорила напълно.

Един ден финансовият съветник на Хъмбълт бе открил виконта мъртъв, с димящ пистолет в ръка и писмо под преспапието на бюрото. В него той проклинаше съпругата си, но това беше твърде слаба утеха за тези, които наистина го обичаха.

Смъртта на приятеля му бе опустошителна за МакЛийн. Дори и сега, четири години по-късно, само споменаването на тези събития караше очите му да потъмнеят и устните му да побелеят.

— Не изпитвам никакъв интерес към Кейтлин Хърст, ако това имаш предвид! — рязко отвърна той.

— Сигурна съм, че е така — побърза да се съгласи Джорджиана. — Ти си твърде изискан, за да се интересуващ от дъщерята на викария. Винаги съм мислила, че Клариса бе твърде млада и красива за Хъмбълт. Той трябваше да предвиди как ще свърши всичко. Тя искаше само парите му и след като ги получи... През цялото време му се подиграваше.

Изражението на Александър стана предпазливо, въпреки че очите му блесяха от раздразнение.

— Може би.

Джорджиана се успокои от факта, че той не започна да спори. Никога не бе флиртувал с прекалено млади момичета, но тя се

притесняваше, че е възможно с Кейтлин Хърст нещата да са по-различни. Но каквото и да бе изпитвал Александър към нея, едва ли продължаваше да храни същите чувства. Не и след като нейните действия бяха причината цял Лондон да говори за него.

Той се изправи нетърпеливо:

— Трябва да тръгвам. Ще пояздим с херцог Линвил, за да пробва новия си жребец.

Очите на Джорджиана проследиха широките му рамене, елегантното палто, което подчертаваше тесния му ханш, мускулестите бедра...

— Да считам ли, че одобряваш панталона ми?

Тя рязко вдигна поглед, бузите ѝ пламтяха, а на лицето ѝ се изписа усмивка, за която се надяваше, че изглежда провокираща.

— Не можеш да ме виниш, че имам приятни спомени.

— Докато не забравяш, че това са само спомени и нищо повече.

— Той присви очи и добави меко: — Надявам се, че не виждаш в моята молба да ми помогнеш, нещо повече от услуга между приятели.

Тя успя да се засмее леко.

— Да, приятели сме и се надявам винаги да бъдем. *Поне засега.*

Александър се поклонил, а в очите му имаше повече топлина, отколкото преди два дни, когато беше пристигнал.

— Приятен ден, Джорджиана! До довечера!

Той се насочи към вратата с уверена походка и атлетичната грациозност на движенията му накараха устата ѝ да пресъхне.

След излизането му стаята сякаш болезнено опустя.

ГЛАВА 1

За да завладее един МакЛийн, особено, ако той носи сърце от камък, е нужна жена, която не познава значението на думата „не“...

Старата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ

— Истинска, жива херцогиня?

Кейтлин Хърст се засмя на вопъла на по-малката си сестра.

— Да. Истинска, жива херцогиня. Да не искаш да е някоя умряла?

— О, знаеш какво имам предвид. — Мери се хвърли на леглото при износения куфар на сестра си, трите бални рокли, купчинката чисто, сгънато бельо и протритите бални пантофки. — И на мен ми се иска да отида в дома на истинска, жива херцогиня за триседмично гостуване.

Кейтлин сложи чифт чорапи, кърпиени само веднъж, в малкия куфар на пода.

— Да не би да ми завиждаш за единственото развлечение, което ще имам от месеци насам?

— Не, само ми се иска да мога да дойда с теб. — Мери разпери ръце. — В писмото си херцогинята споменава, че ще има разходки в парка, езда, стрелба, игри на карти...

— Тези неща не зарадваха особено мама.

— Да, но татко ти даде тайно гвинея, за да можеш да играеш, така че не може да е толкова лошо. Освен това, не игрите бяха причината мама да е против, а балът с маски. Убедена съм, че тя отказва

да ти позволи да заминеш, защото херцогинята писа, че ще ти е нужен костюм.

— Наложих се да обеща, че няма да нося маска и ще се държа така, както подобава на всяко благовъзпитано момиче.

Мери повдигна вежди.

— Ще се справиш ли?

— Ще се справя — каза разпалено Кейтлин и наистина си вярваше. Винаги си вярваше. Проблемът бе да си спомни как трябва да се държи, когато изгуби самообладание. Не изгаряше от желание да пренебрегва общоприетите правила, но ако някой я ядосаше или предизвикаше състезателния ѝ дух, всяка предпазливост и разумна мисъл се изпепеляваше.

Тя напъха шала си в куфара, доста по-енергично от необходимото. Проклятие, само ако бе успяла да се сдържи преди три месеца и не бе позволила на Александър МакЛийн да я тласне към действия и думи, които не биваше да си позволява. Но вече не можеше да направи нищо, освен да използва тази невероятна, непредвидена покана, за да спечели отново благоволенieto на обществото към семейството си.

Мери посегна да докосне една от новите рокли, разстлани на леглото, в очакване да бъдат увити в хартия и прибрани в куфара.

— Със сигурност никоя от гостенките в дома на херцогинята няма да има толкова красива рокля като тази. Ти шиеш по-добре от повечето модистки на Бонд Стрийт.

Кейтлин се усмихна.

— Благодаря ти. Това е голям комплимент. Много се гордея със сребрищата, тя е за бала с маски.

— Стои ти прекрасно, макар мама да те накара да направиш деколтето толкова високо — намръщи се Мери. — Ако зависеше от нея, щеше да отидеш на бала, скрита в чувал за картофи от главата до петите. Мама се притеснява твърде много, въпреки че и ти... — лицето на момичето порозовя.

Веселието на Кейтлин изчезна.

— Никога вече няма да позволя настроенията ми да вземат връх над мен. Ако не се бях държала толкова лошо, Кат нямаше да се почувства задължена да дойде в Лондон да ме спасява, нито да е принудена да се омъжи и...

Мери хвана ръката на сестра си.

— Всичко свърши добре. Кат е силно влюбена в съпруга си и каза, че трябва да ти благодари за това, че го е срещнала. А и направи мамчето много щастлива.

— Баба смята, че всичко, свързано със семейство МакЛийн е чудесно, особено ако има вероятност да се сдобие с някое и друго правнуче.

— О, това ще е направо...

От коридора се разнесе тропот, сякаш препускаше цяло стадо телета. След бързо почукване, вратата се отвори и се появи Уилям, техният най-голям брат, следван от изненадващо елегантно облечения Робърт и твърде слабичкия Майкъл.

Всички те бяха много високи, особено Уилям, който на двадесет и две, бе достигнал забележителния ръст от шест фута и четири инча^[1], а раменете му бяха пропорционално широки.

Майкъл, който бе на шестнадесет и наскоро се бе възстановил от поредното белодробно заболяване, настани дългнестото си тяло на стола до камината.

— Е? — попита той, докато гледаше роклите, чехлите и останалите украшения и дрънкулки, разпръснати из цялата стая. — Мислех, че вече сте приключили с опаковането!

Мери се усмихна.

— Кейтлин имаше само две седмици, за да се приготви. Знаеш, че това време не е достатъчно.

Кейтлин го изгледа решително.

— Да ни дразните ли дойдохте? Уверявам ви, че си имаме достатъчно работа и без да се налага да ви забавляваме.

Робърт огледа дрехите по леглото през монокъла, който носеше отскоро.

— Мили Боже, жено! Нима ще вземеш всичко това със себе си?

Сестра му присви очи срещу него.

— Трябва ли да носиш тази смешна леща?

— Такава е модата — отвърна твърдо той, въпреки че изглеждаше някак несигурен.

— За късогледци циклопи най-вероятно.

Мери се разсмя, докато Майкъл и Уилям изсумтяха шумно.

Робърт прибра монокъла в джоба си и отвърна високомерно:

— Само защото не разбираш от мода...

— Разбира и още как! — прекъсна го Мери. — Виждал си роклите, които шие.

Кейтлин приглади синята утринна рокля на леглото.

— Ако списъкът с развлечения на херцогинята е точен, имам по-малко от необходимия брой рокли, но трябва да се справя и така. Винаги мога да сменя обувките и наметката си или да направя дребни промени по роклите, така че тоалетът ми да изглежда различно.

— Кейтлин дори преправи стария си костюм за езда. — Мери посегна към куфара, за да погали нежно кафявата кадифена рокля. — Когато се върнеш, ще ми помогнеш да направим една като нея, нали?

Майкъл изсумтя.

— И къде ще я носиш? Единственото животно, което можем да яздим, е дебелата кобила на скуайъра.

Мери подсмръкна.

— Важно е как изглежда ездачът, не конят.

— И ще прекараш часове в приготвянето на костюм за езда, който ще обличаш един-два пъти в месеца? — Майкъл изглеждаше удивен от тази мисъл.

— Да, ако изглеждам добре в него.

— Суетата е грях. Татко ни го е повтарял милион пъти.

— Да искаш да изглеждаш добре не е грях. Грях е да си мислиш, че изглеждаш толкова добре, че е без значение как си облечен.

Това породя спор между Мери и Майкъл, който стана още по-шумен, когато Робърт и Уилям започнаха да ги подстрекават.

Кейтлин престана да им обръща внимание и сгъна шала с мъниста, който бе купила по време на краткия си престой в Лондон преди три месеца. Наистина ли бе минало толкова много време? Сега онези събития ѝ изглеждаха като избледняващ кошмар.

Не можеше да си спомни ясно баловете и роклите, великолепните ястия и забележителностите на града, но се сещаше за всяка секунда от опасния флирт с Александър МакЛийн. Ясно си припомни как му бе позволила да я учи да язди. И въпреки че винаги се стараеше някой от конярите да е наблизо, заради благоприличието, МакЛийн успяваше лесно и бързо да се отърве от него, като го прещаше да търси някоя изпусната ръкавица или отвят шал, дори в дните, в които нямаше никакъв вятър.

Бузите ѝ пламнаха, когато се сети как самата тя му помагаше да мамят слугите. По онова време беше в състояние да мисли само за това, колко много иска да усети силните ръце на МакЛийн около себе си и как копнее за жарките му целувки и... Пропъди спомените. Тези дни бяха отминали и означаваха по-малко и от въображаемия вятър.

Тя си наложи да се усмихне на Мери.

— Ще ти уشيا костюм за езда, когато се върна. Можем да ползваме синьото кадифе от старото ти палто и онова старо златно от пелерината за опера на мама, която е в сандъка на тавана. Цветовете ще си подхождат перфектно, а там, където материята е износена, можем да сложим копринени цветя и никой няма да забележи. Така поднових една от старите си рокли.

Забравил за момент усилията да се държи като светски мъж, Робърт изсумтя.

— И ти си мислиш да заблудиш каймака на обществото с поставянето на няколко цветя. Ще те разкрият за миг.

Кейтлин сгъна тъмносиния копринен шал и го сложи в куфара.

— Никога няма да се досетят. Миналия път въобще не забелязаха. — Момичето прибра чифт сатенени пантофки в куфара при останалите. — Само три чифта, ще ми се да имах още два.

Робърт, който се бе облегнал на касата на вратата, повдигна вежди, а очите му лениво проблясваха.

— Колко чифта пантофки са необходими за едно обикновено гостуване в провинцията.

— Това въобще не е обикновено гостуване — възрази Мери. — Ще бъде в замъка на истинска, жива херцогиня!

— Трябва да имам по един чифт във всеки цвят, в който са роклите, но и така трябва да се справя. — Кейтлин сложи последната рокля в куфара и затвори капака. — Очаквам всеки момент майка да дойде и да каже, че е променила решението си.

— Няма — каза убедено Робърт.

Кейтлин го изгледа.

— Откъде знаеш?

— Чух ги да говорят с татко. Майка смята, че ще се държиш добре през следващите няколко седмици и че имаш голям напредък в последно време. Почти не си избухвала през последните три месеца.

Освен това — ухили се той — се надява да срещнеш някой подходящ мъж.

Бузите на Кейтлин пламнаха.

— Не искам да срещам никого.

Тя искаше само да има възможност да възстанови доброто име на семейството си и да докаже на родителите си, че си е взела поука от ужасната си грешка.

В интерес на истината, единственото, което я дразнеше в тази зловеща ситуация, бе, че никой дори не си помисляше да обвини МакЛийн, а той имаше точно толкова вина за това, което се случи с Кат, колкото Кейтлин. Ако умишлено не се бе държал толкова интригуващо, тя никога нямаше да му обърне внимание. Но на втората им среща той така ѝ се подиграваше и я предизвикваше, че тя откри, че няма достатъчно воля, за да не му обръща внимание.

Едно нещо бе напълно сигурно — МакЛийн бе решен да я целуне. Кейтлин го знаеше, защото ѝ го бе признал на третата им среща. Разбира се, тогава тя бе отвърнала — напълно неуместно — нещо от рода на: „Само опитай“. И така бе започнало всичко.

Между тях несъмнено имаше привличане, което се бе разпалило силно и Кейтлин бе изпитала чувства, каквито никога преди дори не си бе представяла. Една целувка на Александър МакЛийн я бе превърнала в треперещо желе от гореща страст. По-лошото бе, че това се оказа пристрастяващо като шоколада и бе открила, че търсеше още и още от тези целувки. Поемаше все повече и повече рискове, за да привлича вниманието му, предизвикваше го в отговор на неговите предизвикателства, докато и двамата бяха съвсем близо до това да пристъпят линията, отвъд която нямаше спасение.

Странното бе, че точно със спомена за тези целувки Кейтлин се бореше най-много. И всяка нощ, щом затвореше очи, мечтаеше за тях — горещи, страстни, решителни и...

Не. Всичко това бе минало. Тя затвори големия куфар и го сложи до малкия.

— Готова съм, приключих.

Майкъл погледна малкия куфар.

— И този ли е пълен с дрехи?

Мери се намръщи.

— А ти да не мислиш, че може да събере всичките рокли и костюма за езда само в един? Сега помогни, като пренесеш нещата на Кейтлин във фойето. Каретата, която е изпратила херцогинята за нея, ще е тук всеки момент.

Робърт грабна куфара и на излизане от стаята каза през рамо:

— Обзалагам се, че конете ще са първокласни.

Уилям взе малкия куфар, сякаш бе лек като перце и го вдигна на рамото си.

— Аз също искам да ги видя.

Майкъл с усмивка запристъпва към вратата.

— Кейтлин, да кажа ли на мама, че ще слезеш скоро?

— Да, моля те. Само искам да проверя дали не съм забравила нещо.

— Добре — намигна той и излезе.

Мери застана на вратата.

— Ще пишеш, нали?

— На всеки три дни.

Мери въздъхна.

— Мисля, че ще е достатъчно. Толкова ми се иска да дойда с теб!

— И след като погледна тъжно сестра си, излезе от стаята.

Кейтлин взе избелялото си вълнено палто и дебелия шал. Щеше да го носи заедно с удобните боти, а когато след два дни стигне близо до замък Балъх, щеше да спре, за да ги смени с по-модерните си боти и палто, които, за съжаление, не топлеха толкова.

Огледа стаята за последен път, доволна, че не е забравила нищо, след което излезе и затвори вратата след себе си.

[1] Шест фута и четири инча са приблизително равни на 193 см.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

*О, момичета, никога не вярвайте на мъж,
който твърди, че може да пази тайна.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Три дни по-късно Кейтлин отдръпна кожената завеска, която покриваше прозореца на каретата. Студеният въздух нахлу веднага и тя потрепери, сгуши се още повече във вълненото палто и загърна поплътно одеялото около краката си. Благодарение на дебелия вълнен одеяло и грейката до краката ѝ, само бузите и носа ѝ почувстваха студа.

Тя никога не бе пътувала в такъв разкош, но пътуването бе продължило досадно дълго. За сметка на лукса, каретата се бе оказала бавна.

Разкошът на каретата може и да беше достатъчна компенсация за удълженото с още един ден пътуване за някого, но Кейтлин се улавяше как мислено се опитва да я накара да се движи по-бързо, докато напредваха бавно по дълбоко набраздения път. Струваше ѝ се, че спират на всяка пощенска станция и странноприемница, но не можеше да откаже, когато ѝ предлагаха топла лимонада, сирена и хрупкав хляб, нито да възрази, че слугите пълнеха с горещи въглени грейката. Обаче бе изморена от седенето. Искаше просто да пристигнат!

Тя се обърна към спътничката си — прислужница, изпратена от херцогинята да се грижи за нея и да я придружава.

— Мюриън, колко остава, докато стигнем в замък?

Мюриън — слаба, кокалеста жена, облечена в обичайните за слугите черна рокля и дебело черно палто, отвори очи, премигна

сънено и погледна през прозореца.

— Почти пристигнахме, мис. Още час-два.

— Ох, надявам се да е така — потърка бедрата си Кейтлин. — Уморих се да седя.

— Може да сте изморена, но трябва да се радвате, че не бързаме. Иначе щяхте да пристигнете синьо-черна, изгладняла като вълк и замръзнала като ледена шушулка.

Кейтлин се усмихна едва.

— Права си, разбира се. Просто съм неспокойна.

Мюриън се намести в ъгъла си.

— Подремнете, мис. Ще се почувствате по-добре, като пристигнем. — Тя затвори очи и след няколко минути вече хъркаше.

Съветът на прислужницата не успокои никак Кейтлин. Тя продължаваше да се взира с копнеж през прозореца. Пътят се простираше право на север, въздухът ставаше все по-студен, а пейзажът — все по-див и прекрасен. Потрепери и си пожела да не бе обличала по-модерното си палто и полуботушките, когато спряха в последната странноприемница.

След час пътят стана по-стръмен, виеше се покрай кафяво-зелените хълмове и се снижаваше по брега на красиво езеро, обкръжено от сребристосиви скали. Водата му бе дълбока, яркосиня, а близките скалисти хълмове бяха покрити с ниски храсти и треви. Между двата хълма се извисяваше планина, чиито покрити със сняг върхове се отразяваха в повърхността на езерото.

Кейтлин се усмихна на дълбокото, трайно спокойствие, което я обгърна. Изненада я чувството, което я изпълни; беше почти като завръщане у дома. И защо не, баба ѝ живееше само на половин ден път от тук, от другата страна на езерото. Като дете бе прекарала много дни в бродене из хълмове като тези, докато с Кат си измисляха истории за легендарните МакЛийн.

Мамчето бе очарована от семейство МакЛийн, отчасти поради това, че къщата ѝ беше точно срещу техния замък, и отчасти, защото я изгаряше любопитство към проклятието на МакЛийн. Кейтлин също изпитваше любопитство — бе изпитвала — напомни си тя твърдо. Беше време да забрави всички тези глупости. Никога повече нямаше да види проклетия, покварен Александър МакЛийн и така беше най-добре.

Мюриън се размърда, протегна се, после се наведе напред, за да сподави една прозявка и погледна навън през рамото на Кейтлин.

— Да, почти стигнахме.

— Чудесно, никога не съм била в истински замък.

— Това не е съвсем истински замък. Нейна Светлост казва, че е имение, превърнато в замък, което означава, че господарската къща е преобразена като замък с камъни и разни подобни. — Прислужницата поклати глава. — Какво ли не измислят тези аристократи?

Кейтлин посочи към планината.

— Баба ми живее наблизко, от другата страна на долината, точно срещу замъка на МакЛийн. Помага на болните в селото.

Мюриън сграбчи ръката на Кейтлин и тя премигна учудено срещу изведнъж засиялото лице на прислужницата.

— Мис, да не би да казвате, че старата Нора ви е баба?

— Да, тя ми е баба...

Мюриън стисна ръката ѝ още по-силно.

— Баба ви спаси живота на сестра ми, когато я беше хванала треска. Мислехме, че си отива, но вашето мамче дойде и я накара да пие една отвратителна отвара — присви нос тя. — Сестра ми каза, че миришела като смъртта, така беше, но я върна към живота и не е боледувала повече до ден-днешен.

Кейтлин кимна.

— Мамчето има дарба.

— Наистина е така! Говори се, че прави отварите си с чистата, студена вода от това езеро и затова са толкова ефикасни.

Кейтлин се усмихна, загледана в прекрасното синьо езеро, чиято повърхност изглеждаше като от стъкло, а над него плуваха пухкави бели облаци.

— Трябва да посетя мамчето, докато съм тук.

— Ако отидете, с радост ще дойда с вас.

Каретата се наклони, когато взе острия завой на главния път.

— О, вече сме на пътя към замъка.

— Най-сетне! — Кейтлин погледна към прислужницата и подхвърли равнодушно. — Чух, че херцогинята е много модерна.

— И за вас може да се каже същото. Тя ще хареса вашите рокли, няма съмнение. Забелязах как бяхте облечена на закуска тази сутрин.

— Благодаря ти. Използвах един модел, който видях в Лондон.

Мюриън премигна.

— Вие сте я направила? Изтънчена дама като вас?

Кейтлин се разсмя.

— Аз съм дъщеря на викарий и съм направила почти всичко, което нося. Повечето модели са от *Дамския журнал на Акерман*.

Мюриън я погледна.

— Ако ми позволите, мис, ще ви кажа, че сте малко по-различна от другите гости на Нейна Светлост. Тя няма навика да кани по-млади и хубави жени от нея самата.

Кейтлин се засмя.

— Никога не съм се срещала с херцогинята. Запознали са се с майка ми на една вечеря и през последните няколко седмици доста се сприятелиха. Нейна Светлост настоя майка да ме изпрати да гостувам в замъка ѝ.

Мюриън присви вежди.

— Значи Нейна Светлост просто така е решила да ви покани? Това не ми изглежда, като нещо, което тя... — Прислужницата замълча и се принуди да се усмихне, очевидно престорено. — Разбира се, няма никакво значение какво мисля аз. Сигурна съм, че ще се радва, задето ѝ гостувате, мис.

Любопитството на Кейтлин се пробуди. От държането на прислужницата ставаше очевидно, че за херцогинята не са присъщи жестове, продиктувани от импулсивност и щедрост. Тогава защо я бе поканила? След месеци пленничество, тази покана бе такава прекрасна изненада, че Кейтлин не си бе направила труда да задава въпроси, но сега се зачуди. Майка ѝ може да не знаеше какви егоистки са светските гранд дами, но Кейтлин, която бе прекарала два великолепни месеца с леля си в разгара на лондонския сезон, бе разбрала колко истина има в това. Може би тази жена имаше дъщеря на нейните години или отчаяно се опитваше да достигне до определен брой двойки?

Бе обичайно, домакинята да кани равен брой мъже и жени, така че на масата всички да са седнали по двойки. Така някои понисшестоящи дами успяваха да водят доста активен социален живот, независимо от социалното неравенство. Беше трудно да се повярва, но вероятно нито една от уважаваните дами не би приела да играе ролята на допълваща бройка за вечеря.

Каквато и да бе причината, Кейтлин възнамеряваше да се възползва по най-добрия начин от предоставилата ѝ се възможност.

Мюриън кимна към прозореца.

— Това е последният завой към къщата, мис, ако искате, можете да я видите отдалеч.

Кейтлин се наведе напред. Отначало виждаше само стена от дебели дървета, но после, когато слънцето се показва между облаците, дърветата се разрешиха и откриха гледка към замъка Балъх.

— Прекрасна е, нали, мис?

Кейтлин успя само да кимне. Сивата каменна къща с оръдейни кули бе строена в пищен стил, за да изглежда като замък, разположен върху хълма. Късното следобедно слънце сияеше топло над нея, въпреки мразовития вятър.

— Нова е, въпреки че изглежда стара. Построена е така по нареждане на Нейна Светлост. Къщата е голяма, а кухните са едни от най-хубавите в Шотландия и към всяка спалня в източното крило, където ще отседнете вие, има стая за тоалет.

— Колко модерно! И все пак изглежда старинна и романтична.

— Кейтлин се усмихна. — Почти очаквам малки елфи да излязат с танцова стъпка през вратата, за да вземат багажа ни.

Мюриън изсумтя.

— Единствените елфи, които ще видите, са лакеите, но поголеми лентяи от тях едва ли ще намерите, въпреки че изглеждат като картинки. Нейна Светлост не би се съгласила с нищо друго. Искане да изглеждаме перфектно, точно както в някой лондонски дом и не приема никакви възражения.

— Напълно характерно за положението ѝ. Ако аз бях херцогиня, сигурно щях да съм също като нея.

Мюриън изглеждаше изненадана.

— Наистина ли, мис?

— О, да. Щях да бъда непоносима. Щях да очаквам всички да ми се подчиняват и да изисквам най-доброто във всяко отношение. Но щеше да ми бъде забавно, само ако сестрите и братята ми са наоколо, за да ме видят.

Прислужницата се усмихна.

— Ще трябва просто да ги поканите да видят как царувате в замъка си...

Каретата затрополи по калдъръмения път и спря пред портите.

— Пристигнахме — каза Мюриън и започна да събира вещите им.

Кейтлин изведнъж се почувства неспокойна, приглади полите си и се увери, че ръкавиците ѝ са закопчани на китките. Не познаваше никого, но беше сигурна, че ще се сприятели с някои от дамите, преди да е изминала седмицата. Повдигна брадичка. Ако не успееше, поне щеше да се наслаждава на околността. Щеше да е забавно да проучи местността и великолепното езеро.

Вратата на каретата се отвори и стълбичката се спусна, а лакеят ѝ подаде ръка, облечена в ръкавица. След миг Кейтлин се намираше в най-величественото централно фоайе, което бе виждала някога. Блестящият паркет по пода водеше към доста на брой огромни двойни врати. Дългата маса в бяло и златисто, разположена между два подхождащи ѝ стола, и окаченото над нея огромно огледало в златна рамка, изпъкваха на фона на топлия блясък на дървото. Блестящият полилей от злато и месинг вече разпръскаше мека светлина, въпреки че до настъпването на нощта оставаше още поне час.

Врата в далечния край на коридора се отвори и откри трескава дейност. Лакеи със свещници в ръце и ленени кърпи на раменете сновяха напред-назад. Прислужница бързаше, понесла кошница пълна с току-що набрани цветя и празна ваза под мишница.

Изискано изглеждащ иконом приближи и се поклони пред Кейтлин.

— Мис...?

— Хърст. — Кейтлин откопча ръкавиците и палтото си и ги подаде на чакащия лакей.

— О, мис Хърст. Очаквахме ви.

Кочияшът, следван от Мюриън, внесе куфарите на Кейтлин.

Икономът погледна към прислужницата.

— Нейна Светлост и някои от гостите ѝ са в Розовия салон. Ще заведе мис Хърст там, преди да я придружиш до спалнята ѝ.

— Благодаря ви, мистър Хей. — Мюриън се обърна към Кейтлин и направи реверанс. — Желаете ли да вземете вана преди вечеря. Ще ви помогне да не се чувствате толкова схваната след пътуването.

— О, да, моля.

— Ще ви приготвим ваната. Ще се погрижа багажът ви да бъде разопакован и да ви донесат чаша топъл чай.

Стомахът на Кейтлин вече се обаждаше, но тя знаеше от престоя си в Лондон, че до вечерята остава поне час.

— Благодаря ти, Мюриън. Това звучи чудесно.

Прислужницата отново направи реверанс и тръгна, като нареди на един лакей да качи куфарите на Кейтлин.

Икономът се прокашля.

— Мис Хърст, ако ме последвате, ще ви отведе при Нейна Светлост. Тя и няколко от гостите й току-що се върнаха от езда и обсъждат планове за утрешните забавления в салона.

— Разбира се.

Икономът я поведе към широка двойна врата, отвори я и обяви с равен тон.

— Ваша Светлост, мис Хърст пристигна. — И с поклон отстъпи от пътя на Кейтлин.

Огледала и прозорци блестяха в стаята, която бе три пъти по-дълга, отколкото широка, и бе обзаведена в старинен стил. По протежение на двете стени бяха разположени величествени прозорци, с тежки надиплени копринени пердета с пискюли в бронзов цвят, през които светлината струеше в стаята. Срещуположните стени бяха покрити с тапети, изрисувани в нежно розово, кафяво и бяло, които се редуваха с огледала, високи от пода до тавана. Големи розови канапета обграждаха две от трите запалени камини, топлеци стаята. Подът бе покрит с дебел килим в розово-оранжево, кафяво и червено. Целият този разкош се допълваше от три месингови полилея, единият от които бе по-голям от канапе.

Кейтлин се постара да не зяпа и се съсредоточи върху малката група, която бе насядала на двете канапета до вратата. Поразителна червенокоса жена я измери с любопитен, но студен поглед. Тя бе облечена в сапфиреносин костюм за езда, който сякаш извайваше фигурата й, косата й бе вдигната на кок, а малката й кокетна шапка бе наклонена на една страна. До това великолепно създание седеше висок красив мъж с поразителни сини очи, който смело оглеждаше Кейтлин. На другото канапе седяха две дами, по-младата бе с кестенява коса и нежносини очи, а по-възрастната — с остри черти и доста голям нос.

Червенокосата жена огледа Кейтлин от главата до петите.

— Да, да — промълви тя ниско, сякаш говореше на себе си. —
Трябваше да се досетя.

Кейтлин, която приближаваше, спря.

— Извинете, но не ви чух.

Изражението на херцогинята стана съсредоточено и на устните ѝ
се появи напрегната усмивка.

— Мис Хърст, толкова се радвам, че приехте поканата ми.

Значи това беше херцогинята. Изглеждаше прекрасно.

Кейтлин спря на крачка от канапето и направи реверанс.

— Ваша Светлост, беше много мило от ваша страна да ме
поканите.

Мъжът до херцогинята се бе изправил на крака при появата на
Кейтлин. Сега се поклони, а очите му я поглъщаха.

— Джорджиана, ще ме представиш ли?

Устните на херцогинята изтъняха, но се усмихна.

— Разбира се. Мис Хърст, това е лорд Дъвиштън. Трябва да ви
предупредя, че той може да бъде много лош мъж.

— Джорджиана, наистина! — Сините очи на Дъвиштън
заблестяха весело, когато пое ръката на Кейтлин в своята и целуна
топло пръстите ѝ. — Мис Хърст, за мен е удоволствие. Не слушайте
Джорджиана. Тя просто е ядосана, защото я победих в ездата на
връщане към къщата.

— Ти мамиш — каза херцогинята с провлачения си тон.

Кейтлин дръпна ръката си от хватката на мъжа и се поклони
бързо.

— Лорд Дъвиштън, за мен също е удоволствие.

Домакинята посочи двете дами.

— Това е виконтеса Кинлос, моя много скъпа приятелка.

Жената с острите черти се изкиска.

— О, Джорджиана, щом казвате! — Тя се изправи и направи
кратък реверанс. При това малко, кльощаво куче с голяма розова
панделка, завързана на опашчицата от козина между големите му
остри уши, изскочи от полите ѝ.

— О, куче! Може ли... — Кейтлин протегна ръка, за да го
погали, но то заръмжа и се хвърли срещу нея с оголени зъби. Не успя
да я ухапе, благодарение на бързата реакция на лорд Дъвиштън, който
пристъпи между нея и животинчето.

Лейди Кинлос взе кучето в прегръдките си.

— Ела, ела, Мъфин.

То трепереше раздразнено и не сваляше ококорените си очи от Кейтлин.

— Съжалявам, ако съм я изплашила.

Лейди Кинлос сбърчи нос.

— Той не обича непознати — каза тя, целуна кучето по костеливата глава и продължи напевно: — Нали така, Мъфин?

Херцогинята се засмя ниско и звучно.

— Мис Хърст, както виждате, тук в Балъх Касъл ни управлява едно диво куче. Надявам се, че това няма да ви причини неудобство.

Кейтлин не се притесняваше толкова от злобното малко животинче, колкото от едва забележимото критично отношение, което излъчваше домакинята. При вида на перфектния ѝ костюм за езда Кейтлин се чувстваше невзрачна в измачканите дрехи, с които бе пътувала и ѝ се искаше да се бе преоблякла, преди да се представи. Но знаеше, че в никакъв случай не бива да показва неувереност! Ако научи нещо в Лондон, то бе, че всяка проява на слабост се наказва жестоко.

Тя обърна въпросителен поглед към младата жена, която стоеше тихо.

Херцогинята смръщи вежди.

— А, да. Това е мис... Одуел.

Младата жена се усмихна.

— Мис Хърст, аз съм мис Огилви.

Домакинята присви рамене.

— Огилви, тогава.

Кейтлин ѝ се усмихна топло и получи искрена усмивка в замяна. Вероятността да е открила поне един съюзник тук я поуспокои. И тя се премести малко по-близо до мис Огилви.

Лейди Кинлос целуна отново Мъфин и го пусна на пода. Той пак се скри в полите ѝ, като подаваше глава само за да изръмжи срещу Кейтлин.

— Недей, малък Мъфин. Бъди любезен. — Виконтесата погледна към вратата. — Чудя се къде ли са останалите. Тръгнаха по пътеката, водеща към руините на стария замък. Мислех, че ще са се върнали преди нас.

Херцогинята присви рамене, елегантният жест подчерта деликатността на шията и раменете ѝ.

— Най-вероятно са спрели да разгледат градините. Маркиза Треймънт напоследък е развила непреодолим интерес към розите.

Кейтлин се намръщи. Как майка ѝ, която обикновено преценяваше хората правилно, се бе доверила на тази груба жена. Замисли се дали собствената ѝ преценка не е прибързана, все пак едва се бе запознала с нея.

Домакинята се отпусна върху възглавниците на канапето и направи жест към гостите си да направят същото.

— Ако ме извините — каза Кейтлин. — Бих желала да си почина малко преди вечеря.

Херцогинята кимна.

— Вечерята ще бъде сервирана в девет. На вас сигурно ще ви се стори ужасно късно. — Плътните ѝ устни се извиха в самодоволна усмивка и тя погледна към лейди Кинлос. — Мис Хърст идва от най-дълбоката провинция. Бях там преди месец и мислех, че ще умра от скука.

Как *смееше* тази жена! Острият отговор бе на устните на Кейтлин, но тя се принуди да го преглътне. *Обещах на майка да не правя сцени... но, охxxxx!*

Лейди Кинлос се изкиска зад ръката си.

— Може би, мис Хърст ще предпочете малко хляб със сирене в шест, вместо агнешкото и омарите в девет.

Това беше прекалено. Кейтлин извика усмивка на лицето си.

— Не ме интересува кога ще бъде вечерята, просто не бих искала да я пропусна. Никога не пропускам възможността да се насладя на добрата храна, да обменя любезности с добра компания или да послушам глупави приказки.

Докато усмивката на лейди Кинлос избледняваше, лорд Дъвиштън се разсмя.

— Браво, мис Хърст! Добър отговор! Сега лейди Кинлос ще се чуди кое от трите имате предвид.

Херцогинята присви очи.

— Наистина, Дъвиштън, не окуражавайте момичето. Тя и без това е импулсивна. Майка ѝ ме предупреди.

Наложи се Кейтлин да прехапе устни, за да не порази всички около себе си с остротата на своя език.

— Изобщо не съм импулсивна, Ваша Светлост.

Лорд Дъвиштън се засмя.

— Тези от нас, които са прекарвали целия следобед на седлото или — кимна към Кейтлин, — в пътуване по прашните пътища, ще са изключително гладни до девет.

— Всъщност — добави мис Огилви с мекия си глас, — нищо не ме кара да изгладнявам така, както пътуването. — И се усмихна на Кейтлин. — Пътуването дотук ми отне осем часа и ако не беше време за чай, когато пристигнах, можех да изям някой от ремъците на каретата.

Кейтлин се усмихна благодарно на младата жена.

— Радвам се, че не ви се е наложило да стигнете до такива крайности.

— Аз също! — Нежните сини очи на мис Огилви заблестяха. — Мислех...

Вратата се отвори и още две двойки влязоха, посрещнати от лая и ръмжането на Мъфин.

Лорд Дъвиштън представи лейди Елизабет, дъщеря на дук Аргайл, и нейният придружител — лорд Далфор от Бърлей. Двамата бяха облечени изключително модерно и поздравиха мило Кейтлин. Следваха ги маркиз и маркиза Треймънт, красивата двойка поздрави любезно, но скоро се увлякоха отново в обсъждането на планове си за новата градина в един от имотите си.

Домакинята и лейди Кинлос поздравиха новодошлите с далеч по-голям ентусиазъм, отколкото бяха показали пред Кейтлин, което бе добре за нея. Единственото, което искаше в момента бе спалнята си и очакващата я вана. Тя погледна с копнеж към вратата.

— Ще дойда с вас, ако желаете.

Кейтлин се обърна и откри мис Огилви да седи до нея със срамежлива усмивка на лицето.

— Ще е чудесно, ако нямате нищо против — усмихна се в отговор Кейтлин.

Мис Огилви се приближи.

— Приспа ми се и бих искала да си почина преди вечерята.

Кейтлин въздъхна с облекчение и тръгна с младата жена към голямата врата.

— Благодаря ви много. Не съм съвсем сигурна накъде да тръгна, къщата е толкова голяма.

— И красива. Почакайте да видите спалните! Обзаведени са в толкова прекрасни цветове. Моята е в изумруденозелено, пердетата са с пискюли в бронзово, както и балдахинът над леглото, но ще трябва да почакате да видите своята. Лорд Дъвиштън каза, че всяка спалня има стая за тоалет, не е ли удивително?

Почти бяха стигнали до вратата, когато тя се отвори и висок чернокос мъж влезе. Чертите му бяха твърди и чувствени, устните му — като изваяни, а очите — зелени като мъха по камъните покрай леденостудена река.

Кейтлин познаваше това лице — то бе обсебило сънищата ѝ и бе причина за всичките ѝ угризения през последните три месеца.

— Александър МакЛийн — прошепна тя, но гласът ѝ бе погълнат от поздравите между херцогинята и гостите ѝ.

МакЛийн се усмихна на групата, но когато тръгна към тях, погледът му бе насочен към Кейтлин и улови нейния. Обзе я изпепеляваща топлина, в мига, в който си спомни всяка открадната целувка, всяко чувствено докосване, всеки забранен миг, който бяха прекарвали през трите прекрасни седмици, преди неговата арогантност и нейната непримирима гордост почти да съсипят семейството ѝ.

Тялото ѝ веднага бе обхванато от онова дълбоко, приятно вълнение.

По дяволите, трябваше вече да съм го преодоляла!

Той присви очи, но само за миг, и след това, сякаш тя не представляваше абсолютно нищо, продължи към останалите в стаята.

— Това беше грубо — присви нос мис Огилви. — Той не каза и дума на никоя от нас.

Но не беше точно така. Само с един хладен, сдържан поглед, той бе накарал Кейтлин да разбере, че дори неговото присъствие все още да я вълнува, тя не означава абсолютно нищо за него.

Тя дори не можеше да откъсне очи от него, докато той пристъпваше по плътния килим. Беше облечен в ушит по поръчка костюм за езда, черните му ботуши блестяха, а перфектната кройка на палтото подчертаваше силните му мускули.

Мис Огилви се наведе към Кейтлин.

— Въпреки че е толкова груб, трябва да отбележа, че леърд МакЛийн е смущаващо красив.

Дори не би могла да си представи — помисли си Кейтлин.

Мис Огилви се загледа в профила на МакЛийн, докато той разговаряше с херцогинята.

— Единствената причина баща ми да иска да дойда тук, беше надеждата му да привлече вниманието на лорд МакЛийн.

— Успяхте ли?

— За бога, не. Той е твърде зает да гледа... — Момичето се изчерви и отпрати извинителен поглед към Кейтлин. — Не бива да клюкарствам.

Не моля те! Продължавай! Но устните на мис Огилви останаха стиснати решително и следващото, за което тя заговори, бяха прекрасните вечери и как никога не била опитвала супа от костенурки преди, и се надявала да сервират пак.

Кейтлин я слушаше с половин ухо, очите ѝ се връщаха към МакЛийн, който разговаряше с лорд Дъвиштън в момента. Бе странно, че въобще не изглеждаше изненадан да я види. Може би херцогинята бе споменала, че я е поканила. Или...

— Не мислите ли — започна с нежния си глас мис Огилви, — че лорд МакЛийн прилича на лорд Байрон?

— Струва ми се, че не сте виждала лорд Байрон.

— Не, но видях картина и той изглеждаше тъмен и опасен, и... — Момичето потрепери.

Кейтлин се усмихна.

— Байрон е самовлюбен слузест червей.

Очите на мис Огилви се разшириха и тя се закиска.

— Наистина ли?

— Срегнах го няколко пъти по време на краткия си престой в Лондон, и ако трябва да бъда честна, той е доста дебел, бледен и фъфли.

— Фъфли? — повтори възмутено мис Огилви. — Не си го представях по този начин! Каро Ламб трябва да е напълно луда, за да е с него.

— И двамата са луди, груби и вулгарни. Може да се каже, че се допълват перфектно.

Устните на мис Огилви потрепнаха.

— Вие сте толкова откровена.

— Съжалявам, аз...

— Не, не! Намирам го за много освежаващо. Моля ви, не се притеснявайте да говорите в мое присъствие. Тук съм от седмица и това са най-искрено изречените думи, които съм чула досега.

— Това е моята дарба и моето проклятие — усмихна се Кейтлин.

— Ще бъде голямо облекчение за мен да мога да говоря това, което мисля поне пред един човек.

Кейтлин забеляза през рамото на събеседничката си, че МакЛийн отново разговаря с херцогинята. Червенокосата красавица протегна бавно ръката си към него за целувка. Той се поклонил и черната му коса паднала над слепоочията му, докато се усмихваше на домакия.

Гледката накара стомаха ѝ да се присвие. Този мъж беше истинска заплаха за душевното равновесие на жените.

Мис Огилви проследи погледа ѝ и зацъка.

— Никога няма да предположите, че херцогинята е омъжена, от начина, по който флиртува. Целия следобед насърчаваше лорд Дъвиштън да прави най-неприлични коментари. Надявам се лорд МакЛийн да се погрижи.

— Не се притеснявайте за лорд МакЛийн, той умее да бъде достатъчно непочтен по свой начин. — *И да накара една жена да повярва — дори за три кратки, невероятни седмици — че е единствена на този свят.* — Ще тръгваме ли? Наистина съм много изморена.

— О, разбира се! След пътуването сигурно искате да си починете преди вечеря.

Мис Огилви хвана Кейтлин под ръка и двете продължиха към вратата.

Кейтлин усети, че МакЛийн се обръща, тъмнозелените му очи се впиха в нея, докато напускаше стаята. Обхвана я почти непреодолимо желание да се обърне и почувства облекчение, едва когато стигнаха до фойето.

Един лакей ги отведе до стаите им, които бяха само през три врати една от друга. Младата жена предложи на Кейтлин да се срещнат на площадката в осем и тридесет, за да отидат заедно на вечерята.

— Всяка минута от този половин час ще ни бъде необходима, за да открием трапезарията.

Кейтлин се съгласи и се сбогува, след това влезе в спалнята си, където Мюриън разопаковаше куфарите ѝ. Прислужницата се засуети и я настани до камината, където я очакваха чай и сладкиш и ѝ обеща, че ваната скоро ще бъде готова.

Кейтлин седеше пред пукащия огън с чай и сладкиш в ръцете си и zasiщаше глада си, докато прислужницата бърбеше несприинудено. Присъствието на МакЛийн я тормозеше, то бе нежелано допълнение към гостуването при херцогинята. Ако съществуваше човек, който знаеше как да я предизвика да направи или каже нещо недопустимо за една дама, това бе този мъж.

Тя захапа сладкиша по-силно от необходимото. Проклятие, нямаше да позволи присъствието му да провали спокойствието или забавлението ѝ. Можеше да прави и говори каквото си иска, този път тя щеше да го дразни и да му се подиграва. Този път тя щеше да действа, не предателското ѝ сърце. И никакъв тъмен, красив, умопомрачителен шотландски леърд не можеше да промени това.

ГЛАВА 3

Тъжен факт е, момичетата ми, но мъжете не предполагат каква сила крият жените, преди да ги ядосат и да се изправят пред гнева им.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— Това ли е всичко, милорд?

Александър изглежда камериера си. Макреди беше най-добрият слуга във всяко отношение, освен в едно — имаше досадния навик да се счита за негова съвест.

— Не, не е всичко. — Александър нямаше нужда от съвест, бе приспал своята доста отдавна. — Има и нещо друго, за което те помолих да се погрижиш.

Камериерът отвори вратата на гардероба и си даде вид, че преглежда съдържанието му.

— Ах, трябва да почистя ботушите ви за езда и да занеса да изгладят вашето хубаво бургундскочервено сако за утре вечер.

— Не говоря за това и ти го знаеш много добре.

Макреди бързо захлопна вратата на гардероба.

— Трябва ли да предположа, че има връзка със задачата, която ми възложихте?

Александър кръстоса ръце пред гърдите си.

Камериерът въздъхна.

— Много добре. Ще открия коя е стаята на мис Хърст.

— Тази вечер.

— Да, да, тази вечер. Задачата не би трябвало да е особено трудна, след като камериерите на лорд Дъвиштън и на виконт Фоклънд също се опитваха да разберат, когато отивах да взема нишесте за колосване на шалчетата ви. Трябва просто да попитам някой от тях.

— Фоклънд кога е видял мис Хърст? Тя пристигна едва преди няколко часа, а той се върна от езда току-що.

— Не я е виждал. Лорд Дъвиштън споменал колко е красива дамата и, както каза камериерът на Фоклънд, Негова Светлост вече планирал „своята стратегия“.

Александър се обърна към огледалото и оправи шалчето си. Значи и двамата — Дъвиштън и Фоклънд се бяха включили вече в играта, но бяха обречени на неуспех. Кейтлин Хърст може и да се движеше с чувствената грация на екзотична куртизанка, но не беше нищо повече от досадница. В продължение на седмици го бе държала във властта си, винаги изглеждаше така, сякаш обещава повече, предизвикваше го, а после се отдръпваше с точно премерено колебание. Като някой наивник се бе влюбил в привидната ѝ палава невинност, но вече я познаваше, знаеше каква е всъщност и това щеше да го предпази да допусне отново същата грешка.

Освен това, тя беше най-красивата жена, която бе виждал. Дребничка и изваяна, с пищни гърди, тънка талия и оформени бедра, които сякаш молеха да бъдат докоснати. Копринената руса коса и плътните кестеняви мигли караха кафявите ѝ очи да изглеждат тъмни и мистериозни. Тази странна комбинация — светли коси и кадифена кожа, подчертаващи тъмния, богат цвят на очите ѝ, караше мъжете да изгарят по нея.

Но имаше нещо повече от физическата ѝ красота и това бе начинът, по който се движеше. Дори този следобед, докато напускаше стаята, всички мъжки погледи бяха приковани в нея. В движенията ѝ имаше предизвикателна еротичност, вродена грация... Толкова женствена. Тя я бе използвала, за да го примами в посока, която почти щеше да го съсипе, но вместо него се хвана брат му.

Александър присви очи. От всичките му братя, Хю беше този, на когото разчиташе най-много. Грегор, Дугъл и Фиона бяха по-млади и не толкова обвързани със семейните дела. След смъртта на родителите им, когато отговорността за клана и за четиримата братя и сестра им падна върху плещите на Александър, Хю винаги му бе предлагал

своята мълчалива подкрепа, дори и през мрачния период след смъртта на Калъм. Хю бе непоколебим и способен, но понякога, в желанието си да бъде полезен, се бъркаше, където не му е работа и точно така бе успял да попадне в коварните мрежи на Кейтлин Хърст.

Александър преглътна. Как бе посмяла да се опита да го измами! Щеше да си плати за тази дързост и той щеше да се наслаждава на всеки миг. Щеше да ѝ покаже какво означава истинско съблазняване, и когато вече е в леглото му, ще си тръгне и ще я остави да копнее за него, точно както, сигурен бе, тя планираше да постъпи със самия него.

Отмъщението щеше да е сладко. Наистина, много сладко. Би могъл да планира само един грандиозен отмъстителен удар, но това изобщо нямаше да го удовлетвори.

Не, първо щеше да си поиграе с нея на котка и мишка и да изпита насладата от лова. Не го интересуваше какво ще се случи, след като получи своето. Щеше да е сложил край.

Той се извърна от огледалото и погледна твърдо камериера си.

— Отсега нататък искам да знам всяка дума или клюка, които се отнасят за мис Хърст.

— А ако са съвсем незначителни?

— Това ще реша аз.

Макреди присви устни.

— Ще го спомена, само за да разберете какво имам предвид...

— Да? — отвърна мрачно Александър.

— Чух една от камериерките да казва, че мис Хърст държи кърпите ѝ да се сушат до огъня вместо до прозореца, което ги правело по-меки. Със сигурност не желаете да ви разказвам такива незначителни неща.

— Не ме интересува дали си чул да киха два пъти, или че предпочита филийката си със или без масло. Искам да го знам.

Макреди въздъхна.

— Чудесно, милорд.

— Според това, което си разбрал, тя явно вече е тема на разговори в кухнята. Какво друго си чул?

— Камериерът на лорд Дъвиштън каза, че господарят му я смята за ангел, слязъл на земята.

Ангел, слязъл на земята.

Александър бръкна в джоба си и извади тежкия сребърен часовник. Обърна го и проследи гравюрата на гърба.

„На Александър. От Итън и завинаги!

Чарлз“

Сърцето му натежа.

— Чувал съм подобни думи и преди, и се отнасях за точно такъв тип жена — млада, красива и склонна да флиртува с всеки мъж около себе си. Това не води до нищо друго, освен до гибел.

— Да приема ли, че говорите за виконт Хъмбълт? — попита тихо камериерът. — Всички усещаме липсата му, милорд.

Александър прибра часовника обратно в джоба си. Искаше му се да може да направи същото и с тъгата, която изпълваше сърцето му.

— Нещо друго?

Макреди се прокашля.

— Дъвиштън е започнал да я нарича *Несравнимата*. Освен това изглежда смята, че дамата може да бъде спечелена лесно.

— О? И защо мисли така?

— Предполагам, че е заради нещо, което тя е казала или направила по-рано днес. — Камериерът присви нос. — Трябва ли да приема, че дамата е малко... повърхностна?

— Не, не е. Необуздана е, да. Несъмнено е глупава. Но не и повърхностна. Прекалено сложна е, за да е такава. Просто начинът, по който се движи, е... — Александър поклати глава. — Няма значение. Тя е истинска беда.

— Добре е да го знам — каза Макреди строго.

Александър повдигна вежда.

— Да не би да се притесняваш, че може да изгубя невинността си?

— Доколкото ми е известно, милорд, вие никога не сте имал такава. — Господарят му се ухили. — Просто ми се струва, че ситуацията е притеснителна... толкова петли и само една кокошка.

Александър се задави от смях.

— Можеше да е. За щастие, не изпитвам никакъв интерес към дамата, освен да получа възмездие за това, което причини на

семејството ми.

Макреди се скова.

— Тя е навредила на някой от вас?

— Да. Вината за това, че Хю бе принуден да се ожени, е нейна.

Макреди се намръщи.

— Но... милорд, брат ви изглежда щастлив младоженец.

— Хю просто прави най-доброто от създалата се ситуация, както винаги. Но не в това е въпросът. — Всъщност въпросът бе в това, че Кейтлин се беше опитала да го направи на глупак. — Мис Хърст трябва да си плати за нахалството — рязко заяви той.

— Разбира се, милорд. Ако това, което казвате, е вярно, аз ще направя каквото и да наредите.

— Мис Хърст не е обикновен противник. За тези, които току-що са се запознали с нея, тя е тиха, сладка и създава впечатление за чувственост и невинност.

Тънката вежда на камериера се повдигна.

— Чувственост и невинност?

— Тази комбинация е опияняваща и бих казал, че точно тя привлича Дъвиштън и останалите към пропастта. Кейтлин Хърст ще наблюдава глупака с големите си кафяви очи, ще мига с гъстите си дълги мигли и точно, когато той си мисли, че я е спечелил, ще го срази с рязка забележка.

Александър остави камериера да му помогне с обличането на палтото.

— Посети слугинското крило по време на вечерята и виж дали няма да откриеш нещо за мис Хърст.

— С удоволствие, милорд.

Съсредоточен върху задачата, която му предстоеше, Александър напусна стаята. Бе изненадан да открие Дъвиштън на площадката, облегат на перилата, той лениво клатеше монокъла си. По-младият лорд се усмихна и кимна за поздрав, но очите му бяха насочени към дъното на коридора.

О, значи така стояха нещата. Внезапно раздражение обхвана Александър.

— Дъвиштън, чакате ли някого?

Лордът се усмихна хищно.

— Не чакаме ли всички? Всъщност, убеден съм, че точно в този момент нашата прелестна домакиня е затаила дъх в очакване да се появите в салона.

— Съмнявам се. С Джорджиана приключихме преди месеци.

— Наистина ли? Бях останал с впечатлението, че тя... — Дъвиштън отмести поглед от МакЛийн и остана с полуотворена уста.

Оцъкленият поглед на мъжа му подсказа какво се случва зад гърба му. Обърна се, когато лекото шумолене се засили, и точно както бе очаквал — Кейтлин Хърст вървеше към тях, като се движеше с онази своя проклета, хипнотизираща грация. Бе облечена в светлосиня рокля, украсена с малки бели цветчета и широк бял колан под бюста. Русата ѝ коса бе вдигната, а на нежните ѝ уши блестяха малки перли. Изглеждаше невинна и почти безплътна.

Тя спря, направи реверанс и на устните ѝ се появи усмивка.

— Добър вечер!

Дъвиштън, който бе един от най-спокойните и изискани мъже, сега пристъпи напред и каза нетърпеливо:

— Мис Хърст, мога ли да кажа колко прекрасно изглеждате тази вечер! Ще засенчите всички останали красавици в замъка.

Боже милостиви, трябваше ли този мъж да прави подобни глупави излияния.

Кейтлин погледна крадешком Александър, преди да се усмихне нежно на Дъвиштън.

— Благодаря ви, милорд.

Окуражен от глупостта си, Дъвиштън вдигна ръката ѝ и я целуна пламенно.

— За мен ще бъде чест, ако ми позволите да ви придружа до трапезарията. В тази къща можеш да се изгубиш, а се съмнявам, че са ви снабдили с карта или компас при пристигането ви.

— За съжаление, не. Ще ви бъда благодарна за помощта.

— Нищо не може да ми достави такова удоволствие. — Мъжът засия, сякаш някой току-що му бе подарил сандък, пълен с лъскави гвинеи. — Правя услуга повече на себе си, отколкото на вас. Появата ми в трапезарията под ръка с толкова красива жена, ще ме издигне в очите на останалите.

Александър скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на перилата.

— Дъвиштън, не е необходимо да уверявате госпожица Хърст колко е красива. Тя го знае не по-зле от всеки уважаващ себе си крадец, убеден в способностите си.

Кейтлин се напрегна и срещна погледа му, гняв проблесна в хубавите ѝ очи.

В един дълъг миг те не откъсваха поглед един от друг. Тогава Александър си спомни други по-интимни моменти — когато, като пълен глупак, си бе позволил да се изкуши да вкуси тези сладки устни и да поглъща стоновете ѝ, да плъзне ръце по тези прелъстителни извивки и да я усети как потръпва от желание. Мигове, в които целият свят изчезваше и оставаше само деликатният ѝ вкус и усещането за неспокойните ѝ движения срещу него, докато телата им бяха разделени само от коприна и сатен.

Той стисна зъби. Това беше минало, а сега нещата се бяха обърнали. Никога повече нямаше да ѝ се довери.

Александър се принуди да се усмихне хищно и остана на пътя към стълбите, като дръзко я оглеждаше от горе до долу. Позволи си да задържи погледа си на места, на които не трябваше, и незабавно бе възнаграден от розовината, обагрила бузите ѝ, а тя сякаш бе готова с резкия си отговор, но видимо го преглътна.

Задоволството го сгря. *О, да, Хърст, знам точно как да те тласна към нещо безразсъдно.*

Дъвиштън, който несигурно местеше поглед от единия към другия, пристъпи напред.

— Виждам, че вие двамата вече сте се срещали.

Кейтлин присви нос.

— Братът на лорд МакЛийн е женен за моята сестра.

— Какво? — Дъвиштън присви вежди. — О, да. Бях чул да се говори за това... — Погледна МакЛийн, после се усмихна несигурно на Кейтлин. — Аз... сигурен съм, че всичко това е останало в миналото.

— Дори не можете да предположите — отвърна тя хладно. Хвана младия лорд под ръка и му се усмихна така, че Александър стисна зъби до болка. — Лорд Дъвиштън, мога ли да ви помоля да ме придружите до мястото, където ще вечеряме? Щяхме да отидем с мис Огилви, но тя разкъса дантелата на подгъва с токчето си и се наложи

да се върне обратно в стаята. Помоли ме да предам на херцогинята, че ще слезе възможно най-скоро.

— Бедната мис Огилви. Ще предупредим Джорджиана веднага. Сигурен съм, че тя ще забави вечерята. — Той сложи ръката си върху нейната. — Следвайте ме, стълбите са малко стръмни.

Александър огледа широкото, извито стълбище с повдигнати вежди. То наистина беше огромно, но не можеше да се нарече стръмно.

— Дръжте се силно за ръката на лорд Дъвиштън, мис Хърст, знам колко нестабилна ставате, след като прекалите с шерито.

Дъвиштън премигна.

— Шери? Не бях забелязал, че...

— Не съм. — Кейтлин изглежда гневно Александър. — Въобще не съм пила шери тази вечер.

Александър заговори провлечено.

— Спомних си една вечер, когато бе пийнала твърде много и ми каза, че винаги си искала да...

— Лорд Дъвиштън, може ли да продължим? — Кейтлин го прекъсна рязко. — Мис Огилви разчита на мен да предам съобщението ѝ.

Младият лорд изглеждаше разочарован, че се е хванал на историята на Александър.

— Разбира се.

Кейтлин изглежда яростно Александър и премина край него величествено като кралица.

Той се ухили. На бала на Лайнгфелдс беше изключително топло и задушно и лимонадата, единствената подходяща напитка за младите дами, бе свършила. Така Кейтлин, ожадняла от танците, бе изпила няколко малки чашки шери. Преди края на бала се бе препънала на площадката на високото стълбище, което водеше от балната зала към трапезарията, и Александър я бе хванал точно преди да падне.

Докато я държеше и гърдите ѝ се притискаха в неговите, бе пламнал от желание да я вкуси. Тя бе почувствала същото и с неуверен глас му бе споделила, че няма нищо, което да желае повече от това да бъде целуната силно.

През годините Александър бе изпълнявал с охота плътските желания на много опитни куртизанки. Бе имал и други жени, повечето омъжени, които искаха да изпитат истинска страст. Но никога не беше

срещал жена, която да поиска нещо толкова просто като целувка с такъв дрезгав страстен глас и да го възпламени, както никоя досега не бе успявала.

Веднага я бе отвел до една ниша, скрита от дълги копринени завеси, и я бе целувал безмилостно. Тя му бе отвърнала толкова страстно, че кръвта му бе закипяла. Тогава за първи път бе осъзнал как приятелят му Чарлз се бе поддавал на обаянието на безсърдечната жена, за която се бе оженил. Това бе най-лошият вид лудост, разгаряна от страст, подхранвана от вълнение и заслепяващо желание и от глупостта да вярваш, че можеш да я контролираш. Нищо чудно, че Чарлз бе омагьосан.

Тази целувка бе първата от многото рисковани срещи между двамата, всяка от тях ги водеше все по-близо до целта, която тя бе начертала свършено. Той дори не бе забелязал, докато не бе станало твърде късно.

По дяволите, трябваше да се досетя, не съм някой хлапак дошъл в града току-що! Но тя някак си влезе в живота ми, а аз... аз просто я пуснах.

Кипящ гняв бавно се надигаше в него и в отговор той долови смътно тътена на гръмотевиците в далечината.

— Мис Хърст — извика след нея, — просто ви предупреждавам. Избите на Роксбърг са известни с разнообразието си. Може би е добре, на вечеря да се придържате към лимонадата, защото след нещо по-силно може да паднете в нечий ръце.

Кафявите очи на Кейтлин блеснаха от гняв, а лицето ѝ се изопна.

— Благодаря ви за загрижеността за моята сигурност, лорд МакЛийн, но нямам намерение да си позволя нещо, което не е в рамките на разумното. Никога не го правя.

— Никога? — попита меко той.

Погледите им се срещнаха и за негов ужас онази изгаряща топлина бавно започна да се надига в него, както всеки път, когато гърдите ѝ се надигаха и спускаха, притискани от тънката коприна на балната рокля. Много малко жени изглеждаха толкова красиви в яда си. Някак си бе забравил точно колко чувствено красива е и срещата лице в лице с нея го бе объркала леко. Бе достатъчно само да я погледне и тялото му реагираше.

Дъвиштът се прокашля.

— Мис Хърст, трябва да...

Тя откъсна очи от Александър и се усмихна ослепително на помладия лорд.

— Да отиваме при херцогинята и останалите гости, моля.

— Разбира се — промърмори той и погледна с любопитство към МакЛийн.

Александър се загледа след тях. Пръстите му стискаха парапета толкова силно, че се схванаха. Когато слязоха, Кейтлин се обърна към него, а очите ѝ блестяха от ярост. Струваше му се, че ако бе продължил да я предизвиква още малко, тя щеше да му се нахвърли с юмруци.

Целта беше точно такава. Тази мисъл го накара да се отпусне. Просто трябваше да стои отстрани и да разпалва емоциите ѝ, докато кипнат. Вече бе открил слабостта ѝ — суетата. Всичко, което трябваше да направи, бе да продължи да я притиска и дразни, останалото щеше да го свърши тя самата. Господи, щеше да се наслаждава на тази битка. За него щеше да е удоволствие да я води и да вкуси победата.

Все още имаше смътното усещане, че нещо се е променило след последната им среща преди три месеца. Ако тогава ѝ бе отправил такова открито предизвикателство, тя щеше да отвърне по същия начин. Точно с бързо разпалващата се страст го бе привлякла в началото. Повечето лондонски госпожици бяха като рядка лимонада и застояла торта. Кейтлин Хърст бе като пикантно греяно вино и скъп, изискан сладкиш.

Той я наблюдаваше как върви към гостната, хванала Дъвиштън под ръка, и бедрата ѝ се полюшваха под разкошната пола. Ако я наблюдаваше някой случаен човек, би решил, че разговорът им не я е засегнал, но Александър я познаваше добре. Виждаше, че е разстроена. Докато кавалерът ѝ я отвеждаше към гостната, раменете ѝ бяха твърде изпънати, а движенията ѝ бяха изгубили част от присъщата ѝ грация.

След като те изчезнаха от погледа му, Александър се отдръпна от парапета и последва плячката си. За Кейтлин Хърст тази вечеря щеше да се окаже много дълга.

* * *

— Господи, изтощена съм, едва движа краката си.

Мис Огилви хвана Кейтлин под ръка, когато стигнаха до стълбището.

— Не е учудващо, че сте изморена, минава полунощ, а вие сте пътувала почти целия ден.

— Тръгнахме преди зазоряване, а и вечерята беше безкрайна.

— Имаше поне десет ястия.

— Дванадесет, преброих ги.

И всяко от тях бе превъзходно. В дома на викария, готвачът приготвяше добра храна и никой не оставаше гладен, но деликатесите, предлагани на масата на херцогинята тази вечер, бяха изключителни. Първото нещо, което щеше да направи Кейтлин сутринта, бе да пише на Мери и да сподели всяка подробност от първата си вечер в замъка. Освен великолепната храна, разкошната обстановка и приятната компания, имаше още доста неща, с които семейството ѝ щеше да се позабавлява, когато се съберяха вечерта да прочетат писмото ѝ.

Естествено, нямаше да пише въобще за Александър МакЛийн или за херцогинята. Някои неща не можеха да се споменават просто така в едно обикновено писмо. Отпъждайки тези мисли, Кейтлин се усмихна на мис Огилви.

— Мисля, че никога не съм била на толкова прекрасна вечеря. А храната...

Нямаше подходящи думи, с които може да се опише печената съомга, крехката задушена риба, пълнените пъдпъдъчи гърди или останалите невероятни изкушения, които бяха поднесени на масата.

Мис Огилви се усмихна, по прелестната ѝ бледа кожа бяха разпръснати няколко лунички.

— Омарът беше божествен. Той е любимото ми ястие.

— Искях да си взема още, но беше свършил.

Мис Огилви ѝ се усмихна хитро.

— Лорд МакЛийн забеляза, когато си взехте за втори път.

— Наистина ли?

Проклетник. Бе ѝ се подиграл колко е пълна чинията ѝ, а после бе отбелязал, че е изпразнена. От останалата част от компанията думите му бяха възприети като закачка, но Кейтлин бе усетила язвителността зад думите му и бе видяла сериозния поглед, който ги придружаваше.

Тя присви нос, нямаше да му позволи да провали вечерта ѝ.

— Както и да е, аз може да бях изкушена от омара, а лейди Елизабет бе очарована от крем-пастите.

— Сигурно изяде пет! Тя е много сърдечна, нали?

— Говори се, че лорд Далфор щял да се ожени за нея, но баща ѝ не го одобрил, а тя отказала да има нещо общо, с който и да е друг мъж.

Мис Огилви въздъхна.

— Толкова е тъжно. Те са останали заедно, въпреки чувствата на баща ѝ, и се срещат на гостувания като това.

— Това е много романтично, но за мен истинска любов тази вечер демонстрираха маркиз и маркиза Треймънт.

— Те наистина изглеждат погълнати един от друг. Напомнят ми за собствените ми родители.

Един ден Кейтлин също щеше да има връзка като тяхната.

Мис Огилви погледна лакея, който вървеше на няколко крачки пред тях, и се наведе, за да прошепне:

— Мис Хърст... не смятате ли, че херцогът изглежда малко странен?

Кейтлин кимна и прошепна в отговор:

— Той каза едва няколко думи през цялата вечеря. И какъв беше този предмет, с който се занимаваше непрекъснато?

— Кутията му за енфие. Мисля, че я обича повече от живота си.

— Предполагам, че ако имах съпруга, която флиртува по този начин, и аз щях да се чувствам така.

— Тя се държа ужасно на вечерята, нали?

— Не мога да преценя кого предпочиташе — лорд МакЛийн, лорд Дъвиштън или лакея, който поднесе супата.

Мис Огилви се усмихна, но усмивката ѝ помръкна бързо.

— И това, което каза за косата ви, че не е възможно този нюанс да е естествен и предполага, че вие... Никога не съм била толкова ядосана през целия си живот.

— Нито пък аз. Но получих своето възмездие — усмихна се Кейтлин. — Аз изядох две парчета от фондана, а за нея не остана нито едно.

Мис Огилви се изкиска.

— Радвам се, че гневът ви не е насочен срещу мен!

Лакеят спря пред вратата на Кейтлин и мис Огилви му махна.

— Благодарим ти много, но мисля, че от тук нататък ще се справим и сами.

Той се поклони и си тръгна.

Мис Огилви го изчака да слезе по стълбите, преди да каже:

— Мис Хърст, надявам се да не ме сметете за нахална, но въпреки че се запознахме едва днес, имам чувството, че ви познавам отдавна и...

— Наричай ме Кейтлин, моля те.

Младата жена засия.

— А ти може да ме наричаш Сали.

— С удоволствие.

— Прекрасно! Трябва да ти споделя, защото не мога да спра да мисля за това цяла вечер, но имам усещането, че лорд МакЛийн има някакви нежни чувства към теб.

Известно време Кейтлин успяваше само да се взира в нея.

— Защо, за бога, мислиш така?

— Той не можа да свали очи от теб цяла вечер.

— Само защото търси начин да ме ядоса.

Сали премигна.

— И успя ли?

— Да, дори няколко пъти. Някои от нещата, които казва, изглеждат невинни, но... — Кейтлин изпъна устни в права линия.

— И защо ще иска да направи подобно нещо? — Сали поклати глава. — Мъжете са такава загадка.

— Не всички. — Някои от тях бяха напълно прозрачни в целите си.

Александър съвсем явно се опитваше да я предизвика да извърши нещо неуместно. Но защо? Какво се надяваше да постигне? Утре щеше да разбере. Ако имаше нещо, в което бе сигурна, това бе, че Александър МакЛийн е...

— Кейтлин, мога ли да те попитам нещо?

Тя се върна към действителността с усилие.

— Разбира се.

— Какво мислиш за граф Кейтнес?

— За кого?

Бузите на Сали порозовяха.

— Ти може дори да не си го забелязала, защото той е много тих и седеше до графиня Дъмфрийз на другия край на масата.

— А да. Изглежда много приятен мъж.

Сали изглеждаше доволна.

— И аз мисля така.

Разговорът им отново се върна към вечерята и към роклите, с които бяха облечени другите жени, но скоро Сали вече не можеше да крие прозевките си и си пожелаха лека нощ.

Мюриън посрещна Кейтлин на вратата.

— Мис, как мина вечерта ви?

— Прекрасно.

Кейтлин разхлаби връзките си и остави прислужницата да ѝ помогне да свали роклята и фустите и да си облече нощницата.

Мюриън наметна шал през раменете ѝ и каза:

— Седнете до тоалетната масичка, мис, и ще разреши косите ви.

Кейтлин го стори и загледа в огледалото как прислужницата маха фибите и разресва косата ѝ с усмивка.

— Приятна ли беше вечерята?

Унесена от ритмичните движения на четката, Кейтлин отговори сънливо.

— Храната бе превъзходна и почти всички бяха много мили.

— Почти всички?

— Всички, с изключение на лорд МакЛийн и херцогинята, която... — Кейтлин улови погледа на прислужницата в огледалото. — Искях да кажа...

— О, това не е изненадващо — започна тя, докато прокарваше четката през косата на Кейтлин. — Бих казала, че МакЛийн ви е загледал, защото сте много хубавичка, а ако има нещо, което Нейна Светлост не харесва, то е нейният любовник да обръща внимание на друга.

Кейтлин присви вежди.

— Нейният любовник?

— Е, не сега. Бяха близки миналата година, но той спря да я посещава. Не смятам, че на нея това ѝ хареса, защото стана доста раздражителна, докато той не се върна преди няколко месеца. Сега е тук, но... — Мюриън погледна към вратата и се наведе, преди да прошепне, — не прекарва нощите в спалнята ѝ, както преди.

— Предполагам, че херцогът има какво да каже по въпроса.

— Мисля, че него въобще не го интересува. Докато херцогинята краси масата му и се грижи всичко в къщата да върви гладко, той не би си направил труда да се тревожи за нейните волности. Повечето от благородниците живеят по този начин, и това е тъжна история, ако питате мен.

Кейтлин си припомни, как херцогинята гледаше към МакЛийн, когато си мислеше, че никой не я забелязва, и как изражението ѝ ставаше все по-кисело с напредването на вечерта.

— Той ли беше този, който прекрати връзката им?

— Да, макар че камериерката на Нейна Светлост ми каза тази сутрин, че тя се надява пак да си го върне.

Кейтлин забеляза, че стиска ръце в скута си, пусна ги и направи усилие да се отпусне. Нямаше никакво значение с кого спи МакЛийн. За нея той бе само един дразнител и нищо повече.

— Трудно ми е да повярвам, че херцогът няма нищо против... склонностите на съпругата си.

— Ех, мис. Видяхте ли го на вечерята днес?

— Да, но...

— А беше ли буден?

— През повечето време.

— А забелязахте ли, че е по-възрастен от нея с повече от трийсет години? Тя направо си е била дете, когато той я видял за първи път и я взел за своя съпруга. — Мюриън отново сниши гласа си до шепот. — Камериерката на Нейна Светлост бе прекалила с ягдовото вино миналото лято и веднъж ми каза, че херцогинята не е дама по рождение.

— Сега със сигурност е.

— Да, и много добре го осъзнава. Била е тъкачка в една от фабриките на херцога. След като я видял, той трябвало да я има. Но още като момиче тя била умна и поискала пръстен. След като се оженили, той довел всякакви учители и модисти — цяла армия, която да я научи как да се държи и говори.

— Боже мили! Всички... ли знаят?

— Само няколко човека. Но аз съм сигурна, че е истина, защото на следващия ден камериерката на Нейна Светлост се опита по всякакъв начин да ме убеди, че това, което ми разказа, не е вярно.

Кейтлин не можеше да си представи, че елегантната, надменна жена, която седеше начело на масата тази вечер, би могла да е нещо друго, освен херцогиня.

Мюриън остави четката със сребърна дръжка на тоалетната масичка.

— Мис, готова ли сте да си лягате? Късно е и знам, че сте изморена.

Кейтлин се качи на леглото, сгуши се под топлите завивки, докато прислужницата загаси светлините и разрови огъня.

— Лека нощ, Мюриън!

— Лека нощ, мис! Наспете се добре!

Прислужницата напусна стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

Кейтлин се прозя и се сви още по-дълбоко под завивките, в уморения ѝ ум се въртеше мисълта за херцогинята, която някога е била работничка и за Александър МакЛийн, който някога е бил неин любовник. Представата за красивата червенокоса жена заедно с МакЛийн накара стомаха ѝ да се свие. Оправи възглавницата си и се опита да мисли за нещо друго... и се провали напълно. Не че бе очаквала той да е монах или светец, винаги се бе държал като чувствен развратник. Но това бе повече, отколкото си бе мислила, тази представа не напускаше съзнанието ѝ. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше тъмната коса на МакЛийн на фона на прекрасното бледо лице на херцогинята и...

— Проклятие!

Тя седна в леглото и удари възглавницата с юмрук. Това легло определено бе твърде неудобно, за да се наспи добре. Тя се отпусна отново на възглавницата и, загледана в тъмнината, си пожела да може да изтрие картините от съзнанието си. Нямаше никакви претенции към МакЛийн и не искаше да има. Просто бе преуморена. Ето какво не беше наред — бе преуморена и изненадана да открие Александър точно тук. Това допълнително бе опънало нервите ѝ.

Тя въздъхна. Как не се бе сетила да си вземе книга от библиотеката на баща си? Беше толкова изморена, че щеше да мине доста време, преди да заспи.

ГЛАВА 4

*Внимавайте с настроенията си, милички,
иначе те ще ви управляват.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлин отвори очи в тъмната стая, където само един слънчев лъч проникваше между тежките завеси. Погледна часовника, веднага седна и цялата ѝ сънливост изчезна. Беше почти десет часът. Господи, беше се успала!

Понечи да стане, но тогава забеляза, че от къщата не се чуват никакви шумове. Отпусна се с усмивка върху възглавницата и се сгуши под завивките. Мюриън вече бе идвала, защото огънят в камината прашеше весело. Беше толкова изтощена, когато най-сетне заспа, че бе проспала сутрешното посещение на прислужницата.

Беше толкова различно от дома ѝ, където тънките пердета директно пропускаха утринната светлина и подканяха обитателите да се заемат със задълженията си. Да лежи в леглото, в приятно топлата стая, докато хладната есенна утрин преваляше, бе истински лукс, а тежките завивки бяха толкова меки. Усмихна се и придърпа пухения юрган до брадичката си. Лесно можеше да свикне с това. Дори твърде лесно.

Прозя се, завъртя се на една страна, сложи ръка под бузата си и се загледа в златистите пращинки, които танцуваха в слънчевия лъч, който проникваше между завесите. Преди три месеца бе лежала в също толкова разкошно легло в дома на леля си. Беше в разгара на връзката си с МакЛийн и бе обсебена от мисълта за него. Тогава се страхуваше, че е влюбена и се чудеше дали и той изпитва същото.

Търсеше я настойчиво и Кейтлин не можеше да забрави как заблестяваха очите му всеки път, когато тя влезеше в стаята. Сега осъзнаваше, че за него е била само моментно увлечение и нищо повече. За щастие, не бе допуснала да се направи на глупачка, като му признае чувствата си; той сигурно просто щеше да избухне в недоверчив смях.

Тя потръпна. Беше болезнено ясно, че ѝ е ядосан. Със сигурност не можеше да я обвинява изцяло за всичко, което се бе случило, както и за последвалия скандал.

Кейтлин бе напълно съгласна да поеме своята част от вината, бе се държала безумно лекомислено, но и той бе постъпил по същия начин. Двамата бяха позволили на пламналата страст да вземе връх над задълженията към семействата им и имаха еднаква вина.

Беше жалко, че не бяха имали време да подредят мислите си, когато това се бе случило, но родителите на Кейтлин я прибраха толкова бързо, че не бе имала възможност дори да говори с него. След това бе затворена в дома си три дълги, ужасно скучни месеца, само със спомените си и със странното чувство за загуба.

Далеч от опияняващото присъствие на МакЛийн, тя се бе убедила, че пламенното привличане, което бе изпитвала винаги, когато той е наблизо, не е било нищо повече от плод на твърде богатото ѝ въображение.

Но в мига, в който го видя да влиза в салона на херцогинята, Кейтлин разбра, че се бе самозалъгвала. Той все още я привличаше, точно както и в Лондон.

Спомените я заляха, в съзнанието ѝ се занизаха усещанията, които предизвикваше неговата гореща уста върху устните ѝ, дългите му пръсти, бродещи по гърдите и бедрата ѝ, топлият му дъх по шията ѝ. Пое си въздух и се опита да прогони спомените.

Преди време, когато привличането между нея и МакЛийн се бе разгоряло, тя се бе впуснала в него с плам и последствията бяха ужасни.

Сега обаче не можеше да си позволи този лукс. Може би беше за добро, че МакЛийн бе превъзмогнал безумния им флирт, защото не беше сигурна, че може да каже същото за себе си.

Кейтлин изстена и стана.

Забрави за него. Всичко, от което се нуждаеш, е храна.

Отметна завивките и спусна краката си през ръба на леглото. Погледът ѝ попадна върху елегантната табла и чайника на масичката до камината. За съжаление, с чая нямаше сладкиши, а коремът ѝ къркореше и трябваше да отиде на закуска.

Изправи се и дръпна украсеното с ресни въженце до камината, от което камбанката в кухнята щеше да зазвъни, след това седна и си наля чаша чай.

С крака, протегнати към огъня, и ръце, обгърнали топлата порцеланова чаша, тя се замисли за дома. Там всички бяха станали преди часове, още с изгрева. Баща им сигурно преподаваше поредния урок по гръцки на Робърт и Майкъл, а ако бяха успели да откъснат Мери далеч от всяка книга, в която можеше да забие нос, тя сигурно помагаше на майка им в кърпенето.

Кейтлин въздъхна. Липсваше ѝ шума, проскърцването на стълбите и блъскането на вратите, смеховете. Дори от третия етаж, лесно се чуваха разговорите във всекидневната на първия, където майка ѝ събираше пиленцата си като квачка. Или поне тя си мислеше така, въпреки че баща ѝ винаги отбелязваше, че веднага след като събереше своите пиленца, тя ги разпръскаше със заповедите си, както генерал войниците си. Това винаги караше майка ѝ да отвърща със смях, че нямало да се държи като генерал, ако пиленцата ѝ били покротки.

Кейтлин се усмихна тъжно. Искаше един ден със съпруга си да има отношения като техните, основани на взаимно уважение и любов. Надяваше се сестра ѝ Кат да бе открила това с Хю. От писмата ѝ изглеждаше, че е така. Внезапно обхваналата я завист, я накара да се почувства още по-зле. Щеше ли някога да срещне мъж, когото да уважава и обича толкова, че да се омъжи за него? Единственият, от когото се бе чувствала привлечена, бе прекарал по-голямата част от предишната вечер във всевъзможни опити да ѝ покаже колко малко означава за него.

Вратата се отвори, Мюриън се появи и Кейтлин скоро бе облечена за закуска. Докато чакаше прислужницата да намери синия ѝ шал, Кейтлин откри, че отново се чуди защо бившата любовница на МакЛийн я бе поканила. Колкото повече размишляваше около обстоятелствата покрай тази покана, толкова по-странна ѝ изглеждаше тя. Не само изглеждаше — беше странна. Щеше да ги наблюдава

внимателно. Това, че тя и МакЛийн бяха поканени на едно и също парти, беше повече от съвпадение. Нещо ставаше и каквото и да бе то, тя щеше да го открие и да го спре.

Мюриън ѝ подаде шала и тя слезе на закуска.

* * *

— Ще ядете ли това? — попита Роксбърг.

Александър седеше на масата и лениво поклащаше връзката на монокъла си, докато чакаше появата на Кейтлин.

— Попитях — прозвуча гласът отново, този път по-раздразнено и от по-близо, — ще ядете ли това?

Младият мъж се обърна неохотно и откри застаряващия херцог да стои на две крачки от него със своята неизменна кутия за енфие в ръка. Александър вдигна монокъла си и го погледна.

— Извинете ме, но за кое точно питате?

Херцогът посочи чинията му.

— Тази круша. С канелата. Една от малкото, които успяхме да получим от дърветата в градината.

Александър погледна към крушата. Нежният бял плод бе поръсен с канела и захар.

— Да, ще я изям.

Херцогът изглеждаше разочарован, но след миг засия.

— Вероятно бихме могли да я срежем на половина и...

— Роксбърг! — Съпругата му се появи до него със свити устни.
— Какво си мислиш, че правиш?

Херцогът, чиято сива коса бе съвсем оредяла на върха на главата му, посочи с треперещ пръст чинията на Александър и каза недоволно:

— МакЛийн взе последната круша от бюфета, така че го питах дали няма да я сподели.

Яркочервени петна избиха по бузите на Джорджиана.

— Не можеш да питаш такива неща!

Роксбърг потърка кутията за енфие с палеца си.

— Аз... Това е *моята* къща и *моята* круша.

— След като МакЛийн я е сложил в чинията си, тя вече е негов.

— Джорджиана стисна ръката на дука и буквално го повлече с

присвити от гняв устни. — Седни на мястото си начело на масата и остави гостите на мира.

Роксбърг се остави да бъде отведен, но се оплака високо:

— Просто исках круша! Тази беше последната и...

Тя му изшътка, сякаш бе двегодишно дете. Той се тръшна на стола с нацупена уста, хвърли кутията с енфие на масата до чинията си и нареди на един от лакеите да отиде в кухнята да потърси още круши.

В другия край на масата Дъвиштън се разсмя.

— Като Красавицата и Звяра са. Чудя се какво ли е видяла Джорджиана в него.

— Банковата му сметка, мисля — отвърна Александър.

— Тя е красива жена, би могла да има всеки.

Сега можеше. Но в началото Роксбърг бе единственият склонен да ѝ направи тази услуга. МакЛийн бе открил тази пикантна подробност съвсем случайно. Намираше се в конюшната и бе дочул иконома, който на висок глас обсъждаше произхода на господарката си, ядосан от деспотичното отношение на Джорджиана към племенника му — нов лакей в домакинството.

Беше невероятно какво може да научи човек, ако просто слуша. И след като се бе замислил върху това, Александър лесно бе разпознал знаците, от които проличаваше, че Джорджиана не е родена за ролята, която играеше. Тя се държеше много по-пренебрежително към персонала от повечето благородни дами, сякаш се опитваше да докаже нещо. Напомняше му за човек, говорещ чужд език — твърде правилно и някак неестествено.

Виконт Фоклънд, който се разхождаше из утринния салон, приближи и седна до Дъвиштън.

— Добро утро. Какво има за закуска?

Дъвиштън се усмихна.

— Само не питайте за круши. МакЛийн взе последната за ужас на нашия домакин.

Фоклънд насочи поглед към Джорджиана, която слагаше ягоди в чинията на херцога, след това зае мястото си в другия край на масата.

— Направо е престъпление цялата тази красота да е в леглото на това треперещо подобие на мъж.

— О, сигурен съм, че са минали години, откакто Джорджиана не е посещавала това легло — заяви сухо Дъвиштън.

Кръглото детинско лице на виконта се проясни.

— Слава богу. Струва ми се, че той цени тази златна табакера повече от съпругата си. Никога не я изпуска от ръцете си, говори се, че дори спи с нея под възглавницата.

— Бедната Джорджиана — промърмори Дъвиштън.

— Не си пилейте съчувствието — каза Александър. — Тя не се е жертвала особено и е получила доста за утеха. За тази къща Роксбърг е платил над 80 хиляди паунда.

Дъвиштън подсвирна тихо, а Фоклънд потрепна и каза:

— Поне е получила нещо. — След това погледна към бюфета: — По-добре да си взема нещо за ядене, преди да са пристигнали дамите. Преди няколко дни дойдох на закуска по-късно, защото имах проблем с шалчето си, и когато най-после пристигнах, тук не бе останало нито едно яйце.

Дъвиштън огледа шалчето му.

— Да, виждаме, че тази сутрин си се предал, за да не свършат яйцата.

— Какво не е наред с моето шал... — Фоклънд впери очи във вратата, като трескаво оправи ръкавелите и приглади сакото си.

Александър проследи погледа на пълничкия млад лорд и видя Кейтлин да влиза в стаята рамо до рамо с мис Огилви. Представляваха приятна гледка и Александър би заложил семейния замък, че го знаят.

— Мили боже! Тя е... — задави се Фоклънд и стана яркочервен. — Тя е ангел! Истински ангел! — И стихна с широко отворени от блаженство очи.

— По-полека, глупако — промърмори Дъвиштън, — ще изложиш всички ни. — Той стана и се поклони елегантно. — Добро утро, дами. Надавам се, че сте спали добре.

— Да, разбира се — отвърна мис Огилви.

— Аз също. Спах почти до десет — добави мис Хърст с богатия си мелодичен глас.

Фоклънд видимо трепереше и Александър едвам се сдържа да не смърми глупака. Младият мъж бе поразен, а ако се съдеше по начина, по който Дъвиштън гледаше Кейтлин, и той не бе в по-добра форма.

Боже милостиви, трябваше ли всички останали мъже да се влюбят лудо в момичето. Беше ужасно досадно.

Фоклънд се наведе нетърпеливо напред.

— Мис Хърст, мога ли да ви донеса чиния от бюфета и...

— Дори не се опитвай. — Дъвиштън хвана Кейтлин под ръка. — Мис Хърст се нуждае от някой с по-стабилни ръце да ѝ донесе чинията.

Фоклънд се наежи.

— Ръцете ми са съвсем стабилни, както и мога да...

— За бога! — рязко ги прекъсна Александър, неспособен да изтърпи повече. — Оставете я на мира! Тя може да си вземе проклетата закуска и сама.

Фоклънд почервения още повече.

— Аз просто...

— Наденица! — Кейтлин погледна през него към бюфета. — Останало е само едно парче и го искам. Ако ме извините за момент, моля. — Тя отдръпна ръката си от Дъвиштън и бързо мина покрай него. Щом стигна до бюфета започна да пълни чинията си и възкликна при вида на пушената риба.

— Извинете. — Фоклънд се приближи до нея, за да продължи да ѝ досажда.

Мис Огилви го последва до бюфета със смях.

Дъвиштън се върна на мястото си.

— Е, никога досега не съм бил пренебрегван, заради парче наденица.

Александър неохотно прикри усмивката си. Трябваше да е ядосан, но чувството му за хумор надделя. Наблюдаваше Кейтлин, която въодушевено говореше с Фоклънд за разнообразието на поднесените плодове, докато пълнеше чинията, която той послушно държеше. Снощи на вечерята бе показала същия ентусиазъм, а реакциите ѝ бяха непосредствени и искрени. Отношенията им преди се бяха развили толкова бързо и бурно, че той не бе успял да опознае вкуса ѝ. Не че би имало някакво значение, каза си Александър, потискайки тревогата, която го обхвана. Познаваше характера ѝ, това бе всичко, което му бе нужно да знае.

— Фоклънд е глупак — наруши тишината Дъвиштън. — Той води чаровната мис Хърст насам. Ако бях на негово място, щях да я отведа в другия край на масата, далеч от конкуренцията.

Александър наблюдаваше как виконтът със слабоватата брадичка настанява Кейтлин на стол, малко по-надолу на масата срещу него. Тя

се засмя на нещо, казано от кавалера ѝ, който я гледаше с обожание, и това отврати Александър.

Когато се обърна да го каже на Дъвиштън, забеляза, че и неговите очи са вперени в Кейтлин.

— Гледайте — промърмори той, — ще ви хареса.

— Какво да гледам?

Дъвиштън изглеждаше като хипнотизиран и не му отговори.

Като проклинаше, Александър се обърна и погледна Кейтлин. Утринните лъчи я обгръщаха, галеха нежната ѝ кожа и блестяха в златистата ѝ коса. Дългите ѝ гъсти мигли засенчваха кафявите ѝ очи и те изглеждаха по-тъмни. Тя беше свежа и прелестна, нищо различно от това, което бе очаквал.

Раздразнен, Александър сви рамене.

— Е, и?

— Вие сте доста нетърпелив, нали? — Дъвиштън го погледна бързо и отново се обърна към Кейтлин. — Почакайте малко и ще видите.

Александър се намръщи, но в този момент Кейтлин се наведе над чинията си и на лицето ѝ се появи изражение на дълбоко удоволствие. Беше като любовен, чувствен копнеж.

Гърлото на Александър се сви на мига, а сърцето му заби изключително бързо.

— Какво, по дяволите, прави тя?

— Мисля, че вдъхва аромата на шунката — отвърна Дъвиштън със странно плътен глас.

Александър беше напълно убеден, че и собственият му глас не звучи нормално, докато гледаше как Кейтлин се наслаждава на закуската си.

Тя се усмихна, вдигна ножа и вилцата и... облиза устните си.

— Милостиви Боже — прошепна дрезгаво Дъвиштън.

Тялото на Александър пламна и в миг на лудост той пожела този поглед... Пожела си да е за него, само за него и за никой друг.

Кейтлин си отрязва малко парче шунка и го поднесе към устните си.

Ако до този момент бе смятал, че изражението ѝ е възторжено, разбра, че е сгрешил. Нейното очевидно чувствено изражение сега не можеше да се опише с думи.

— Тя никога досега ли не е яла?

Дъвиштън отвърна тихо:

— Мисля, че е заради изтънчения вкус на ястията, които опитва.

— Шунка и яйца?

— Подправени с лук, масло и щипка мащерка. Роксбърг поддържат отлична кухня. Рядко съм...

Кейтлин поднесе хапка яйце към устните си и я лапна.

— Проклятие! — Дъвиштън си пое дъх, когато тя затвори очи и бавно задъвка, а влажните ѝ устни проблеснаха.

Проклятие, наистина. Жената имаше дарба да привлича внимание, но това беше прекалено! Александър откри, че всички мъже в стаята са вперили очи в нея, дори възрастният Роксбърг я гледаше жадно.

Той стисна зъби, след това се наведе напред и каза ясно.

— Мис Хърст, никога не съм виждал жена да се храни с такава наслада.

Тя остави вилицата си.

— Съмнявам се, че се наслаждавам на храната повече от останалите — отвърна тя и се обърна към Сали, която точно седеше. — Не мислите ли така, мис Огилви?

— О, всички ние си имаме слабости — бързо каза тя. — Например, никой не обича шоколадова торта толкова много, колкото мен.

Граф Кейтнес се ухили до нея.

— Всички знаят моята слабост към трюфелите.

— Не оставяйте МакЛийн да ви заблуди — добави дяволито Дъвиштън. — Почти щеше да се сбие с нашия домакин за последната круша.

Кейтлин премигна.

— Има круши? — попита тя, наведе се срещу него и се загледа с дълбок копнеж в чинията му.

Александър отново стисна зъби, когато го прободеше непознато чувство на завист.

Мили боже, ревнувам от една проклета круша! Нелепата мисъл го раздразни още повече и го накара да заяви с мрачна решителност:

— Да, и аз взех последната! — Той си отрязва парченце и го опита. — Мммм, канела! Превъзходно.

Тя присви очи и стисна силно устни. При тази нейна реакция крушата се стори още по-вкусна на Александър.

Острият глас на Джорджиана смени темата.

— Лорд Дъвиштън, снощи споменахте, че ще ви е приятно да пояздите днес.

Той кимна и отново се загледа в Кейтлин.

— Днес е ветровито, но ще наредя да приготвят конете. — Джорджиана погледна към Александър и изражението ѝ се смекчи. — Доколкото си спомням, вие обикновено не яздите за удоволствие.

Той повдигна рамене.

— Яздя, когато трябва да се погрижа за земите си. Не считам, че е подходящо занимание, когато искаш да си починеш.

Лейди Кинлос, която седеше от лявата страна на домакинята, плесна с ръце.

— Ездата може да бъде толкова приятна! Въпреки че Нейна Светлост и някои други хора — тя погледна бързо към Александър — не яздят много, за останалите от нас ще е удоволствие. Бихме могли да посетим Снейд.

Мис Огилви прекъсна тихия си разговор с Кейтнес.

— Снейд? Това замък ли е?

Лейди Кинлос се изкиска.

— За бога, не! Местните го наричат Инвърснейд. Това е едно съвсем малко селце, но странноприемницата там предлага доста добра храна и поразителни гледки към Бен, красивата планина наблизо. Можем да пояздим до Снейд този следобед, да пием чай и да се върнем навреме, за да се приготвим за вечеря.

— Мис Хърст, вие яздите ли? — попита Дъвиштън.

— Малко. Научих се в Лондон, когато... — Погледът ѝ се плъзна към Александър и щом улови неговия, бузите ѝ порозовяха. — Разбира се, че мога да яздя.

Той повдигна вежди, развеселен от порозовялото ѝ лице. Сякаш знаеше, че като заговори за ездата им в парка, тя ще се сети за целувките, които бяха последвали. Както и той.

Доволен да разбере, че тези моменти още я изнервят, той си позволи да спре поглед върху устните ѝ.

— Мис Хърст е превъзходна... ездачка.

Още по-плътна розовина обхвана бузите ѝ и тя срещна погледа му.

— Благодаря ви, лорд МакЛийн, самата аз не бих си дала такава оценка.

— О, хайде сега, не подценявайте талантите си.

Всички очи се обърнаха към Кейтлин. Тя го изгледа студено.

— Аз мога да яздя, но не познавам конете в конюшните на херцогинята и...

Александър продължи провлачено:

— Притеснявате се, че няма да отговорят на високите ви изисквания. Разбирам вашата загриженост, след като съм ви виждал да яздите.

Дъвиштън повдигна вежди.

— Вие сте яздили заедно преди?

— Имах привилегията да давам уроци на мис Хърст миналия сезон в Лондон.

Последва очебийна пауза в разговора.

Бузите на Кейтлин не можеха да станат по-ярки.

— За щастие, след това взех още уроци.

Веселието на Александър изчезна. Какво, по дяволите, имаше предвид тя? За ездата ли говореше или за целувките? Проклетата да е, беше прекарала последните три месеца в дълбоката провинция! Да не би някой непохватен селяк да бе посмял да я докосне?

Кръвта му закипя при мисълта за розово-бялото съвършенство, което би представлявала тя в ръцете на някой груб селянин.

— Ваша Светлост — намеси се мис Огилви, — страхувам се, че моите ездачески способности са почти нищожни, ще ми е нужен много кротък кон.

Джорджиана изглеждаше развеселена от това непринудено признание.

— Не се притеснявайте, мис Огилви, имам доста дребни и кротки коне в конюшната — точно за такива случаи.

Сали въздъхна с облекчение.

— Благодаря ви, Ваша Светлост!

— Разбира се. — Джорджиана погледна Александър изпод миглите си и каза лениво. — Докато повечето от вас се наслаждават на

ездата, аз ще остана тук, за да се погрижа за кореспонденцията си. Това е чудесен начин да прекараш следобеда.

На Александър му се искаше тя да опита да покаже малко повече финес, но предполагаше, че това надхвърля способностите ѝ. За да ѝ демонстрира своята незаинтересованост, насочи вниманието си към крушата в чинията си. Но когато вдигна вилицата си забеляза, че е изчезнала.

Срещу него Кейтлин тъкмо поднасяше последното парче към устните си. Проклетницата, беше откраднала *неговата* круша от *неговата* чиния!

Тя му се усмихна, след като плъзна парченцето между устните си и го сдъвка с очевидно удоволствие. Очите ѝ блеснаха дяволито и в отговор едното ъгълче на устата му се повдигна развеселено, но той бързо се стегна.

В един опасен миг почти бе забравил защо тя е тук. По дяволите, трябваше да внимава повече. Не биваше да ѝ позволява да го омае, както повечето от мъжете в компанията.

Обърна се към Дъвиштън.

— Вятърът духа от север, този следобед ще е студено за езда.

Дъвиштън погледна през масата към Кейтлин.

— Не ме интересува дори да завали сняг, няма да пропусна ездата за нищо на света.

Александър бе обхванат от яд и изгледа недоволно младия лорд. Той знаеше какво точно ще се случи: Дъвиштън и Фоклънд щяха да се опитват да се надхитрят един друг по пътя към Снейд, което щеше да повдигне безгранично самочувствието на Кейтлин. Жалко, че не възнамеряваше да се присъедини, защото само той би могъл да усмири тези двамката.

Хм... може би все пак трябваше да отиде. Замисли се за всички възможни начини да я подразни по пътя, още повече че ездата предлагаше безброй поводи за разговори насаме. А да не говорим, че знаеше много добре какви са ездаческите ѝ способности в действителност, а те не бяха на особена висота. Да яздиш по гладките равни алеи на Хайд парк бе едно, а по тесните неравни селски пътеки съвсем друго.

Александър се усмихна.

— Смятам да дойда на ездата, в крайна сметка.

Джорджиана рязко обърна глава към него. Студеният ѝ син поглед се изостри и той си помисли, че ще каже нещо недискретно, ала тя се съвзе след миг и се засмя несигурно.

— Наистина, Александър, никога не съм мислила, че ще решиш да вземеш участие в толкова обикновено занимание.

Той присви рамене.

— Реших да се насладя на чистия въздух.

По лицето на Джорджиана се изписа недоволство...

— След като няма да сте тук... Лорд Дъвиштън, може би вие ще бъдете така добър да останете. Ще ми е приятно да имам компания.

Младият лорд изглеждаше разочарован, но бързо го прикри.

— Разбира се, Ваша Светлост. За мен ще е удоволствие.

Кейтлин почувства леко задоволство, докато херцогинята гледаше гневно към МакЛийн. Явно информацията на Мюриън за тях двамата бе вярна. Кейтлин погледна към херцога, който щастливо търкаше табакерата си. След като той не изглеждаше обезпокоен, може би тя също не трябваше да се тревожи. Все пак нямаше никакви претенции към МакЛийн.

Ако беше неин съпруг, нямаше да търпи подобни глупости, разбира се. Когато се омъжеше щеше да се увери, че съпругът ѝ уважава връзката им и самата нея, както бе при родителите ѝ.

Това, че се сети за майка си, я накара да се замисли. Вече бе позволила предизвикателствата на Александър да я тласнат в същата посока, което бе причинило всички проблеми преди: „О, да, ще го направя и ти не можеш да ме спреш“. Това щеше да я доведе до същите грешки. Щеше да понесе мълчаливо подигравките му за ездаческите си способности, въпреки твърдението си, че сега е по-добра, а това си беше откровена лъжа. Просто нямаше да му позволява да я подмами в спор.

Имаше нещо обидно в начина, по който я гледаше, сякаш ѝ липсваше елементарно възпитание. Този поглед имаше силата да я накара да се държи необмислено, затова открадна крушата му. Надутият глупак се бе държал толкова снизходително, че тя не бе устояла на порива да му го върне. За щастие, единствено граф Кейтнес бе видял кражбата ѝ и само се бе усмихнал и бе продължил закуската си.

Кейтлин виждаше защо Сали го намира за интересен. Той бе спокоен и непоколебим. За жалост, подобен тип не я привличаше и затова постоянно се насочваше към по-непредсказуеми и темпераментни мъже.

Погледна към МакЛийн изпод миглите си, искаше ѝ се да не е толкова красив. Приличаше на герой от роман, макар въобще да не се държеше като такъв. Тя се зачуди какви ли бяха намеренията му. Определено се опитваше да я zlepостави, но защо? Какво се надяваше да постигне?

Може би щеше да успее да открие по време на ездата. Щеше да намери начин да говори насаме с него и...

Херцогинята се наведе напред, за да каже тихо нещо на МакЛийн. Той я изслуша, сви рамене и се обърна на другата страна. Тя изглеждаше разгневена, а той — просто отегчен.

Приятен трепет стопли сърцето на Кейтлин.

Сали се наведе към нея през масата.

— Кейтлин, може би, вместо да яздя, трябва да остана тук и да разгледам големите портрети. — Тя погледна към херцога, преди да добави шепнешком: — Ще преброя колко от тях са имали нещастieto да са със същата брадичка като Роксбърг.

Кейтлин се разсмя.

— Не, не! Трябва да пояздиш!

— О, да! — намеси се лорд Фоклънд. — Не бива да пропускаш гледката. Подобно нещо не може да се види на мили разстояние.

Сали не изглеждаше съвсем сигурна.

— Ако смятате, че трябва да дойда...

Кейтлин кимна.

— Двете с теб ще поискаме най-бавните и тромави коне от конюшната и всичко ще е наред. Ако пък има понита, ще вземем тях.

Сали се засмя.

— Едно пони ще е идеално за мен, но за теб едва ли, въпреки че е много мило от твоя страна да предложиш.

Кейтлин отмина думите ѝ и се зарадва, когато херцогинята стана от стола си. След като всички бяха закусили, лейди Кинлос предложи да се срещнат след час във фойето. Останалите се съгласиха и се оттеглиха, за да облекат костюмите си за езда. Дъвиштън и Фоклънд

придружиха Кейтлин до фоайето, а Александър остана на мястото си, загледан мрачно след нея.

Джорджиана наблюдаваше как мис Хърст обсебва мъжкото внимание; на излизане бе хванала под ръка двама подходящи за брак мъже.

Колко жалко. Мъжете са такива слабохарактерни същества и могат да бъдат манипулирани толкова лесно от една млада красавица.

Тя съзнаваше, че са глупаци, но това не намаляваше огорчението ѝ; не беше склонна да споделя нито частица от мъжкото внимание. Интересът на граф Кейтнес към мис Огилви бе напълно приемлив, защото всички бяха наясно, че той си търси подходяща съпруга. Но да гледа красив, изискан джентълмен като Дъвиштън да се занимава с бледо, наивно момиче като мис Хърст, бе дразнещо. Още повече я тревожеше това, че МакЛийн следваше с поглед всяко нейно движение, а зелените му очи бяха замислени... преценяващи... заинтригувани.

Лейди Кинлос взе салфетка и уви в нея парче шунка.

— Мъфин много обича шунка, но не мога да му давам твърде много, защото получава газове. Стомахът му е много чувствителен! Той не се оплаква, но аз знам кога...

— Даян, би ли ни оставила насаме с лорд МакЛийн за няколко минути? Искам да го попитам за двойката сиви коне, които току-що купих. Струва ми се, че единият куца и не знам дали да го задържа.

Даян скочи от масата и избъбри нервно:

— О, разбира се.

Джорджиана я изчака да излезе, преди да се премести до Александър, който все още се взираше в отворената врата сякаш бе потънал в мислите си.

Тя зае стола до него и проследи погледа му в коридора, където мис Хърст говореше сериозно с лорд Дъвиштън. Джорджиана изви устни. Глупавата хлапачка нямаше представа колко непостоянен е Дъвиштън, самата тя го бе използвала, за да накара МакЛийн да ревнува. По-младият мъж бе доста привлекателен, но не можеше да се сравни с мъжествената сила и чувственост на този, който седеше до нея в момента. Наблюдаваше МакЛийн през спуснатите си мигли и сърцето ѝ бе пронизано от непознат копнеж. За по-голямата част от

обществото тя бе херцогиня Роксбърг, най-красивата и богата жена в Шотландия и може би дори в Англия. Само двамата с изкуфелия ѝ съпруг знаеха, че той я бе видял за първи път, когато бе едва на четиринадесет и работеше в текстилната му фабрика, облечена в дрипи, мръсна и боса, незаконно дете на градската проститутка.

Роксбърг бе преситен благородник, изморен от живота и от капризите на обществото, което по това време го смяташе за малоумен, заради лекото му фъфлене и склонността да почервенява винаги, когато някой го погледне. Но той не беше глупак и можеше да оцени красотата, дори в момиче, облечено в дрипи и без обувки на краката.

Беше взел Джорджиана в дома си същия ден и веднага, след като ѝ бе осигурил фалшив акт за раждане, се бе оженил за нея. Така се бе родила херцогинята на Роксбърг. През първите две години той я бе изпратил в имението си далеч на север, където я бяха обучавали и полирали до такава степен, че дори той понякога забравяше откъде бе дошла. Бракът им не се основаваше на страст, тя не го обичаше, нито той нея. Беше просто фиктивен съюз. Роксбърг искаше млада и красива съпруга, за да предизвиква завистта на приятелите си, а тя в замяна бе получила титла и щедра месечна издръжка. Раждането на красив, здрав син със семейния белег на левия лакът бе подпечатало сделката.

Когато настъпи моментът, херцогът бе представил своята прелестна херцогиня пред лондонското общество, а тя го бе превзела с щурм, както той бе очаквал. Когато някой попита за родословието ѝ, а такива имаше, той даваше да се разбере, че съпругата му произхожда от стар род от най-северните части на Шотландия, дори бе намекнал за връзка с красивата трагична кралица Мери.

Джорджиана се движеше през мътните води на обществото със сигурни стъпки. Бе приветствана, заради красотата си и лекото превъзходство, което бе усвоила, освен това те я бяха предпазили от по-нататъшно любопитство. Тази интригуваща комбинация бе отворила пред нея повече врати от титлата и парите на съпруга ѝ. Бързо бе разбрала какво може да ѝ помогне да се издигне, избираше разумно любовниците си, пазеше репутацията, която си бе създала, и си избираше най-изтънчените приятели. Така скоро бе станала една от най-влиятелните дами в обществото.

Имаше повече, отколкото бе мечтала, и това я радваше. Но по-късно бе открила, че нещо не е съвсем наред. Красотата ѝ започваше да повяхва, съпругът ѝ се бе превърнал в изкуфял старец, който се зазяпваше похотливо в камериерките и заспиваше на масата по време на вечеря с широко отворена уста. Осъзнала бе, че копнее за нещо повече, нещо, което не бе имала никога — истинска любов. Не бе сигурна, но смяташе, че ще я открие с Александър МакЛийн, този мистериозен, влудяващо красив, дяволски неуловим шотландски леърд; мъж с черна коса и душа, с тъмнозелени очи, намекващи за силна страст и ледена жестокост.

Сякаш усетил мислите ѝ той най-накрая откъсна поглед от коридора и се обърна към нея.

— Да? — Пренебрежението му я ядоса ѝ гневът ѝ пламна.

— Гледаш мис Хърст и завоеванието ѝ? Или искаш да си на негово място? — Той присви очи, в които заблещука зелен лед. — Колко нетипично за теб, МакЛийн. Никога не съм мислила, че си от онези мъже, които тичат след ученички. Смятах, че си си взел поука от смъртта на Хъмбълт — рязко заяви тя.

Устните му се извиха в студена усмивка.

— Какво има Джорджиана? Ревнуваш, че Дъвиштън спря да се кланя пред твоя олтар?

Смразена от ледения блясък в очите му, тя преглътна острия отговор.

Александър отново се бе загледал през отворената врата. Джорджиана видя Кейтлин Хърст, която изглеждаше пленително, докато се смееше с Дъвиштън. Роклята на хлапачката се отличаваше с измамна простота, но веднага проличаваше, че е правена от първокласна модистка. Откъде имаше такъв гардероб?

Херцогинята забарабани с пръсти по масата.

— МакЛийн, каза ми, че си решил да ѝ дадеш урок.

Той я погледна с досада.

— Какво правя или не правя, наистина не те засега.

— Засяга ме, след като трябваше да я покана в къщата си, а след това да седя и да гледам как се увърташ около нея, както всички останали мъже тук. Ти си увлечен по нея! Признай си!

В очите му заблестяха зелени пламъци, а устата му побеля от гняв. Навън силен вятър заблъска по къщата, а слънцето изчезна зад

внезапно появилите се буреносни облаци.

Джорджиана потрепери от страх и възбуда. Да притежава такъв мъж... Как може да го остави да ѝ се изплъзне? Той беше великолепен и поразително мъжествен, но силата му бе това, от което омекваха костите ѝ. Докосна ръката му и се наведе напред, а деколтето на синята ѝ рокля бе провокативно дълбоко.

— Александър, моля те... Не исках де те ядосам. Просто съм любопитна за плановете ти. След като я поканих тук, вече съм част от всичко това.

Той се загледа продължително в нея. Вятърът навън бавно стихна, облаци се успокоиха, въпреки че не изчезнаха.

— Просто си играя с нея. Едва не съсипа брат ми само за миг. Наложил се той да се изправи срещу съдбата си за известно време. Искам и тя да изпита същото. Знае, че имам планове, но не и какви са. Любопитна е и притеснена, чета го по лицето ѝ. — Твърдите му устни се извиха в лека усмивка. — Когато дойде моментът, ще разбере какво съм ѝ приготвил. Дотогава искам да се тревожи.

Джорджиана изпита облекчение.

— Ти я измъчваш! Притеснявах се, че си пленен от нея като глупавия Фоклънд и останалите. Но как мислиш да я накажеш, след като постоянно е заобиколена от обожатели? Очевидно ще ти се наложи да ползваш и непочтени средства.

— Така и ще направя. — Той стана и я принуди да пусне ръката му. — Засега искам да се чувства несигурна. Дойдох заради нея и тя започва да се досеща. Това е всичко, което ти е нужно да знаеш.

Джорджиана отвори уста да запротестира, но той я изпревари, като се намръщи.

— Трябва да отида да се преоблека за ездата.

Това бе всичко, което щеше да научи. Джорджиана също стана.

— Разбира се. Ще уведомя лакеите колко коне да приготвят. И Александър?

— Да.

— Когато се върнеш, бих искала да разбере как вървят нещата. — Тя затаи дъх. Рискуваше да иска подобно нещо и то с тон, предполагащ положителен отговор от негова страна.

За нейно облекчение той само присви рамене.

— Ще мина през апартамента ти, когато се върна.

Сърцето ѝ подскочи. Когато се върнеше, щеше да го примами да поговорят отново. Дори успя да не даде израз на своя триумф.

— Ще се видим тогава.

Той се поклони и тръгна, животинската грация на походката му я накара да потрепери. Гледа след него, докато не изчезна нагоре по стълбите и тогава обърна очи към прозореца. Буреносните облаци все още висяха ниско над хоризонта и се усещаше мирисът на дъжд.

Потрепери отново и разтърка ръцете си. Александър МакЛийн беше предизвикателство — приятно, великолепно и трудно предизвикателство. Но тя не беше обикновена светска дама, а много повече. И най-вече, не познаваше значението на думите отказвам се. Щеше да намери начин да го спечели. По един или друг начин, той щеше да бъде неин.

С високо вдигната брадичка тя напусна утринния салон.

ГЛАВА 5

Когато имате проблем, момичета, не се преструвайте, че той не съществува, защото ако му обърнете гръб, той може да ви настигне и да ви захване по дупето.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

След час Кейтлин яздеше, вкопчена с две ръце в коня, и се чудеше как бе изпаднала в това ужасно положение.

Всъщност, знаеше точно как се бе случило и причината бе в онези шест фута и три инча мъжественост и самодоволство. Той яздеше черен като нощта кон, на няколко стъпки след нея, и избухваше в смях всеки път, щом нейната кобила — своенравно и непреклонно същество като самата Кейтлин, заподскачаше, подплашена от някоя въображаема опасност.

Бе успяла да се задържи на седлото досега, единствено благодарение на волята си. Стиснала силно юздите, Кейтлин гледаше със завист Сали и нейната малка охранена кобилка, която пристъпваше кротко. Така младата жена можеше да си поговори с лорд Кейтнес, винаги когато пожелаеше, докато Кейтлин едва успяваше да се усмихне напрегнато на лорд Фоклънд, който бе неизменно до нея, откакто бяха напуснали фойето. Тя не смееше да издаде и звук, защото цялото ѝ внимание бе съсредоточено в това да удържа кобилата да не заподскача всеки път, когато потрепнеше някое листо.

— Мисля, че това е заек — възкликна Фоклънд и посочи с камшика си някъде далеч в полето.

Кобилата, която Кейтлин вече бе започнала да нарича Сатана, се подплаши от рязкото движение. Тя инстинктивно стисна колене, приведе се напред и дръпна юздите.

Действията ѝ бяха аматьорски, но имаха ефект. Животното може и да се съпротивляваше със зъби и копита, но поне вниманието му бе отклонено от камшика на мъжа.

По дяволите, защо като Сали не казах на коняря, че се нуждаю от кротък кон? — запита се тя за пореден път, но знаеше отговора — не искаше да се предаде пред предизвикателството в очите на МакЛийн. Той стоеше на крачка от коняря и я наблюдаваше, сякаш очакваше да поиска спокойно животно, а това, разбира се, бе последното нещо, което би направила. *Гордостта ми ще ме погуби някой ден. Може би дори още днес.*

Тя хвърли изпълнен с негодувание поглед към МакЛийн. А той, както винаги сякаш не забелязваше присъствието ѝ, се наведе към лейди Кинлос, за да чуе какво му казва. Лицето му бе в профил и Кейтлин се загледа с възхита в твърдите очертания на челюстта му, чувствената извивка на устните и черната коса, падаща върху тъмното му чело. Кожата му бе доста по-мургава от тази на светските господа. В сравнение с бледия, изтънчен Дъвиштън, МакЛийн изглеждаше нецивилизован, дори малко див, сякаш шотландските му предци бяха родени по бойните полета и ковачниците, а не в замъци.

Но в линията на брадичката и правилно оформения нос ясно личаха благородните черти. Той не беше обикновен човек, а силен мъж от древен род. Мъж, който се чувстваше като у дома си както на дългата, полирана махагонова маса на вечеря в най-голямата и красива къща, която Кейтлин бе виждала някога, така и сега, върху седлото на едва обздания черен жребец. Приличаше ѝ на планински разбойник.

Дори, докато се справяше с импулсивния кон, пред който нейната кобила изглеждаше просто капризна, той запазваше присъщата си грация и елегантност, както никой друг мъж.

Кейтлин погледна крадешком виконт Фоклънд, който бърбореше за множеството коне, от които бил паднал. Облеклото му бе много модерно — първокачествена риза, палто с висока яка, маншети с набор и полирани до блясък ботуши, които сякаш крещяха отчаяно за одобрение. Тя реши, че това е жалко и отново се обърна към МакЛийн,

който точно в този момент я погледана и зелените му очи изгориха нейните.

В мига, в който погледите им се срещнаха, Кейтлин усети как я обхваща силен копнеж, тялото ѝ запламтя от главата до петите. Неговото лице отразяваше същата реакция — жажда и чиста, гореща похот.

Кейтлин никога не бе пожелавала нещо толкова силно. Той беше толкова близо и все пак неимоверно далеч от нея. Времето им заедно бе отминало и бяха останали само неговият гняв и нейният дълбок копнеж.

Тя с усилие извърна поглед, въпреки че усещаше присъствието му до болка. Когато бе в състояние да говори, заяви:

— Гладна съм.

Фоклънд премигна, но бързо се съвзе.

— Аз също. Вече минаха... — той погледна джобния си часовник — два часа, откакто закусихме.

— Искам чай — каза Кейтлин. Едва ли би помогнало дори и да погълне количество чаени бисквити равно на теглото ѝ.

— И аз бих изпила един чай — съгласи се Сали и погледна Кейтнес. — А вие...

— Гърлото ми е невероятно пресъхнало — отвърна той твърдо.

Кейтлин бе пронизана от завист, когато Сали се усмихна на младия граф. Чувстваше се неспокойна и искаше ездата да приключи, затова се обърна към лейди Кинлос.

— Вече близо ли сме до Снейд?

Дамата не изглеждаше очарована, че прекъсват задушевия ѝ разговор с МакЛийн.

— Остават около пет мили.

Господи, ще умра от глад, докато пристигнем.

— Да считам ли, че няма по-кратък път?

Лейди Кинлос присви устни, но очите ѝ преминаха по осеяното с камъни поле от дясната им страна.

— Предполагам, че можете да се мине и през полето...

— Чудесно. — Кейтлин започна да обръща коня.

— Чакай, глупачке — извика рязко МакЛийн, а зелените му очи преценяващо обхождаха полето. — Тази земя е пълна с камъни,

неравности и заешки дупки, а доколкото мога да видя оттук има и поне две огради.

Кейтлин стисна още по-силно юздите. Камъните не я притесняваха, нито заешките дупки, беше сигурна, че може да ги избегне. Но оградите?

Лорд Фоклънд се обърна нетърпеливо към нея.

— Ако желаете да поемете по краткия път, аз ще дойда с вас!

Александър наблюдаваше как Кейтлин оглежда полето, въпреки че едва удържаше кобилата си.

Със сигурност не възнамеряваше да...

Тя се усмихна ослепително на Фоклънд и той застина със зяпнала уста и почервенияло от удоволствие лице.

— Ако нямате нищо против, смятам да поема по краткия път. Разстоянието не е толкова голямо и...

— Не. — Александър дръпна юздите и конят му се изправи. — Няма да го направиш.

Очите на Кейтлин заблестяха, а устните ѝ се присвиха.

— Защо не?

— Да яздиш през такъв неравен терен и да се опитваш да прескачаш огради с кон, който едва удържаш, е невероятно глупаво! Ще паднеш и ще си счупиш врата.

Фоклънд се намръщи.

— Ако мис Хърст желае да язди през полето, не трябва да я спирате.

МакЛийн я изгледа мрачно.

— Прескачала ли си ограда някога през живота си?

Тя вирна брадичка и Александър осъзна, че бе успял напълно да я предизвика.

— Разбира се.

Той присви вежди. *Глупачка! Да лъже точно за такова нещо...*

— Виждате ли? Тя знае какво прави. — Фоклънд я погледна нетърпеливо. — Ако желаете да прескочите оградите, аз ще ви последвам. Ще ви покажа моята техника, която е на достатъчна висота, ако мога така да се изразя.

Александър избухна в кратък смях.

— За да научиш мис Хърст на някаква техника, първо самият ти трябва да си усвоил такава.

Фоклът се стегна.

— Мис Хърст, лично гарантирам за вашата безопасност!

— Не ставай глупак. Ако тя падне, няма дори едно проклето нещо, което да можеш да сториш — рязко заяви Александър.

Лейди Кинлос захихика.

— Фоклът може да положи тялото си пред мис Хърст, за да омокоти удара. — След това го погледна лукаво. — Всъщност, сигурно той точно на това се надява.

Лицето на виконта стана още по-ярко червено.

— Вие подценявате способностите на мис Хърст — обърна се той към Кейтлин и ѝ се усмихна, а изражението му се смекчи. — Но аз ги оценявам.

Лейди Кинлос се усмихна самодоволно.

— Мис Хърст, аз вярвам в уменията ви на ездач. Духът ви е това, което ме учудва.

Александър видя точния момент, в който Кейтлин престана да мисли разумно. Тя се стегна, очите ѝ заблестяха, ръцете ѝ дръпнаха юздите и конят ѝ запристъпва нервно.

Мили Боже, тази жена бе опасна за самата себе си. Достатъчно беше да ѝ кажеш една дума накриво и в следващия миг бе решена да тръгне, накъдето ѝ видят очите независимо какво може да ѝ струва това.

Тя вирна брадичка и заяви хладно.

— Лейди Кинлос, оценявам загрижеността ви, но съм уверена, че мога да прескоча тези огради. Не изглеждат толкова високи от тук.

— Наистина ли? — попита лейди Кинлос, а върху слабото ѝ лице се изписа явно недоверие.

Александър беше готов да удуши тази жена.

Кейтлин бързо насочи кобилата си към полето. При вида на широкото открито пространство животното бе готово да се впусне в галоп.

Преди Александър да успее да сграбчи юздите на коня ѝ нея вече я нямаше.

Лорд Фоклът премигна.

— Божичко! Аз си мислех, че тя...

Александър препусна след Кейтлин, която се бе привела над кобилата и стискаше юздите и гривата ѝ сякаш животът ѝ зависеше от

тях. А ужасните остри камъни, с които бе осеяна земята, показваха, че е точно така.

Мили Боже, тя ще се самоубие, ако продължи!

Със стиснати зъби Александър се приведе към гърба на коня и го пришпори, за да се изравни с тях.

С обезумели очи, кобилата смени посоката и свърна от обширното поле към гората. Александър дръпна юздите, защото дърветата бяха прекалено нагъсто и не му позволяваха да се движи до нея.

— Дръж се, дяволите да те вземат! — ругаеше през стиснатите си зъби той.

Точно пред него Кейтлин отчаяно се бе вкопчила в кобилата, шапката ѝ отдавна бе изчезнала, а русите ѝ къдрици се бяха изплъзнали от фибите. Александър не изпускаше от поглед светлозлатистите коси.

— Само се дръж — извика той дрезгаво, без да е сигурен дали тя чува думите му.

Дърветата се разрешиха и сякаш от никъде се появи ниска каменна стена, покрита с мъх и сухи клони. От другата страна течеше малък поток, а звуците от него изпълваха миговете тишина между тропота на копитата и отчаяното забързано дишане на Александър. Ако кобилата прескочеше стената, Кейтлин щеше да падне. И приземяването ѝ със сигурност нямаше да е меко, след като се озовеше хвърлена сред изпочупените клони и студените гладки камъни.

Той се приведе и пришпори коня си.

Моля те, призоваваше тихо съдбата. Моля те.

Конят му полека ги настигна. Само на няколко крачки покрай стената Александър протегна ръка и хвана юздите на избягалата кобила. Успя да я спре в последния миг и тя изцвили силно. Последваха няколко инфарктни секунди, през които Александър не беше сигурен дали кобилата ще се задържи на крака, след като се подхлъзна силно и главата ѝ се сниши опасно, но тя се изправи и препусна до неговия кон.

Кейтлин се бе вкопчила в гривата ѝ, а тялото ѝ бе прилепнало към извития гръб на кобилата.

В мига, в който Александър забеляза, че тя е добре, в него избухна силен гняв. Малката глупачка можеше да се пребие! Какво, по

дяволите, правеше върху такъв кон? Дори без да я пита, знаеше отговора — защото ѝ се беше подиграл. Беше я притиснал, а тя бе жена, която не понасяше да бъде притискана и ето какъв беше резултатът.

По дяволите, няма да се чувствам виновен заради неправилната ѝ преценка!

Александър обърна конете надолу по малкия хълм. Кобилата се дърпаше и изпъваше юздите, подскачаше уплашено, но той я държеше здраво. Най-накрая стигнаха до тясна пролука между дърветата, той спря и обърна коня си с лице към Кейтлин и нейната кобила.

Тя се бе изправила на седлото, но все още беше бледа. Следобедната светлина, която проникваше между дърветата, беше сива и неясна, благодарение на неговото настроение, но проблясваше смътно в златистите ѝ коси. Големите ѝ очи бяха по-тъмни от обикновено. Мъгла и влага обвиха гората, когато първите дъждовни капки се процедиха между малкото останали листа и паднаха върху тях. Водните капчици в косата на Кейтлин изглеждаха като диаманти, уловени в златиста мрежа и гърлото му се стегна неочаквано. Представи си как крехкото ѝ тяло лежи пречупено на крачка от каменната стена...

Тя бавно разтвори стиснатите си пръсти, пусна гривата на кобилата и каза с треперещ глас.

— Благодаря ти, за... — Затвори очи и въздъхна, преди да добави: — Вече можеш да пуснеш коня ми.

— Ако го направя, ще заподскача отново.

— Няма да го позволя.

— По дяволите, трябва ли да противоречиш на всяка моя дума? — Беше бесен на себе си и на нея, но нямаше да ѝ позволи да го види. — Кобилата ти се беше насочила право към тази стена! Знаеш ли какъв късмет извади, че бях тук, за да я спра?

Тя повдигна брадичка, очите ѝ заблестяха, а бузите ѝ отново придобиха цвят.

— А може би щях да успея да я прескоча.

— И щеше да си счупиш проклетия врат!

Той крещеше, но не го беше грижа. Вятърът фучеше в короните на дърветата, извиваше клоните и над главите им се изсипаха едри капки дъжд.

Това беше. Александър слезе от коня, завърза юздите му и тези на червеникавокафявата кобила на Кейтлин на един нисък клон, след това я дръпна, плъзна ръката си около талията ѝ и рязко я пусна да стъпи на краката си.

— Ох! Не исках да слизам от седлото!

— Съжалявам, но поне така ако заподскача, никой няма да е в опасност.

Тя сви ръцете си в юмруци и вирна високо брадичка.

— Виж МакЛийн, аз...

Той я вдигна на ръце и я целуна. Безсмислените думи и жестове вече му бяха омръзнали. Искаше да ѝ покаже какво чувства, да я накара да усети гнева му. Но в мига, в който устните му докоснаха нейните, нещо се промени. Гневът го напусна, пометен от страст — толкова гореща, че Александър се уплаши, че може да изпепели и двамата.

Тя не се противеше в прегръдката му. В момента, в който устните им се срещнаха, обви ръце около врата му и се притисна в него. Беше толкова лека и когато я бе вдигнал на ръце и краката ѝ се бяха отделили от земята, тя вече бе изцяло негова.

Целуваха се продължително и страстно и прегръдката им се превърна в молба за нещо повече. Меките ѝ устни бяха упойващи и когато езикът ѝ погали устата му, той простена дрезгаво и страстта му се разпали още повече. Колкото по-гореща ставаше целувката, толкова по-силно вътрешният му глас крещеше, че трябва да я пусне. *Това бе погубило Чарлз. Сигурно така бе започнало всичко.* Тези мисли охладиха страстта му, но въпреки това бе необходима цялата му воля, за да я пусне и да се отдръпне.

Тя не свали ръце от врата му, въпреки че отпусна прегръдката. Взираше се в него с широко отворени очи, устните ѝ бяха подути и разтворени, а изражението — замаяно. Той знаеше точно как се чувства.

Какво имаше в тази жена, че успяваше да нажежи страстта му до такава степен? Не можеше да е красотата ѝ, бе имал много красиви жени и преди, макар никоя от тях да не бе така поразителна. Имаше нещо повече. Сякаш между тях пламваше невидим огън, дори при най-лекото докосване.

Изведнъж осъзнала, че той я е пуснал, Кейтлин бързо се отдръпна и обви ръце около тялото си като изоставено дете.

Първоначалният порив на Александър бе да я прегъне отново, но успя да се пребори с него. *Това ли бе изпитал Чарлз, когато бе срещнал вещицата, станала негова съпруга? И той ли бе завладян от такова привличане?*

През листата на дърветата започнаха да падат още по-едри дъждовни капки, водата охлади емоциите му и му възвърна способността да разсъждава нормално. Точно така се бе чувствал Чарлз и затова той нямаше да позволи да му се случи същото. Стисна зъби и каза:

— Това не трябваше да се случва!

— Не — отвърна тя, но гласът ѝ потрепваше, сякаш не бе напълно сигурна.

— Ти ме разгневи и аз... — той присви рамене — аз реагирах.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ти... ти беше прав. Не точно за целувката... беше прав за коня. Трябваше да кажа на коняря, че нямам достатъчно опит за такъв кон.

Дъждът, който се стичаше между клоните и сухите листа на дърветата, изпълваше настъпилата тишина. Александър не знаеше какво да каже. За първи път в живота си бе останал напълно безмълвен.

— Не разсъждавах и оставих емоциите да замъглят преценката ми. Не трябваше да позволявам това да се случва.

Той долови искреността в гласа ѝ и осъзна, че това е достатъчно, освен това знаеше, че част от вината за случилото се е негова. Но все пак очакваше повече от нея, както и тя от него.

— Смяташ, че можеш да удовлетвориш всяка своя проклета прищявка, после да се извиниш и всичко ще приключи?

Бузите ѝ порозовяха и тя отметна от лицето си един влажен кичур.

— Не, но е начало. Ти не се ли извиняваш, когато направиш нещо нередно?

Искаше му се тя да не изглежда толкова прелестно разрошена, сякаш току-що бе правила любов, което почти се бе случило. Дори сега мъжествеността му пулсираше от спомена за тялото ѝ в прегръдките

му, за прелъстителните ѝ гърди, притиснати в неговите и сладката ѝ уста, готова да приеме целувките му...

Александър едва се сдържа да не изстене, когато тялото му бе прободено от горещ копнеж и това разпали още повече гнева му.

— Когато реша да направя нещо, го обмислям предварително. Така никога не се налага да се извинявам за действията си.

— О! Ти си непоносим! А аз си мислех, че съм прекалено горделива! Предупреждавам те, МакЛийн, с подобни изявления може да предизвикаш съдбата да ти даде урока, който заслужаваш.

Той се усмихна, въпреки че сви рамене.

— Аз казвам само истината, Хърст. Ако не спреш да действаш, преди да мислиш, може скоро да нямаш възможност, дори да се разкайваш. Не си яздила откакто напусна Лондон, нали?

— Яздила съм резервния кон на скуайъра.

— О? А той беше ли буен? Толкова буен колкото Милк?

— Милк?

— Това е името на кобилата ти, което щеше да знаеш, ако беше слушала коняря.

Тя се загледа към мястото, където кобилата пасеше трева.

— Конят на скуайъра може би не е толкова буен като Милк. — Александър повдигна вежда. — О, добре де! — каза тя и го изгледа. — Той се движи като охлюв и въобще не препуска, стига само до бавен галоп. Ето, доволен ли си вече?

— Да, ако казваш истината.

Тя се стегна.

— Аз не съм лъжкиня, МакЛийн.

— Не си, просто си способна да кажеш и направиш всичко, само за да постигнеш това, което си си наумила.

Бузите ѝ порозовяха още повече.

— Въобще не съм такава.

— Не съм те виждал да правиш нищо, което не е свързано с личните ти интереси. Така можеш да пострадаш.

Тя се намръщи.

— Знам, и конят можеше да пострада, затова никога повече няма да правя подобни глупости. Ще престанеш ли да ме поучаваш? Звучиш точно като баща ми!

Александър премигна.

— Като баща ти? Викария?

Тя кимна, а очите ѝ заблестяха весело.

— Звучиш точно като него. „*Кейтлин, не се навеждай през прозореца, защото ще паднеш!*“ — изимитира тя. — „*Кейтлин, не тичай из къщата, защото ще се спънеш в нещо*“. Баща ми е много добър, но е малко старомоден.

Старомоден! Александър не знаеше какво да каже. Никой досега не го бе сравнявал с баща си или със стар викарий. Хората казваха за него, че е опасен!

— А ти си дяволски дръзка!

Тя отметна косата от лицето си.

— Точно това щеше да каже и баща ми, като изключим „дяволски“. Той не изрича подобни думи.

— Същото щеше да ти каже всеки човек със здрав разум, със или без думата дяволски — заяви остро Александър.

Вятърът се усили и зашумоля из дърветата, а към земята полетяха мокри листа.

Кейтлин махна едно голямо листо от рамото си.

— МакЛийн, ти всъщност не си ми ядосан, защото си избрах кон, с който не мога да се справя, а заради това, което се случи в Лондон преди три месеца.

Той се скова.

— Ядосва ме поведението ти и фактът, че изложи на риск себе си и коня.

Тя го погледна мрачно.

— Не съм искала да излагам на риск никого, нито сега, нито преди три месеца. МакЛийн аз...

— Сега няма да обсъждаме това. Ако не си забелязала, започва да вали. Тези капчици са едва началото.

Тя погледна към небето между клоните на дърветата.

— Ти предизвика тази буря.

Той не отговори, но я погледна в очите спокойно, като очакваше да открие в тях обичайните проблясъци на страх или завист, но всичко, което видя бе мълчалива увереност.

Смела е. Признавам ѝ го.

— Бурята няма да е голяма, но ще се измокрим.

— Малко вода няма да ме изплаши — отвърна тя остроумно. — МакЛийн, каквито и грешки да допуснах в Лондон, те са минало. Това беше преди три месеца!

Той присви очи.

— Да, но Хю и сестра ти плащат за тях сега.

Тя въздъхна.

— Те са влюбени. Моите необмислени постъпки може да ги поставиха в злощастна ситуация и да бяха принудени да се оженят, но сега са щастливи и само това има значение.

Александър се намръщи.

— Не, не само това е от значение. Ти ми постави клопка, за да ме принудиш да се ожена за теб.

Тя присви устни.

— МакЛийн, аз никога не съм искала да се омъжа за теб. Само щях да се скрия в каретата, когато напускаш града и да се покажа, като стане твърде късно, за да се върнем.

— И това щеше да ме принуди да ти предложа.

Тя сви рамене.

— Да, но аз нямаше да приема.

Дъждовните капки станаха още по-едри, но Александър бе твърде смаян, за да го забележи.

— Ти... ти щеше да ми откажеш?

Тя кимна.

— Защо, по дяволите, искаше да ти предложа, след като не си имала намерение да приемаш?

— Защото ти заяви, че никога няма да го направиш — изрече тя с известна доза несигурност. — Спомняш си, че го каза, нали?

О, Боже! Не знаеше. Беше я целувал до полуда и тези целувки го караха да обезумява. Но щеше да си спомня, ако бе направил толкова арогантно изявление.

Тя отметна кичурите, които отново бяха паднали върху лицето ѝ, и една дъждовна капка върху бузата ѝ проблесна.

— Възнамерявах да ти откажа и да се насладя на всеки миг. Смятах, че и ти ще го приемеш за забавно, след като разбереш, че нямам сериозно намерение да те принуждавам да се ожениш за мен. — Тя прехапа устни. — Предполагам, че е било малко наивно.

Тя казваше истината, можеше да го види толкова ясно, сякаш бе написано на челото ѝ. А и планът ѝ почти бе успял. Той стисна зъби напрегнато, щом усети топлината на проклятието да обхваща вените му, горещата вълна бе вълнуваща и плашеща, защото знаеше какво може да причини. Като млад обичаше това усещане и копнееше за него. Но когато стана по-възрастен и видя какви разрушения може да причини проклятието, се научи да се бори с него. Само едно усещане можеше да се сравни с този прилив на сила — докосването до горещи женски устни. А в живота му досега никоя жена не бе успявала да го развълнува повече от Кейтлин.

Вятърът развя полата ѝ и разпиля златистата коса по лицето ѝ. Проклятие, какво имаше в тази жена? Бе достатъчно да я погледа, дори в покритата с окапали листа гора, с мокра, виеща се около лицето коса, облечена в благоприличен тъмнокафяв костюм за езда, за да кипне кръвта му.

Тя обърна поглед към дъждовното небе, което надничаше през клоните на дърветата, светлината очерта нежните ѝ плътни устни и Александър разбра какво изкушение е почувствал Чарлз, когато е бил изправен пред своята гибел, привлечен от най-чувствената и неподходяща жена. Скърцайки със зъби той се обърна и закрачи към конете. Тази жена бе навредила на брат му и въпреки това я желаше като някой обсебен хлапак.

Отвратен от себе си, хвана юздите на конете и ги поведе.

— Тръгваме.

— Но аз...

Той я вдигна и я метна на седлото, стиснал здраво юздите. Тя го изгледа яростно, след това подпря коляното си на лъка на седлото и оправи полите си, за да не висят от едната страна на коня. Движенията ѝ бяха лишени от присъщата ѝ плавност и грация, и той изпита мрачно задоволство, когато забеляза, че тя е разстроена също като него.

Александър скочи върху коня и го обърна в посоката, от която бяха влезли в гората, пришпори го в бърз тръс и дръпна нейната кобила да го последва.

Кейтлин бе оставена буквално да виси върху коня. Той бе тръгнал, преди да успее да сложи крака си в стремето и нямаше опора, която да я задържа на мястото ѝ. В резултат на това подскачаше върху твърдото кожено седло.

— М-М-МакЛийн, с-с-спри. — Зъбите й буквално тракаха.

Но той продължи, не беше забелязал или не се интересуваше, че тя едва се задържа на седлото. Дивите подскоци й причиняваха болка и бяха причина завесата от коса да се спусне пред лицето й. Тя не смееше да се пусне от седлото, за да отметне упоритите кичури, които гъделичкаха носа й и й пречеха да вижда. В отчаянието си обаче пусна едната си ръка от лъка, но в този момент другата се изплъзна и тя усети как пада настрани, тогава две силни ръце я хванаха и тя беше спасена.

Александър бе потънал в мрачните си мисли, когато по-скоро усети, отколкото видя, че Кейтлин пада. Инстинктивно спря коня, наведе се и след като я хвана с едната си ръка я издърпа в скута си.

Полата на костюма й за езда се развяваше лудо, докато тя се опитваше да седне нормално. С проклетие на уста Александър обвиняваше талията й с ръка и я повдигна, за да я намести в скута си, при това дупето й се притисна в слабините му. Тялото му реагира незабавно, той изруга отново и дъждът се усили още повече.

Тя се сгуши в него и зарови лице в рамото му, а топлият й дъх пареше шията му. Тялото му се напрегна до болка и грохотът от гръмотевица в небето му напомни, че дъждът не е единственото, което ги заплашва.

Протегна се бързо назад и завърза юздите на кобила на Кейтлин за седлото си, след това насочи конете през малката горичка.

С всяка стъпка на коня, топлото дупе на Кейтлин се поклащаше в скута му. Ароматът на рози от мократа й коса, примесен със свежия мирис на дъжд, гъделичкаше носа му и Александър откри, че се бори с абсурдното желание да я обърне към себе си и да я притисне, така че да усети пищните й гърди върху своите. Горещо, първично желание забушува в тялото му и ръцете му се стегнаха около нея.

Тя потрепери леко и той веднага отпусна ръцете си. Опитваше се да накара и тялото си да последва същия пример. Но дори студеният, проливен дъжд не успяваше да намали възбудата му.

Тя толкова съблазнително изпълваше обятията му, че да я държи така, се превръщаше в истинска агония. Когато достигнаха края на гората, дъждът вече бе намалал и само росеше. Александър спря едрия си жребец и пусна Кейтлин да се плъзне на земята, а когато пищните й гърди се притиснаха към бедрото му, гърлото му се сви.

— Трябва да се върнеш на кобилата си. — Той скочи от коня и отвърза нейните юзди от седлото си. — Пътят е тесен и хлъзгав и ще бъде по-безопасно, ако разделим конете.

Тя събра дългия шлейф на костюма си за езда и премигна през дъжда към Александър, мокрите ѝ мигли обграждаха големите ѝ кафяви очи.

— Надявам се да стигнем скоро до странноприемницата. Студено ми е.

— Не отиваме в странноприемницата.

— Но... останалите тръгнаха към нея и...

— Ние сме по-близо до къщата, а аз не искам да се разболеем.

Той я сграбчи за талията и я качи на кобилата. Тя опря коляното си на лъка на седлото, вкара ботата си в стремето и изчака той да види, че кракът ѝ е закрепен плътно в металната скоба.

Александър се качи на седлото и стисна юздите на кобилата, като внимаваше конят му да не се движи твърде бързо, защото дъждът бе превърнал всеки покрит с листа камък в потенциална опасност. През следващите двадесет минути те мълчаливо подбираха пътя си през гората, докато пред тях не се показаха очертанията на къщата. Когато стигнаха до алеята, лакеите се спуснаха да им помогнат. Икономът Хей бе изнесъл големия чадър, който разтвори над мократа глава на Кейтлин.

Преди да влезе в къщата, тя спря и усука косата си, за да изцеди водата от нея и последва Хей през вратата. Александър тръгна след тях като се опитваше да не гледа Кейтлин, но не успя. Строго отменати назад, косите ѝ подчертаваха нежния овал на лицето ѝ, пищните ѝ чувствени устни и розово-бялата ѝ нежна кожа. Прогизналият ѝ кадифен костюм за езда бе прилепнал по тялото ѝ и не оставяше място на въображението. Мокрото кадифе обгръщаше нежно деликатната линия на раменете ѝ, извивката на гърдите ѝ и плоския ѝ корем. Никоя жена не бе изглеждала толкова добре мокра.

Тя потрепери, кръстоса ръце и скри гледката към гърдите си, което бе добре, защото Александър беше сигурен, че освен него, всички лакеи в къщата бяха видели остриите връхчета на гърдите ѝ през мократа тъкан.

— Мис, вие сте премръзнала — отбеляза мистър Хей. — Трябва да бъдете преоблечена в сухи дрехи незабавно.

Или съблечена и сложена в някое голямо, топло легло — за предпочитане моето.

Мистър Хей даде разпорежданията си на лакеите и един от тях скоро доведе червенокоса прислужница, която носеше вълнено одеяло. Тя не спираше да бърби, докато увиваше Кейтлин и я отвеждаше, а след нея по стълбите оставаха мокри следи.

— Мили Боже!

Александър се обърна и видя Дъвиштън, който идваше от салона и се взираше възхитено нагоре по стълбището в отдалечаващата се фигура на Кейтлин.

Раздразнение обхвана Александър. Той съблече мокрото си палто и го подаде на чакащия лакей.

— Ще се нуждая от гореща вана в стаята си.

Мистър Хей се поклони.

— Разбира се, милорд.

Дъвиштън се обърна към Александър.

— Косите й са разпуснати. Забелязахте ли колко великолепни...

— Да.

Александър мина покрай по-младия лорд и заизкачва стълбите, като ги вземаше по две наведнъж, а ботушите му джвакаха неприятно на всяка крачка.

Последва шум от стъпки и Дъвиштън го настигна на стълбището.

— Лорд МакЛийн, как мина ездата? Ако мога да попитам.

Александър спря пред спалнята си.

— Както можеш да видиш, беше мокра.

— А къде е останалата част от групата?

— Конят на мис Хърст се оказа доста буен и трябваше да й помогна.

Очите на Дъвиштън проблеснаха иронично.

— И се наложи да се правите на бавачка, а МакЛийн. Това не ви е присъщо.

— Не ми харесва да гледам как се наранява хубав кон заради неумелия си ездач — остро отвърна Александър, с желанието глупакът да се махне. Студена вода се стичаше на вадички по врата му и това беше адски досадно.

— Никога не съм виждал жена, измокрена от дъжд, да изглежда толкова добре като мис Хърст. — Дъвиштън погледна жадно към

дъното на коридора, където се намираха дамските спални. — Радвам се, че не се интересувате от дамата, защото имам намерение да я ухажвам.

Александър избърса водата от лицето си.

— Смятах, че се интересувах от херцогинята.

— Да, но този следобед се оказа, че тя е на разположение и... — Той сви рамене. — Очарованието изчезна. А аз обичам доброто предизвикателство. Мисля, че мис Хърст може да ми го предложи.

— О, тя наистина е предизвикателство. Ако получавах по пени всеки път, когато ми е идвало да удуша тази жена...

Както сега, заради мъчителния разговор, който му се налагаше да проведе с Дъвиштън. Допреди няколко дни бе смятал, че той е приятелски настроен, интелигентен мъж, но сега слабостите му ставаха очевидни.

Дъвиштън повдигна едната си вежда.

— Наистина, трябва да признаете, че се интересувате от мис Хърст.

— Ако призная, ще спреш ли да я преследваш? — попита Александър без заобикалки.

Очите на Дъвиштън потъмняха и устните му се извиха в спокойна усмивка.

— Не.

Александър сви рамене.

— Тогава, защо трябва да си правя труда?

— Просто искам да уточня правилата на играта — махна с ръка той. — Но вие ще направите, каквото искате, както винаги. Аз също. — Той се поклони и се обърна, за да се оттегли.

— Дъвиштън?

Мъжът спря и погледна назад.

— Да?

— Не бих се увличал много в преследването на мис Хърст.

Дъвиштън застана нащрек.

— Мога да се съглася, че е красива...

— Изключително дори.

Александър кимна.

— Но няма никакви пари и едва ли ще притежава някога.

Дъвиштън се разсмя.

— Нямам намерение да се женя за момичето, не повече от вас, по време на малкия ви флирт в Лондон миналия сезон.

Александър стисна зъби.

— Виждам, че не си си губил времето този следобед.

— Да, Джорджиана ми обясни какво е причинила на семейството ви мис Хърст. Ще внимавам да не попадна в същия капан. — Дъвишът се усмихна. — Трябва да призная, че я намирам за интригуваща. Тя е дъщеря на викарий, свършено непорочна и досадно благоприлична. Но въпреки привидната ѝ скромност, в начина, по който се движи, се усеща нещо диво и дръзко. — Очите на Дъвишът проблеснаха жадно. — Виждате, че тя предлага това, което обикновено търся.

Александър пхна ръка в джоба си, за да устои на изкушението да забие юмрук в устата на мъжа. Кейтлин беше импулсивна и естествено чувствена, а в ръцете на безскрупулен човек, тази комбинация можеше да бъде опасна.

Сякаш прочел мислите му, Дъвишът добави:

— Който и да я улови, ще удовлетвори дори най-смелите си мечти и желания, когато тя реши да даде воля на този див пламък.

Александър присви вежди.

— Тя ще очаква сватба.

— Сватба, която може и да си струва. — Дъвишът го погледна в очите. — Не мислите ли?

Напрежението в главата на Александър и раздразнението му нараснаха дотолкова, че проклятието да се раздвижи. Внезапен порив на вятъра заблъска покрива и разхлопа дървените плочи, с които бе покрит, а спокойният дъждец се превърна в яростен стихийен порой.

Усмивката на Дъвишът избледня и той погледна твърдо Александър.

— Внимавайте, МакЛийн. Нали не искате да наводните новите камини на Джорджиана. Тя може и да си мисли, че къщата ѝ е недосегаема за проклятието на МакЛийн, но греши.

— Нямаш и най-малка представа какво може да причини проклятието.

— Напротив. Видях какво се случи след смъртта на Калъм.

Тези думи смразиха сърцето на Александър. Калъм — най-малкият му брат, бебето на голямата му фамилия. Нелепо сбиване в

кръчмата, започнало при подозрителни обстоятелства, им го бе отнело. В отчаянието и гнева си Александър и останалите от семейството бяха позволили на проклятието да се развилнее. Последствията бяха смъртоносни. Долината под замъка бе наводнена, светкавиците бяха опожарили плевни и къщи, град с големината на юмрук бе опустошил полята и посевите. Веднъж започнали стихииите, предизвикани от проклятието, не можеха да бъдат спрени. Или поне така си мислиха МакЛийн навремето.

— Добре — изръмжа Александър, — значи вече знаеш, че е по-добре да не ме предизвикваш.

— Като не споменавам за колко красива и вълнуваща намирам мис Хърст?

Плочите по покрива затракаха още по-силно и някъде в къщата се затръшна врата.

Очите на Дъвиштън не трепнаха.

— Значи предявявате претенции към нея. — Той разтвори ръце и на лицето му се появи слаба, подигравателна усмивка. — Ако смятате да направите дамата своя, аз ще отстъпя — той отпусна ръце. — Засега.

Александър се намръщи.

— Засега?

— Когато се отегчите, ще започна ухажването отново. Готов съм да чакам реда си. Както вече казах, тя си заслужава усилията. — Усмихна се и се обърна да си върви. — Само искам да ме уведомите, когато решите да се откажете. Ще чакам.

Александър влезе с горда стъпка в стаята си, а навън вятърът вилнееше и фучеше с гръм и трясък. Дъждът барабанеше силно и бързо по покрива.

Той затвори очи и стисна юмруци в опит да потисне гнева си малко по малко и да го отпрати. Дишането му бавно се успокои. Дъждът не намаля, бурята вече бе започнала и щеше да се излее върху хълмовете и планините, но поне лошото му настроение не я подхранваше повече.

С въздишка се отправи към запалената камина в другия край на стаята. Взирайки се в пламъците, той осъзна нещо — може да не желаше Кейтлин за себе си, но проклет да е, ако я остави на Дъвиштън или който и да е друг мъж.

ГЛАВА 6

Говори се, че ако МакЛийн са достатъчно ядосани, проклятието може да разтърси земята, чак до центъра ѝ. Това е сила, която не бихте искали да видите, нито да познаете, момичета.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлин се наведе да оправи полата си и потръпна.

— Дупето ви боли от ездата ли, мис? — Мюриън се наведе да ѝ помогне.

Младата жена се изправи с облекчение.

— Цялата съм натъртена, от главата до петите. Дори горещата вана не ми помогна кой знае колко.

— Съжалявам, мис. Ще видя дали ще мога да ви намеря някой мехлем, когато се върнете от вечеря. — Прислужницата се изправи и се отдръпна, за да огледа роклята на Кейтлин. — О, хубава сте като ангел! Никога не съм виждала толкова красива рокля.

— Благодаря ти! Много се гордея с нея.

Роклята бе от светлокафява дантела, под която блестеше пищна кремава коприна. Раменете бяха украсени с по една копринена панделка, а точно под бюста се връзваше широк копринен колан, което изглеждаше и модерно, и елегантно. Повечето русокоси жени се придържаха към пастелните тонове, но Кейтлин бе открила, че на фона на топлите цветове очите ѝ изглеждат по-тъмни, а косите — по-светли.

Тя плъзна ръце по полата и се наслади на отражението си в огледалото. Задната част на роклята беше малко по-дълга от предната,

така че, когато вървеше, цепката отпред се отваряше и разкриваше бляскавата коприна отдолу.

— Пада красиво, нали?

Мюриън плесна ръце.

— О, мис, това е най-хубавата рокля, която съм виждала, честно ви казвам. Херцогинята ще позеленее от завист, когато слезете на вечеря, ще видите!

— Благодаря ти. Това ще е най-приятното. — Кейтлин взе малко кремаво ветрило и го закачи на облечената си в ръкавица ръка. Краката я боляха, като дупето, и тя знаеше точно кого да обвинява за това. — Надявам се тази вечер да намеря време да обсъдя един малък проблем с лорд МакЛийн.

Мюриън повдигна едната си вежда.

— Ох, говорите сериозно, нали?

— Мисля за това, откакто се върнах от ездата. Не може да е просто съвпадение фактът, че херцогинята — бившата любовница на МакЛийн — се сприятели с майка ми и я убеди да ме пусне на партито, на което и той присъства. Откакто пристигна, той ме гледа някак... почти заплашително... дори не мога да го опиша.

Това изглежда се променяше всяка секунда. В един миг я гледаше гневно, като че ли искаше да я разкъса на парчета, а в следващия я целуваше, сякаш... Бузите ѝ запламтяха. *Сякаш изпитва нещо към мен и това никак не му харесва.*

— Защо Негова Светлост ви гледа така?

— Уверен е, че нещо, което направих, е навредило на брат му. — При учудения поглед на Мюриън, Кейтлин побърза да добави. — Можеше и да се случи, но не стана. Всъщност неговият брат — лорд Хю, е щастливо женен за моята сестра близначка.

— Не думайте!

— Да. А МакЛийн все още ми има зъб и започвам да вярвам, че е наредил нещата така, за да дойда тук по тази причина.

За изненада на Кейтлин, Мюриън призна:

— И аз самата се чудех, мис. Не е присъщо за Нейна Светлост да кани по-млади и красиви жени в къщата, не и ако може да го избегне.

— Сега, след като се запознах с нея, и аз мисля същото.

— Да, много е странна тази нейна постъпка, тя трудно би направила нещо за някой друг. — Прислужницата се намръщи. — Ако

МакЛийн смята, че сте навредили на брат му и ви иска наблизо, за да ви нарани, сигурно е говорил с Нейна Светлост да ви покани тук. Той много държи на семейството си. Всички те държат един на друг.

— Знам, но това беше грешка и никой не пострада наистина. Аз съм готова да се извиня и отказвам да седя кротко и да чакам, докато той се опитва да ме принуди да извърша нещо глупаво. — Кейтлин се намръщи. — Мисля, че се надява да направя погрешната стъпка и да съсипя репутацията си.

— Вие никога няма да му го позволите!

— Веднъж вече почти го направих. Никога нямаше да се кача на такъв кон, ако той не ме беше подтикнал. Тази вечер ще му кажа, че повече няма да му позволя да ме предизвиква.

— Чух камериерът му да казва, че Негова Светлост обича да пие чаша портвайн преди, а не след вечеря. Може би, ако слезете малко по-рано, ще го намерите в библиотеката.

— Идеално. Ще можем да поговорим, без да ни прекъсват.

— Само внимавайте, мис. МакЛийн наистина са прокълнати. Ако разгневите Негова Светлост...

— Знам, знам. Облаците ще се съберат, небето ще се продъни и дъждовете ще наводнят земята. Знам всичко за проклятието на МакЛийн, благодарение на моята баба.

— Старата Нора знае абсолютно всичко за МакЛийн.

Кейтлин се усмихна.

— Така е, защото има телескоп, и къщата ѝ се намира точно срещу замъка им, от другата страна на долината.

— Не! Тя наднича през прозорците им?

— Постоянно — засмя се Кейтлин. — Дори съм изненадана, че от толкова виждане в телескопа, не се е появил кръг около едното ѝ око.

Мюриън се закикоти.

— Ох, бих казала, че знае дори дали леърдът има белези по рождение.

— О, той няма нито един. — При изненадания поглед на Мюриън, лицето на Кейтлин запламтя. — Сигурна съм, че ако имаше, мамчето щеше да го спомене — обясни тя и подаде няколко фиби на прислужницата. — Ако ми помогнеш с косата, ще се опитам да хвана МакЛийн, преди останалите да са слезли долу за вечеря.

Мюриън изглежда имаше какво още да каже, но се зае с фибите и нави косите на Кейтлин на елегантни къдрици. След забележително кратко време тя отстъпи назад и обяви доволно:

— Готова сте, мис.

— Благодаря ти, Мюриън. Идеална е! — Прическата бе измамно семпла — водопад от къдрици ограждаше лицето ѝ, така че очите ѝ изглеждаха по-големи от обикновено. — Никога не бих могла да я направя сама.

— Повечето жени нямат такива прекрасни къдрици.

— Повечето жени нямат теб и това е съществената разлика. — Кейтлин стана и я прегърна бързо.

Лицето на прислужницата порозовя.

— Благодаря ви, мис!

Кейтлин се усмихна, бързо ѝ пожела довиждане и докато се спускаше по стълбите, мислите ѝ вече бяха при МакЛийн. *Само говори спокойно и се сдържай. Ако не го направеше, надменният леърд щеше да я изнерви и тя нямаше да успее да изрази намеренията си. А, ако я целунеше, както този следобед...*

Рязко спря пред вратата на библиотеката и притисна ръка към гърдите си, защото сърцето ѝ препускаше бясно. Цялата вечер не си бе позволила дори да си помисли за прегръдката, с която той я бе наказал, защото се страхуваше, че острият поглед на прислужницата ще долови колко ѝ бе повлияла целувката му. Както ставаше винаги. Дори сега, само при мисълта за това, за начина, по който я повдигаше и тялото ѝ се притискаше в неговото, за твърдите му устни, които завладяваха нейните, за ръцете му...

Тя си пое дъх разтреперено. *Този път трябва да се държа на разстояние от него! А импулсивната ѝ половина ѝ нашепна: Ах, но помисли си само какво ще е да те целуне отново по този начин.*

Но Кейтлин бе решена да не се вслушва в тази си страна никога повече, не и когато бе замесен Александър МакЛийн. Тя се огледа в едно от високите огледала, оправи една от копринените си панделки и после отвори вратата на библиотеката.

Стаята се оказа празна. С разочарование прекоси дебелия килим, като се заслушваше дали по стълбите не слиза някой. След като подмина голямото дъбово бюро, спря и взе една малка книга, която лежеше отворена. Тя съдържахше преводи на истории за крал Артур и

братовчед му Килхух. Кейтлин знаеше, че баща ѝ ще я хареса — в много отношения, той бе също толкова романтичен, колкото майка си — старата Нора.

Върна книгата на бюрото и се насочи към високите балконски врати в единия край на стаята, където луната осветяваше последните буреносни облаци, които плуваха в тъмното небе.

Колкото повече време прекарваше покрай МакЛийн, толкова по-добре осъзнаваше колко малко го познава. През времето, което бяха прекарвали в Лондон, не бе успяла да разбере що за човек е в действителност. А точно когато си помислеше, че започва да разкрива същността му, той я изненадваше. Както днес, когато я бе спасил от глупавата ѝ гордост и бе хванал избягалата ѝ кобила.

Това можеше да приключи зле, ако той не бе действал толкова бързо. Въпреки че Кейтлин не му бе позволила да го види, се бе изплашила сериозно. Тя кръстоса ръце на гърдите си и се облегна на гладкото, хладно стъкло на балконската врата.

Ако не започне да внимава повече, гордостта ѝ ще я погуби. Да си признае, че не може да направи нищо, особено когато някой я гледа така, сякаш го е подозирал през цялото време, ѝ причиняваше почти физическа болка. По някакъв начин МакЛийн бе открил този факт и го използваше срещу нея, наблюдаваше я като човек, убеден, че всяка нейна дума е лъжа.

Беше я подтикнал да вземе от конюшната буен кон, а тя му бе позволила да ѝ повлияе. Едва не си плати прескъпо за тази глупост. Тя въздъхна и се потърка по...

— Натъртила си си дупето, нали? — попита нисък, доволен глас.

Тя бързо дръпна ръката си и се завъртя, за да се изправи пред МакЛийн.

Той стоеше до вратата във вечерното си облекло, изцяло черно, с изключение на строго завързаното снежнобяло шалче, закрепено с игла с красив, блестящ изумруд. Камъкът я бе изненадал първия път, когато го бе видяла, защото не смяташе, че той е мъж, който се подчинява на суетата. Но изумрудът му отиваше и бледнееше в сравнение със смразяващите му зелени очи.

Александър се усмихна хищно.

— Може би това, че те боли, ще те научи в бъдеще да не бъдеш толкова безразсъдна. — Твърдят му поглед проблесна срещу нея и се

спря на роклята ѝ, преди да се насочи към лицето ѝ.

Тя не позволи на тръпката, която танцуваше по гърба ѝ, да стане очевидна, като стисна ръцете си в юмруци.

— Милорд, радвам се да ви видя; надявах се, че може да ви заваря тук.

— За да ми кажеш, че дупето ти е натъртено?

— Не съм дошла, за да обсъждам нараняванията си.

Усмивката му изчезна.

— Наранявания? Ти не си...

— Не, не! Би трябвало да кажа: *Не съм дошла да обсъждам дали ме боли дупето*, но това ми се струва малко вулгарно. — Той се разсмя изненадано и топлият звук подсили увереността ѝ. — МакЛийн, дойдох тук, за да ти задам един въпрос.

Той заговори през смях.

— Ако ще искаш да ти давам още уроци по езда, отговорът е не. Но мисля, че Дъвиштън ще се съгласи, нищо, че е само едно умилкващо се пале.

— Няма да те моля за нищо подобно. Само искам да знам, защо ме доведе тук?

Цялото му веселие изчезна.

— Херцогинята те покани, не аз.

Тя повдигна вежди невярващо.

Той отвърна на погледа ѝ, след това отиде до бюфета и си наля питие. Върна се и се облегна на бюрото, като кръстоса краката си в глезените и отпи от тежката, гравирана кристална чаша.

— Е? — Тя прекоси стаята и застана до канапетото, като го наблюдаваше изпод миглите си. Изглеждаше ѝ толкова далечен, сякаш бе ограден от ледена стена. Но тя знаеше как да пропука леда. — Ядосан си.

Той само отпи от портвайна си, но очите му блестяха от потискания гняв.

— Така ми се струва — каза тя. — Надявам се, че не е заради това, което се случи между лорд Хю и сестра ми, защото ако съм права, вие милорд сте глупак.

Устните на Александър побеляха, очите му заблестяха яростно. Навън проблесна светкавица и обля стаята в ярка светлина. Последва силният тътен на гръмотевица и подът се разтресе. Тя погледна навън

и видя, че само за един миг бурята бе започнала с нови сили и по небето се събираха тъмни, страховити облаци.

Кейтлин потрепери, не само заради силата на стихията, но и от бързината, с която се бе разразила.

Такава сила. Такава сила, носена с подобна небрежна елегантност. Какво ли бреме е за него?

Тя се обърна към МакЛийн и забеляза бръчките, които се бяха появили около устата му, кожата му бе пребледняла, а очите му блестяха опасно и ярко. Беше си мислила, че това са белези на гнева му, но сега се чудеше дали причината не е в тежестта на проклятието — разбираше, че той не може да си позволи лукса да даде воля на емоциите си — никога.

Тази мисъл я порази. *Какво ужасно проклятие!* Сърцето ѝ бе пронизано от нова, по-различна болка. Не го съжаляваше, Господ ѝ бе свидетел, този мъж не можеше да предизвика такова вяло чувство, но неочаквано усети как я изпълва необичайно силно съчувствие. През целия си живот бе слушала баба си да повтаря до безкрай историите за проклятието на МакЛийн. Сега, изправена пред него, можеше да надникне под повърхността.

Това правеше поведението ѝ в Лондон още по-осъдително, защото от чисто любопитство се бе опитвала да накара Александър да изгуби самообладание, за да разкрие силата на проклятието. Беше действала, без да се замисля какво му причинява, и нямаше никакво извинение.

— МакЛийн, това отдавна е минало. Не можем да продължаваме да се нараняваме. Трябва да поговорим. Има толкова много неща, които искам да ти обясня и...

Той остави чашата си на бюрото. Тежкото стъкло изкълтя върху дървото, а Александър се обърна и се насочи към вратата.

Тръгваше ли си? Бе помолила само за възможност да обясни, а той възнамеряваше просто да си тръгне и...

МакЛийн затвори вратата към коридора и я заключи. Прещракването на ключалката прозвуча изненадващо високо в настъпилата тишина.

Кейтлин не можеше да си поеме дъх. Сега бяха сами. Единственият друг вход бе балконската врата, но при това ужасно време никой нямаше да дойде оттам.

Тя се чудеше, дали не е редно да поиска вратата да остане отворена, но уловила язвителния му поглед, осъзна, че той очаква точно това от нея.

— Благодаря ти. Радвам се, че затвори вратата, така няма да ни прекъсват.

По лицето му се изписа изненада и тя се усмихна. Неохотна усмивка едва докосна устните му в отговор.

— Смела си, признавам ти го. — Той се върна до бюрото, за да вземе питието си. — Говори, Хърст. Това е твоят шанс и е единственият, който ще получиш от мен.

О, ще видим.

— Откакто съм пристигнала, ти само ми досаждаш.

Той се усмихна над ръба на чашата, очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни.

— Още дори не съм започнал.

— МакЛийн, всичко това заради начина, по който се държахме в Лондон ли...

— По който се държахме? Имаш предвид, по който се държа ти.

— Ние и двамата пренебрегнахме правилата. Ти също толкова, колкото и аз. И аз, и ти имаме пръст в събитията, които принудиха брат ти да се ожени за сестра ми.

— Това не е вярно. — Той разклати портвайна в чашата си, за да го затопли, а погледът му ставаше все по-студен. — Аз само се впуснах в безобиден флирт, който ти очевидно си възприела като нещо повече.

— Нищо подобно! Ако ни бяха хванали...

— Нямаше, ако не беше *ти* — каза той нетърпеливо. — И двамата сме възрастни. Отдавна си напуснала класната стая и знаеш много добре какво означава да обявиш публично...

— Какво имаш предвид, като ми казваш, че отдавна съм напуснала класната стая? Да не съм престаряла?

Погледът му оскърбително се плъзна по нея.

— За някои хора си стара.

— Ах! Ти... — Тя събра полите си и решително се насочи към мястото, където той бе седнал на ръба на бюрото. — Ти просто се опитваш да отвлечеш вниманието ми от истинския проблем. Носим еднаква вина за това, което се случи в Лондон и ти го знаеш!

Челюстта му се напрегна.

— Брат ми мина през ада, когато разбра, че трябва да се ожени за жена, която дори не познава.

— Брат ти не е единственият, който е страдал. Как си мислиш, се е чувствала сестра ми! — разпалено попита Кейтлин.

— Всички пострадахме заради твоето лекомислие. Ти заяви пред целия свят, че ще ме накараш да поискам ръката ти и цялото общество нададе ухो.

Лицето на Кейтлин пламна. Тя наистина го бе заявила и нейната импулсивност и недискретност бяха довели сестра ѝ в Лондон, за да пресече слуховете.

— МакЛийн, аз не...

— Ако те не се бяха оженили, щеше да избухне огромен скандал. Минаха седмици преди в обществото да се заговори за нещо друго и името ми се подмяташе като сламка срещу вятъра.

Бурен порив разтърси прозорците на къщата, сякаш се опитваше да си пробие път навътре.

Кейтлин присви очи.

— О! Ти не си разгневен само заради брат си, а защото си излязъл глупак пред обществото.

Светкавица озари стаята, последвана от оглушителен гръм, от който гарафата върху сребърния поднос се разклати. МакЛийн стана от бюрото и тръгна към нея — от движенията му личеше, че в момента е способен дори да я убие и това я накара да замръзне на мястото си.

Хвана я за раменете и я придърпа към себе си, а лицето му бе само на сантиметри от нейното, когато изръмжа:

— Няма да позволя хлапачка като теб да ме прави на глупак! Нито сега, нито в бъдеще.

Ето какво бе изкарало извън нерви този мъж!

— Ако това е достатъчно, за да бъдеш направен на глупак, тогава по-добре очаквай да ти се случи отново, и то скоро!

Искрящо бялата светкавица я заслепи, когато горещите му ръце пуснаха раменете ѝ и се плъзнаха около шията ѝ. Тя се задъха, когато палците му спряха върху нежната кожа там, където туптеше пулса ѝ.

Кейтлин откри, че се взира право в две блестящо зелени очи. Ако друг мъж я държеше така, щеше да е изплашена до смърт. Вместо това я изпълваше странно вълнение и трябваше да се пребори с желанието да се приближи още към него. Той не беше мъж, който би наранил

жена и презираше тези, които го правеха. Опасността идваше от начина, по който тя реагираше на докосването му.

Усещането за него бе като агония — високото му тяло, широките рамене, дръзката линия на носа му, блясъка в необикновените му очи, начинът, по който косата му падаше върху челото. Всичко в него бе великолепно и необикновено, дори слабият аромат на сапун от сандалово дърво, който идваше от ръцете му.

Кейтлин сграбчи китките му и пристъпи напред в обятията му. Той присви вежди и сякаш срещу волята си плъзна ръце по врата ѝ и пръстите му оставиха приятно топла следа по тила ѝ.

По цялото ѝ тяло преминаха тръпки, кожата ѝ настръхна, зърната ѝ се стегнаха и тя едва си поемаше въздух. Направи усилие да продължи да мисли. Затвори очи и въздъхна, преди да го попита.

— МакЛийн, защо накара херцогинята да ме покани тук?

Той се наведе и приближи устните си до ухото ѝ, топлият му дъх имаше аромат на портвайн.

— Накарах Джорджиана да те покани, за да те накажа за това, което причини на мен и семейството ми.

Кейтлин отвори очи.

— Да ме накажеш?

— Ще те съсия, точно както щеше да се случи, ако сестра ти не те беше спасила от глупостта ти.

Тя се отдръпна назад и се втренчи в него. Изглеждаше дяволски сериозен. Наистина мислеше това, което говореше... и беше способен да го направи. Кейтлин погледна към заключената врата и той се засмя меко.

— Именно.

Защо му беше позволила да затвори вратата? Бе толкова погълната от опитите си да контролира положението, че дори му бе благодарила.

Проклет да е този мой непокорен характер.

Някои може и да си позволяваха да нарушават правилата, но това бяха хора с достатъчно голямо влияние и никога не го правеха публично. Не че имаше нужда да затваря вратата. Тъжната истина бе, че една необмислена дума или прегръдка, дори да е нежелана, бяха достатъчни, за да опетнят името на една жена и тя и семейството ѝ да

бъдат отхвърлени от обществото. Ако дамата не произхождаше от някоя влиятелна фамилия, не получаваеше втори шанс.

— Проклет да си, МакЛийн, трябва да преодолееш този смахнат стремеж към отмящение.

— Смахнат?

Гласът му беше мек и заплашителен, дълбок и топъл като ръцете му. Тя отново почувства кожата си да настръхва и потрепери, когато откри, че се визира в твърдите му, чувствени устни. Какво не би дала да ги усети отново. Вероятно просто си представяше усещанията, които предизвикваха у нея и фантазията ѝ ги преувеличаваше. Изведнъж почувства нужда да разбере дали е така... сега.

— Какво правиш?

Тя се наклони, обви ръце около кръста му и се притисна към него.

— Мислех си...

Само че въобще не мислеше, а направо действаше. Притисна се още повече към него и го целуна. Не можеше да устои на изкушението на тези изваяни горещи устни, които бяха толкова близко и така примамливи.

Той я прегърна силно, ръцете му я притиснаха към тялото му.

Тя изстена и отвори уста срещу неговата, цялото ѝ тяло пламтеше. Господи, как обичаше да усеща ръцете му върху себе си и топлината от докосването му през дрехите си. Той плъзна пръсти към хълмчето на едната ѝ гърда и прекара палец по твърдото зърно под тънката коприна на роклята и ризата. Кейтлин сграбчи сакото му и го дръпна към себе си, водена от отчаяна нужда да намали и малкото разстояние между тях, изпълнена с желание да...

— Не.

Той хвана китките ѝ и свали ръцете ѝ от сакото си. Александър се вираше в нея и двамата дишаха накъсано.

Тя направи усилие да започне да мисли и да откъсне очи от устните му, които в момента бяха присвити в права линия.

— Не какво? — Как можеше да иска да прекъсне нещо толкова приятно?

С проклетие на уста, Александър се обърна и закрачи към бюрото, от което грабна чашата си и отпи гневно.

Тя потърка раменете си заради студа, който я бе обхванал внезапно.

— МакЛийн, аз...

Александър тръшна чашата на бюрото, портвайнтът се разплиска по повърхността му и я изгледа вбесен.

— Това, което се случи в Лондон беше грешка и не искам да я повтарям, без значение колко ще се опитваш да ме изкушиш. Може ли да флиртуваш толкова...

Тя настръхна.

— Да флиртувам?

— За какво мислиш Фоклънд и Дъвиштън вървят по петите ти? Такива флиртове обаче рядко продължават дълго. А ти не си достатъчно зряла, за да задържиш интереса на един *истински* мъж.

Кейтлин стисна лактите си в опит да се пребори с обхваналия я гняв.

— Нашият флирт в Лондон ми беше приятен. Но както се държах аз, точно по същия начин се държа и ти, милорд. Във всеки грях, който съм извършила, участваше и ти.

— Аз никога не съм се опитвал да те тласна към фалшиво предложение за брак.

— Да, но ти ме предизвика да го направя, затова носиш същата отговорност.

— Как ли не!

Тя сложи ръце на талията си.

— Не беше ли ти този, който заяви, че никога няма да ми предложиш брак пред всички, или не?

Той се намръщи.

— Аз не...

— О! — Кейтлин не можеше да повярва на ушите си. — Точните думи, които изрече са: „*Хърст, няма начин аз някога да те помоля да се омъжиш за мен и каквото и да правиш не можеш да ме накараш.*“

— Аз... — Александър замръзна на мястото си, веждите му потрепнаха, а от изражението му ставаше ясно, че си спомня.

Тя кимна, изпълнена със задоволство.

— На соарето на Мандърли, на терасата.

— Това не може да се приеме за предизвикателство.

— А ти как ще възприемеш подобни думи, ако бъдат отправени към теб? — Той изръмжа и отвори уста да възрази, но тя вдигна ръка. — Честно, какво би направил?

Той махна нетърпеливо.

— Каквото и да направя, ще е дискретно, за да не се налага да се изправам пред неодобрението на обществото, което постигна ти с невъздържаните си постъпки.

— Дискретно? Както когато ме целуна в преддверието на Девъншир Хаус и принцът влезе?

Той я изгледа унищожително.

— Това беше грешка, но един пример не...

— А по време на партито на Трившъм, когато ме дръпна в празната гостна и влезе икономът, за да вземе нещо, а ние трябваше да се крием зад канапето докато излезе, а после дойде лейди Трившъм...

— Достатъчно! — Той стисна силно устните си, а навън вятърът яростно заблъска в прозорците и стъклата се разклатиха в рамките си. — Ти ме дразнеше безмилостно и...

— Аз съм те дразнила? Ти... ти... ти... — Тя сви ръцете си в юмруци и тръгна към него, докато върховете на обувките ѝ не се сблъскаха с неговите. — Искане ми се планът ми да беше успял! Да бъдеш принуден да ми предложиш, единствено за да имам удоволствието да ти откажа. — Той стисна зъби и дъждът заплющя срещу балконската врата. — О, задръж си проклетите ветрове и дъждове — не ме плашат ни най-малко! Щеше да си щастлив, ако се бях омъжила за теб и ти го знаеш!

Устните му побеляха, очите му блесяха като зелени диаманти, наранената му гордост се отразяваше върху яростното му лице. Той се извисяваше над нея, разгневен и заплашителен.

— Всичкият портвайн на света няма да стигне, за да се напия толкова, че да ти предлага да се омъжиш за мен, независимо дали ще бъдеш съсипана или не.

— Това е... Защо ти... Ох! — Кейтлин тропна с крак. — МакЛийн, ако пожелаеш, мога да те накарам да поискаш да се ожениш за мен!

— Друг път. — Студена усмивка, която не можеше да се нарече усмивка, изви единия ъгъл на устата му. Той се наведе към нея, докато очите им се оказаха на едно ниво. — Но аз знам как да те накарам да

дойдеш доброволно в леглото ми, без благословията на бедствието, наречено брак.

— Не и след милион години! Няма начин, по... по... по дяволите! — Думата смрази езика ѝ, но тя така или иначе я изрече.

МакЛийн повдигна вежди и избухна в силен, дълбок смях, който изненада и двамата.

Навън вятърът поутихна и Кейтлин въздъхна разочаровано.

— Радвам се, че го намериш за толкова забавно, защото според мен не е.

Той ѝ се ухили мрачно и порочно.

— Хърст, понякога се държиш точно като дъщеря на викарий. — Усмивката му стана хищна. — Какво ще кажеш за един малък облог. Ако спечеля, ще дойдеш в леглото ми.

Кейтлин се опитваше да се пребори с картината, която се появи в съзнанието ѝ — тя, в неговото легло, големите му ръце галят голата ѝ кожа. Стомахът ѝ се сви, зърната ѝ се втвърдиха, сякаш дланите му бяха върху гърдите ѝ.

Можеше да си го представи — ако затвореше очи — топла кожа и изкусителна мъжественост. За един кратък миг се зачуди дали ще е толкова лошо да изгуби... Тогава срещна очите му и безпогрешно разпозна превъзходството, с което я гледаше МакЛийн.

Той смята, че нямам никакъв шанс! Какъв негодник!

— А когато аз спечеля — възмутено започна тя, — ти ще застанеш на колене пред всички присъстващи тук и ще поискаш ръката ми. Пред всички, МакЛийн.

Той сви рамене.

— Добре. Така или иначе няма значение, за какво ще се обзаложиш, защото, проклет да съм, ако те оставя да спечелиш.

— Ако успееш да ме спреш. — *Представям си го, застанал на колене пред мен, за да поиска ръката ми, а херцогинята е изкривила лице от яд.* — Но за да съм честна, трябва да те предупредя: Може и да реша да приема предложението ти, само за да те подразня. Тогава какво ще правиш?

— Тогава ще имаш един много разгневен съпруг.

Тя се ухили.

— Ако си разгневен, тогава ще имаш една много щастлива съпруга.

Той сви ръце в юмруци и в един вълнуващ миг тя си помисли, че ще се приближи и ще я грабне отново, но вместо това той заяви с леден глас:

— Определихме залозите. Сега назови условията си.

Условия? Мили Боже! Как да постави условията на такъв облог? Неговата свобода срещу нейната добродетел. Тя преглътна. Това, което правеха, бе толкова чудовищно, че сякаш я обгърна ледена мъгла. Проклятие, какво имаше в него, че я караше да забрави всичките си обещания да бъде спокойна и разсъдлива.

Каквото и да беше, тя щеше да му сложи край веднъж завинаги. Трябваше да постави условията така, че да дадат преимущество на нея, а не на този голям тъпак, който можеше да я победи в езда, в надбягване и въобще във всичко, свързано с физическата сила. Но какво да измисли? Огледа стаята, търсейки вдъхновение, но не откри такова, докато погледът ѝ не попадна върху книгата, която бе видяла на бюрото при влизането си в библиотеката. Идеята се оформи за миг с поразителна яснота.

Тя заобиколи МакЛийн и посегна към книгата.

— Знам точно какво ще направим.

— И какво е то? — Гласът му сега бе по-мек, но изпълнен с подозрение.

Тя прелисти нетърпеливо страниците.

— Нашият облог ще следва историята на Килхух и Олуен.

— Кои?

За малко да се разсмее. За разлика от нея, той не знаеше легендата и това беше чудесно предимство. Заразгръща бързо страниците, развълнувана от възможността да види този горд и арогантен мъж в краката си.

— Баща ми обича тази история и често ни я четеше, когато бяхме деца.

— Какъв късмет за теб — отбеляза сухо Александър.

Кейтлин не обърна внимание на думите му.

— Олуен и Килхух са от легендата за крал Артур. Килхух, братовчед на Артур, бил прокълнат от мащехата си да се влюби в едина-единствена жена — Олуен. Бедата била в това, че неин баща бил огромен и много раздразнителен великан. За да спечели ръката на Олуен, младежът трябвало да се докаже, като извърши редица неща. —

Тя посочи с пръст текста. — Ще използваме тази стара легенда за основа на нашия облог.

— Това е абсурдно.

Тя повдигна вежди и попита хладно:

— Ти каза, че мога да поставя условия, нали?

— Предполагам, че го направих — изръмжа той.

— Задачите на Килхух били съвсем обикновени — да намери най-сладкия мед през сезона, да пренесе бръснач, ножици, гребен и огледало между ушите на див глиган и други подобни.

— Според теб пренасянето на огледало между ушите на див глиган е нещо *обикновено*? — Той взе книгата и се вторачи в нея. — Тази идея е нелепа.

— Не, не е. Задачата с меда е единствената, която не се нуждае от интерпретация. Предметите от главата на глигана могат да бъдат... — Младата жена прехапа устни, но след малко засия: — Може да е например панделката на кучето на лейди Кинлос.

МакЛийн поклати глава, но все пак се усмихна, едва.

— Това куче всъщност е досадно.

Кейтлин се пребори с желанието да отвърне на усмивката му.

— Твърде меко казано.

— Права си. — Той прелисти книгата. — И как предлагаш да го направим, Хърст?

— Всеки от нас ще изпълни по три задачи, базирани на легендата.

— Звучи честно. Кой ще ги поставя?

— Ще си ги поставяме един на друг. Освен това не искам да замесвам другите гости, както и ти, предполагам.

— Определено.

Тя кимна към книгата.

— Откри ли нещо, което да те заинтригува?

Той прехвърли няколко страници, въпреки скептичното си изражение.

— Може би.

— Значи си съгласен да използваме легендата, за да разрешим проблема между нас веднъж завинаги?

Александър затвори книгата и я потупа с длан, докато гледаше замислено Кейтлин. Трябваше да ѝ го признае — беше направила

облога изкушаващ, а победата щеше да е още по-сладка, не само заради нея самата, а и заради възможността да я победи в собствената ѝ игра.

Но въпреки това не искаше да се съгласи толкова бързо, затова присви рамене.

— Не знам, Хърст. Когато предложих да определиш условията, предполагах, че ще се спреш на нещо по-обикновено, като надпревара с карети или нещо подобно.

Тя вирна брадичка и тръгна към него, а тъмните ѝ очи блестяха дяволито.

— Какво има, МакЛийн? Страхуваш се от малко конкуренция?

Тялото на Александър реагира незабавно на близостта ѝ.

— Това може да създаде прекалено много проблеми, но... — Той си позволи да плъзне бавно и безсрамно поглед по тялото ѝ, като поспря на гърдите и бедрата ѝ. — Не мога да си представя нещо, което може да ми достави по-голямо удоволствие от това да те видя да губиш, а да те наблюдавам как изпълняваш задачите ми, само ще направи победата още по-сладка.

— Ще видим кой ще изгуби. — Тя отправи към него един от онези проклетни, тайнствени женски погледи, от които тялото му се пробуждаше за живот, след това се обърна и прекара пръсти по повърхността на малката масичка и разсеяно докосна сребърната бонбониера.

Александър я наблюдаваше и се зачуди как би се почувствал, ако тя докосне толкова нежно възбудената му плът, което го накара да започне да се взира още по-настойчиво в нея.

По дяволите, тя ме подлудява.

Кейтлин обърна глава и за миг съвършеният ѝ профил се откри ясно на фона на тъмните прозорци на балкона.

— За теб ще е добре да имаш съперник, който не се плаши от характера ти.

— Хората не се страхуват от мен.

— О? — Тя го погледна през рамо с кокетен жест, стар като самата Ева. — Вярваш ли в това? Хвърляш гръм и мълнии срещу всеки, след това се преструваш, че никой не се интересува от твоето проклятие. — Тя посочи към градините, където знаеше, че

прекършените клони са захвърлени от вятъра в живия плет. — Как може някой да не се страхува?

— Ти не се страхуваш.

Тя го изглежда нетърпеливо.

— Защото израснах с историите за теб и твоя род. Знам за проклятието, откакто бях толкова малка, че едва се качвах на коленете на баба.

— А, да. Старата Нора е твоя баба. Хю спомена, когато се видяхме последния път. — Александър познаваше Нора много добре, но не изпитваше топли чувства към селската лечителка. Тя беше способна вещица, признаваше го. Би й поверил, както собствения си живот, така и на всеки, който се нуждае от лечение. Но знаеше и че е сплетница и клюкарка, която прекалено много се интересува от него и делата му.

Кейтлин се обърна към него, едната ѝ ръка бе сложена на талията, докато го гледаше с насмешка.

— Е, МакЛийн, решихме ли? Легендата ще е основа за задачите ни. Всеки от нас ще постави по три на другия. И няма да намесваме останалите гости.

Тя изглеждаше толкова елегантна и така дяволски съблазнителна, че кръвта му кипваше, и бе изненадан от порива просто да се съгласи не само с това, а и с всичко, което тя поиска.

По дяволите! Какво ми става? Да не съм някое пале, та да позволя да ме води за носа една хлапачка, която изглежда достатъчно млада, за да е още в класната стая!

Остави книгата на бюрото.

— Не съм от мъжете, които играят такива глупави игрички. Ще намерим по-приемлив вариант.

Тя го погледна със съжаление.

— Може би си прав. Ти си твърде зрял, за да участваш в нещо наистина приятно и забавно. Предполагам, че мъж на твоята възраст би трябвало да пази достойнството си във всяка ситуация.

„Мъж на твоята възраст?“ Тя го смяташе за твърде стар?! Твърде стар, за да участва в такива глупави игри и да изпълни задачите ѝ. Твърде стар за нея. У него не трепна и мускул, но кръвта му забушува в знак на протест и отекува в бурята навън.

Най-дразнецното беше, че тя само бе хвърлила собствените му думи обратно срещу него, когато ѝ бе казал, че не е достатъчно зряла, за да задържи интереса на един истински мъж. Тя определено бе обърнала играта.

Александър удари с ръце по бюрото.

Тя подскочи, лицето ѝ порозовя и устните ѝ се разтвориха.

Той се наведе напред.

— Съгласен съм.

Известно време Кейтлийн само се взираше в него, след това очите ѝ се изпълниха със задоволство. Тръгна към бюрото толкова грациозно, че бе болезнено да я наблюдава човек, сложи ръце на срещуположната му страна и се наведе напред, докато застана мъчително близо.

— Значи се разбрахме, МакЛийн. Който се справи по-добре с трите задачи...

Бяха изправени войнствено един срещу друг над гладката дъбова повърхност. Първият импулс на Александър бе да посегне, да я сграбчи за талията и да я дръпне към себе си. Тогава щеше да ограби сладостта ѝ, да я бележи с целувките си и да ѝ покаже на какво е способен, независимо от възрастта си.

Но миналия път нещата се бяха объркали точно по този начин. Тя го изкушаваше, а той, като неопитен хлапак, се бе поддал. Ала този път не той, а тя щеше да изгаря от копнеж.

МакЛийн се наведе още, докато устните му бяха на сантиметри от нейните. Топлите ѝ кафяви очи приличаха на езера, а безукорната ѝ кожа — на коприна.

— Съгласен съм с всяко предизвикателство, което дръзнеш да ми поставиш.

— С всяко?

Той я огледа дръзко. Бяха толкова близко един до друг, че усещаше топлината на кожата ѝ.

— Ще се съглася с твоите условия, но забележи: аз рискувам свободата си, което, както вече сама призна, ще ти достави голямо удоволствие. Така че, ако аз спечеля, искам нещо повече от това да се потъркаляме в легло ми.

Очите ѝ се изпълниха с тревога.

— Какво повече може да има?

Той се усмихна с удоволствие, усетил тревогата в гласа ѝ.

— Ако аз спечеля, няма просто да дойдеш в леглото ми, а ще ми станеш любовница за цели две седмици и ще го направиш пред целия свят.

Можеше да чуе бесния ритъм на пулса в нежната ѝ шия. Тя се опита да преглътне, но не можа. Накрая успя да каже дрезгаво:

— Добре.

— Когато приключа, ще съжаляваш, че си ме срещнала.

Тя вирна брадичка и прошепна с такова искрено съжаление, че заличи всяка следа от веселие.

— Вече е късно за това, милорд. Твърде късно.

Тя се завъртя кръгом и си тръгна, а походката ѝ отразяваше настроението ѝ. Когато отвори врата, се обърна и погледна назад.

— Ще обсъдим подробностите утре сутрин след закуска, това ще ни даде време да решим какви ще са първите задачи.

Александър кимна, тялото му бе толкова възбудено, че не пое риска да проговори.

Изпълнен с дълбоко облекчение, примесено с усещане за смайващо разочарование, той я наблюдаваше как излиза през вратата и се изгубва от погледа му.

След това се облегна на бюрото с ръце, склучени около чашата. Отпи една голяма глътка и после още една. Бе истинско светотатство да се пие добър портвайн по този начин, но не го беше грижа. Само след седмица или две Кейтлин Хърст щеше да бъде в ръцете му. В леглото му.

Той се усмихна. Вече предвкушаваше победата. Щеше да я облече в скандални дрехи, които да изложат на показ нежната ѝ фигура. Щеше да я разведе из цял Лондон на високата седалка на каретата си и да я разходи надолу по Сейнт Джеймс Стрийт, покрай прозорците на Уайтс. После щеше да я придружи във Воксхол и да я остави да седи при останалите леконравни кокетки, които ходеха там. Щеше да я унижи, така че нито сестрите и братята ѝ, нито някой друг щеше да може да я спаси.

За две седмици тя щеше да бъде негова и той можеше да прави с нея всичко — в леглото и извън него. И какво удоволствие щеше да му достави това.

От коридора се чу как Дъвиштън поздравява Кейтлин, когато се присъедини към останалите за вечеря.

Александър изпи остатъка от портвайна си и напусна библиотеката. Скоро щеше да получи своето отмъщение, а Кейтлин Хърст — урок по смирение, който никога нямаше да забрави.

ГЛАВА 7

Винаги се борете честно. Тези, които използват мръсни номера, ще открият, че противниците им всеки път се изплъзват от изцапаните им ръце.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ

Александър посегна към кърпата слепешком.

— Откри ли нещо ново за мис Хърст?

— О, да. — Макреди сложи чиста кърпа в ръката на господаря си и го изчака да избърше лицето си. — Всъщност, открих няколко неща за младата дама. Лорд Фоклънд планира да я изненада с пикник след закуска. Чул от камериерката ѝ, че мис Хърст особено много обича печено говеждо и ягоди и хвърлил в паника готвача с опитите си да се сдобие с плодове.

МакЛийн подаде влажната кърпа на камериера.

— Глупак. Нещо друго?

— Мис Хърст явно е доста небрежна към кореспонденцията си. Започнала е поне четири писма до семейството си, но не е завършила нито едно.

Александър също не беше от хората, които обичат да пишат писма. Четенето, обаче, беше нещо съвсем различно. Рядко напускаше дома си, без да вземе хубава книга със себе си. Спомни си как Кейтлин бе разгръщала малката книга с кожена подвързия снощи, със спокойствие и увереност, присъщи на човек, свикнал с книгите. Тя очевидно обичаше да чете.

Той улови отражението си в огледалото и бе поразен от доволната усмивка върху устните си. Присви вежди, неприятно изненадан.

По дяволите, какво значение има дали тя обича да чете или не?

След женитбата на Хю, Александър бе мислил за Кейтлин Хърст толкова много, че имаше чувството, че я познава, и преценката му за нея не можеше да бъде по-мрачна и оскърбителна.

Дълго време бе гневно съсредоточен върху егоистичните й машинации, но сега, когато бе изправен лице в лице с нея, бе принуден да признае и съблазнителните черти, които притежава. Точно онези нейни качества, които го бяха привлекли в началото.

Разбира се, това не правеше предишната му преценка за нея по-неточна, мис Хърст очевидно беше импулсивна и себична. Но част от него му нашепваше, че вероятно... съвсем слабо вероятно, неговата вина бе не по-малка от нейната.

Той се отърси от тревожните мисли.

— Какво друго откри?

— Лорд Дъвиштън се опитва да открие стаята на дамата... — При острия поглед на МакЛийн, Макреди добави: — Точно като вас преди няколко дни.

Беше го направил, но въпреки това се съмняваше, че причините на другия мъж са същите. Той просто искаше да знае къде се намира противницата му. Мотивите на Дъвиштън едва ли бяха толкова чисти. Проклет да е.

— Нямам вяра на този мъж. Кажи на някой лакей да го държи под око.

— Милорд, това не е вашата къща, не мога...

— Добре. Ще кажа на Джорджиана да се погрижи. Нещо друго?

Макреди сви раздражено устни, но каза само:

— Прислужниците превъзнасят гардероба на мис Хърст. Говори се, че тя е ушила всичките си тоалети сама. Половината лакеи са влюбени в нея, което води до съперничество помежду им, както можете да си представите. Един от тях е стигнал толкова далеч, че сложил два пъти повече дърва от необходимото в камината й, в резултат на това един голям пън паднал на пода в два часа през нощта, стреснал мис Хърст и изплашил лорд Кейтнес.

Александър се завъртя към камериера.

— Те заедно ли са били? — попита той и гласът му прозвуча мрачно и опасно.

Макреди присви вежди.

— Не, милорд. Стаята на лорд Кейтнес е точно под тази на мис Хърст.

Александър забеляза, че гледа смръщено камериера си. *По дяволите, трябва да се успокоя. Колкото по-бързо аз и Кейтлин уредим този въпрос, толкова по-добре.*

Макреди му подаде чиста риза.

— Камериерът на лорд Кейтнес ми разказа тази сутрин, че Негова Светлост скочил от леглото и си ударил главата в стълба на леглото и настанала голяма суматоха, както можете да си представите.

— Докато стои в собствената си стая, не ме интересува, дори да разцепи главата си на две.

— Извинете, милорд, но не долавям ли нотка на ревност? Мислех, че не харесваме мис Хърст.

— Така е.

Но тя е моя, и проклет да съм, ако позволя на някой мъжкар от гостите на Джорджиана да сложи ръка върху нея преди мен.

Александър прекара ризата през главата си.

— Откри ли нещо друго за мис Хърст?

— Да. Освен печено говеждо и ягоди, мис Хърст обича много и орехи, и мармалад.

— Също и праскови — промърмори Александър.

— Извинете, милорд, не ви чух?

— Просто разсъждавах на глас.

— Хмм. Да продължавам ли да събирам информация или това беше достатъчно, за да задоволи любопитството ви.

— Продължавай.

— Но аз не знам какво търся.

— Сигурен съм, че в крайна сметка ще откриеш нещо.

Нещо, което Александър би могъл да използва, когато планира своите задачи.

Още не можеше да повярва, че бе позволил на Кейтлин да го накара да се съгласи с тази глупава игра, но Бог знаеше, че ще му достави удоволствие да я има в леглото си; да бъде негова любовница

щеше да е особено приятно. Тялото му се сгорещи само при мисълта за това.

Може би така бе най-добре. Ако Кейтлин желаше, можеше лесно да се заобиколи с умилкващите се идиоти, които изглежда бяха превзели дома на Джорджиана. Тя обикновено съставяше поинтелигентно списъците с гостите си.

Александър приключи с обличането и се отправи към утринния салон, но тишината там му подсказа, че е пристигнал доста по-рано, отколкото бе модерно.

Той се обърна и се насочи към библиотеката, където застана пред балконската врата. Бурята бе отминала и бе покрила земята с бледооранжеви и жълто-кафяви листа. Тук-там имаше повалени дървета и изпочупени клони, но като цяло нямаше големи поражения. Той потърка брадичката си, докато оглеждаше бъркотията и се радваше, че не бе позволил на гнева си да се разрасне твърде много. Когато беше млад, не успяваше да се контролира добре. А и по-късно, когато бе умрял Калъм... Той затвори очи при спомена. Най-малкият му брат бе изпълнен с живот и смях. Усмивката му можеше да озари всяка стая, а настроенията му се променяха бързо. Той беше сърцето на семейството им, докато не бе убит едва деветнадесетгодишен.

Тогава обвиняваха семейство Кинкейд и Александър и останалите му братя потърсиха отмъщение. За щастие, сестра им Фиона се беше намесила. Бе взела решение да се омъжи за непрокопсаника Джак Кинкейд, за да спре враждата, и Александър предполагаше, че това бе най-доброто възможно развитие на нещата. Въпреки всичките си недостатъци, Джак се бе оказал добър съпруг и всеотдаен баща. Разбира се, може би всичко се дължеше и на това, че той осъзнаваше, че ако кривне от правия път четиримата братя на Фиона щяха да съдерат кожата му. Със сигурност мъжът много добре разбираше...

— МакЛийн?

Той се обърна и откри, че Кейтлин върви към него. Тя бе облечена в кремава рокля, украсена с панделки и воланчета, с доста високо деколте. Но въпреки това панделките подчертаваха извивките ѝ.

Тя застана пред него със събрани пред себе си ръце.

— Радвам се, че те намирам сам. Помисли ли за задачите?

Той я огледа сърдито, раздразнен от факта, че изглежда така дяволски съблазнителна. Още по-лошо бе, че очите на другите жени изглеждаха зачервени и подути сутрин, а нейните блестяха от емоции. Бе жалко, че под тази красота се криеше съмнителен характер.

— Вълнуваш ли се?

— Повече, отколкото си представяш. Обичам да побеждавам.

Кокетка.

— Помислих върху една-две задачи.

— Аз също. — Очите ѝ блестяха, бузите ѝ порозовяха, тя се наклони напред и каза сериозно: — Реших каква ще е първата ти задача и тя е проста.

— Да намеря прасе с гребен между ушите?

— Запазила съм го за по-късно. По пътя към къщата има кошер, донеси ми парче от него.

— Това ли е?

Тя се усмихна самодоволно.

— Мисля, че е достатъчно. Кошерът е много високо на дървото.

Това беше учудващо лесно.

— Добре. — Погледът му се плъзна по златистите ѝ коси, по плътните ѝ и невероятно дълги мигли и по очите с шоколадов цвят... Той се раздвижи неспокойно. През целия си живот бе заобиколен от красиви неща — в замъка, в модерната си градска къща в Лондон; носеше хубави дрехи и яздеше превъзходни коне. Невинаги намираше красотата там, където я откриваха другите, така че рядко бе срещал конкуренция за това, което искаше.

Но сега искаше точно тази красавица. Желалаше пицната ѝ чувствена прелест в ръцете си, до голото си тяло, в леглото си. Искалаше да я вкуси, да ѝ се наслаждава, да я притежава. И то сега, точно в този миг.

Във вените му забушува поток от първична страст, само докато я наблюдаваше, застанала до високата врата на балкона с огряна от слънцето кожа. Тя го погледна изпод миглите си и мъжествеността му се изправи гордо сякаш бе генерал, а не обикновен войник.

Кейтлин го погледна и се усмихна.

— А ти измисли ли ми задача?

Беше ѝ измислил, но обхваналото го раздразнение го накара да свие рамене и да се обърне.

— Не си спомням легендата достатъчно добре, за да...

— Тогава да погледнем историята. — Тя отиде до бюрото, седна на ръба му и взе книгата. — Баща ми е доста образован и особено много обича уелските приказки, затова я знам от началото до края.

— О?

По-скоро, за да се позабавлява, отколкото от интерес към легендите за крал Артур, Александър се приближи до бюрото и зае стола точно срещу искрената си съперница.

— Татко е убеден, че Артур е имал уелски произход. Той...

Тя продължи, но Александър не чуваше думите ѝ. Цялото му внимание бе приковано към закръгленото ѝ дупе, което се бе оказало само на метър от него, на нивото на очите му. Тънкият муселин едва го покриваше и бе изпънат под пищните извивки.

Той изви ръката си, като си представяше, че е върху дупето ѝ. Докато я наблюдаваше, тя се размърда, сякаш повърхността на бюрото ѝ бе прекалено твърда. Заслужаваше да седи на нещо по-меко. Може би в скута му, но и там точно сега не можеше да се каже, че е меко. Всъщност плътта му бе толкова твърда, че той...

— ... не мислиш ли?

Александър премигна, като правеше усилия да откъсне очи от изкусителното ѝ дупе и да я погледне в лицето.

— Извини ме?

Тя се намръщи нетърпеливо.

— Давах ти идеи за задачата.

А той се чудеше колко ли е топло закръгленото ѝ дупе под тънкия муселин. Бе достатъчно да посегне и...

— МакЛийн! — Кейтлин присви очи и проследи погледа му до...

— Проклятие! — Тя пусна книгата и скочи от бюрото, приятна розовина оцвети бузите ѝ. — Ти ме оглеждаш отзад!

Александър се облегна на стола с усмивка и сложи ръце зад главата си.

— Да.

Тя плесна с ръце по бедрата си.

— Ти наистина ли каза „да“?

— Какво друго можех да кажа?

— Трябва да ми се извиниш, заради неприличното си държание.

— Доколкото си спомням, не държеше особено на приличното държание, когато бяхме в Лондон. Всъщност, сещам се, че веднъж, на един бал, ме дръпна зад завесите и ме целуна доста необуздано.

Тя поаления, но го погледна твърдо в очите.

— Отношенията ни бяха започнали да стават по-бурни и аз трябваше да се съпротивлявам повече. — Тя поклати глава. — Но не успях.

— Ти никога не отказа нито едно мое предложение. Бях останал с впечатлението, че каквото и да кажа, ще се съгласиш.

— Ти ме предизвикваше, а както знаеш, това е моята слабост. Но така беше преди, сега е различно. Ще се постарая да не се забъркваме в нищо непристойно.

Александър повдигна едната си вежда, признанията ѝ му бяха забавни и същевременно го притесниха по странен начин.

— Ние?

В гласа ѝ се долавяше явно съжаление, когато обясни:

— Аз съм длъжна, защото дадох обещание на майка.

Александър премигна.

— Извинявай, не те разбрах?

— Обещах ѝ, че ще оправя нещата и няма да се държа импулсивно.

— Както при нашия облог?

— Това не беше импулсивно — заяви Кейтлийн съвсем малко по-бързо от необходимото. — Знам точно какво правя.

Александър потърка устните си, за да скрие изненаданата си усмивка. Не знаеше какво да прави с тази жена. В един миг примамваше него и всички останали мъже в диаметър от пет мили с чувствената си грация и красивите си очи, а в следващия го обезоръжаваше като дете, което го предизвиква да извърши нещо абсолютно глупаво. В случая например, искаше да ѝ донесе парче от изоставения кошер.

Обезоръжаваща като дете... Това казваше всичко. Усмивката на Александър помръкна. Джорджиана беше права: Кейтлин Хърст бе твърде млада за него. В обществото имаше много примери за неравни и необмислени бракове, като този на Чарлз. Когато съпрузите имаха голяма разлика във възрастта, отначало мъжете контролираха нещата,

но накрая жените водеха за носа остарелите си и оглупели мъже, докато не им оставеха и капчица достойнство.

— Каква ще е моята задача? — попита Кейтлин, вдигна малката книга и я отвори.

Той стана и я взе от нея.

— Ще открия и сам, благодаря ти. Искам да намеря нещо достатъчно ужасно за първата ти задача. Сега замълчи, докато търся.

Тя успя да пази тишина по-малко от дваайсет секунди, въздъхна шумно, кръстоса ръце, след това ги отпусна. Александър знаеше точно колко време е минало, защото наблюдаваше часовника. Тя наистина ли не можеше да седи спокойно?

Най-накрая свали книгата.

— Хмм.

— Какво?

Той присви рамене и отново се зачете.

Този път тя успя да пази тишина не повече от десет секунди.

— МакЛийн! Със сигурност, вече си решил какво...

Той затвори книгата.

— Донеси ми вълшебния котел — златната кутия за енфие на Роксбърг.

Тя се опита да прикрие потреперването си, но се провали напълно.

Той се разсмя.

— Ще ти бъде трудно, меко казано. Херцогът не се разделя с тази кутия нито денем, нито нощем. Ще трябва да си дяволски хитра, за да я вземеш от него, особено, без да разберат останалите гости. — Той остави книгата на масата. — Значи всичко, което трябва да направя аз, е да ти донеса парче от определен пчелен кошер?

Кейтлин опита да не се усмихне самодоволно. Според един от лакеите, кошерът се намираше на доста голяма височина от земята.

— Ще го откриеш на завоя, от който се излиза на главния път.

— Добре.

— Не е толкова лесно. Той е на високо дърво — обясни тя и огледа облеклото му. — Струва ми се, че до края на деня доста ще се поизцапаш.

— Ще видим, нали? — Той кръстоса ръце пред гърдите си. — Няма да е толкова трудно, освен това, ако са медоносни пчели,

кошерът трябва да е празен.

Усмивката на Кейтлин замръзна на мига.

— Как така?

Той изглеждаше развеселен.

— Царицата спи през зимата, заедно с няколко търтея, но по-голямата част от рояка измира.

Тя се намръщи.

— О!

— Не знаеше ли за това?

— Не, мислех, че те... Проклятие! И без това няма значение.

Не желаше Александър да се нарани, но се бе надявала да го затрудни малко повече. Сега се оказваше, че му е дала смешно лесна задача, а той на нея — изключително трудна.

Привързаността на херцог Роксбърг към кутията му за емфие бе всеизвестна, а тя трябваше да я вземе, да я покаже на МакЛийн и да я върне, преди Негова Светлост да разбере, че е изчезнала. Просто трябваше да е находчива и внимателна.

— Надявам се да взема кутията утре.

— Аз определено ще имам твоето парче от кошера утре. Бих го направил още днес, но обещах на Нейна Светлост да ѝ помогна да си избере кон за ездата утре — обясни той и устните му потрепнаха. — Способностите ѝ като ездач не превъзхождат особено твоите.

Кейтлин поиска да изтрие самодоволната усмивка от лицето му с плесница, но само повдигна рамене с безразличие.

— Ще се постарая задачата ти следващия път да е по-трудна.

МакЛийн се усмихна и кимна към вратата.

— Чувствай се свободна да го направиш, Хърст, но знай, че аз също ще се постарая. Сега, ако ме извиниш, трябва да закуся.

Тя го проследи как излиза през врата и се отправя към утринния салон през коридора. След като се изгуби от погледа ѝ, рухна на най-близкия стол и се зачуди как, за Бога, ще вземе кутията за емфие на херцога, без да предизвика викове и плач.

Имаше нужда да мисли като МакЛийн, който бе намерил начин да флиртува с една жена, точно под носа на цялото общество. Той знаеше кога трябва да стои далеч от някого, кога да дръпне завесите, как да се промъква без никой да забележи и кога не.

Кимна замислено. Щеше да използва неговите методи, а това щеше да направи победата ѝ още по-сладка. Той може и да бе ръководил битката им в Лондон, но тя щеше да спечели войната, като победи в облога им.

Необикновено развеселена от тази мисъл, тя стана и тръгна да търси Мюриън, за да разбере какво може да научи за херцога и кутията за енфие.

ГЛАВА 8

*Момичета, ако винаги съдържате
любопитството, страховете и копнежите си,
никога няма да изживеете истински живота си.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— Ох, мис, сигурна съм, че ще намерите начин да вземете
кутията за енфие на херцога...

— Налага се.

Кейтлин нямаше намерение да разкрива окаяното си положение
пред прислужницата, но историята просто ѝ се бе изплъзнала, когато
бе попитала за привързаността на Роксбърг към прословутата кутия за
енфие. Освен това, според условията на облога, само другите гости не
трябваше да научават, не и слугите. А това напълно удовлетворяваше
Кейтлин. Информацията, която получи от Мюриън, беше полезна,
макар и обезкуражаваща.

Според думите ѝ, Роксбърг придобил тази странна привързаност
от момента, в който купил кутията преди дванайсет години. Тя почти
винаги била в ръцете му или я оставял на видно място. Беше
влудяващо. Снощи, на вечеря, тя бе стояла на масата до чинията му.
Беше я оставил само докато ядеше, и в мига, в който се нахрани,
нервно я хвана, като я отваряше и затваряше непрекъснато. Кейтлин не
знаеше как херцогинята търпи това.

През останалото време кутията стоеше в джоба му, освен ако не я
лъскаше с ръкава си. Единствената ѝ надежда бе, херцогът да я
изпусне от поглед достатъчно дълго, за да може да я пусне в джоба си.

В очакване на своя шанс, Кейтлин бе принудена да прекара целия ден около херцога. Когато останалите гости тръгнаха на пикник до беседката, построена на живописния хълм край езерото Лох Ломонд, тя бе обяснила, че я боли глава и желае да почете на спокойствие. МакЛийн се забавляваше, но тръгна с останалите и с херцогинята, която досадно висеше на ръката му.

Когато всички излязоха, Кейтлин седна в библиотеката и започна да наблюдава херцога, който хъркаше на стола срещу нея, а кутията бе прибрана на сигурно място в джоба му. Слава богу, лорд Фоклънд бе останал ѝ и правеше компания, защото иначе щеше да полудее от скука.

Нуждаеше се само от един шанс и щеше да грабне кутията за секунди. За щастие, Мюриън постоянно ѝ даваше нови идеи. Повечето от тях бяха абсолютно неосъществими, но поне поддържаха духа на Кейтлин.

* * *

Когато ѝ подаваше огледалото, за да види червената роза, която бе закрепила в къдриците над ухото ѝ, прислужницата предложи:

— Ако спънете херцога, ще можете да вземете кутията.

Кейтлин остави огледалото на тоалетната масичка и стегна колана на робата си.

— Не мога да го спъна! Той е стар и немощен.

Мюриън я погледна със съжаление.

— Предполагам, че сте права. Така може да го нараните. — Замълча за миг и оправи една от фибите ѝ. — Лошото е, че не можете просто да я грабнете от масата довчера.

— Тогава ще се наложи да обяснявам пред останалите гости, а те не бива да узнаят какво правим с МакЛийн.

Мюриън въздъхна.

— Задачата не е чак толкова трудна, проблемът е в правилата.

Кейтлин присви вежди.

— Трябва да има начин да се добера до проклетата кутия! Вчера дори не можах да се приближа до прословутото нещо, а и днес не е по-

добре! МакЛийн ще ми донесе парчето от кошера всеки момент, а аз нямам нищо, което да му покажа!

— Да, херцогът дори спи с нея под възглавницата си. Попитах камериера му тази сутрин. Трябва да я вземете днес на вечеря. Това е единственото, което може да направите.

Кейтлин облегна лакти на тоалетната масичка и опря брадичка на ръцете си.

— Трябва да има някакъв начин...

Някой почука на вратата и икономката влезе в стаята със зелената вечерна рокля на Кейтлин в ръце. Мисис Пруит беше ниска и закръглена, с двойна брадичка и строго, кисело лице, с което създаваше впечатление на дребнава и злобна жена.

Мюриън побърза да направи реверанс.

— Ах, мисис Пруит!

— Съжалявам, че ви безпокоя, мис — каза икономката на Кейтлин. — Донесох ви роклята. Мюриън я беше занесла, за да я изгледят.

— Благодаря ти!

Кейтлин беше особено горда с тази рокля. Разкроената пола бе от зелен воал, който се спускаше над бяла сатенена фуста, а подгъвът бе украсен с волани от дантела на розички и камбанки. Беше ѝ отнело почти две седмици да прецени точните места на воланите и след дълъг размисъл бе добавила един допълнителен ред по подгъва на воалената пола, който се плъзгаше леко по пода, докато върви, и създаваше леко драматичен ефект. Беше се получило идеално и я караше да се усмихва всеки път, щом я погледне.

Мисис Пруит внимателно остави роклята на леглото и оправи полата.

— Извинете, мис, този тоалет от Париж ли е?

— О, не — отвърна Мюриън преди Кейтлин. — Мис Хърст я е ушила сама!

— Нее! — Икономката се наведе, за да огледа шевовете. — Прекрасна е! Сръчни ръце имате, мис, ако ми позволите да отбележа. И дантелата е много фина.

— Белгийска е и е много скъпа, наложи ми се доста дълго да събирам пари, за да я купя.

Почти цяла година, и ако не бе преподавала латински на бавно схващащия син на скуайъра, въобще нямаше да успее да я купи.

Мисис Пруит изглеждаше впечатлена.

— Нейна Светлост има купища рокли, но никоя от тях не може да се сравни с тази.

— Благодаря ти.

Икономката се приближи, за да погледне прическата на Кейтлин.

— О, прекрасна е, Мюриън.

Камериерката засия.

— Тя е много способна — отбеляза Кейтлин.

— Така е — одобрително кимна мисис Пруит. — Мис, изглеждате чудесно, точно както трябва. Ще се сдобие с кутията за енфие на херцога, преди да се усетите.

Кейтлин премигна.

Мюриън я погледна виновно.

— Страхувам се, че разказах на мисис Пруит за вашия облог.

— Да, и аз искам да успеете. Лорд МакЛийн има нужда от някой, който да го тури на мястото му, ако ме питате — каза мрачно икономката. — Според мен, той е прекалено красив и това не е много добре за самия него.

— Обещавам да направя всичко по силите си.

Възрастната жена направи реверанс.

— Аз по-добре да се връщам в гардеробната на Нейна Светлост, защото има проблем с роклята си. Изглежда е напълняла, след като я е обличала за последен път, и сега не ѝ става, но, разбира се, обвинява перачките, че роклята се е свила.

Мюриън зацъка с език.

— Херцогинята е способна да вдигне голяма врява за нищо.

— Да, характерът ѝ е огнен, също като косата ѝ. Късмет с кутията за енфие на херцога, мис — пожела мисис Пруит и тръгна към вратата. — Ще видя дали няма някакъв начин да ви помогна. Никога не се знае каква възможност може да се появи — каза тя и напусна стаята с поклон.

Мюриън обнадеждено погледна към Кейтлин.

— Ако някой може да намери начин да се вземе тази кутия, това е мисис Пруит. Никой не може да стъпи в тази къща, без тя да узнае.

Кейтлин се засмя.

— Разбирам. А сега ми помогни с роклята. Няма как да се добера до тази кутия, ако си седя в стаята.

Мюриън с усмивка ѝ подаде роклята. Кейтлин стана с нарастваща решителност. Нуждаеше се само от една мъничка възможност. И когато тя ѝ се предоставеше, щеше да бъде готова.

* * *

— Александър, наистина трябва да престанеш с това!

Джорджиана вървеше към него през стаята и роклята ѝ се развяваше. Вечерята бе приключила и мъжете се бяха върнали към своя портвайн. Някои играеха карти, други разговаряха.

Александър се обърна към Джорджиана.

— С какво да престана?

— Да гледаш към мис Хърст, като баща, който наблюдава непослушното си дете.

От усмивката ѝ личеше, че е сигурна, че е улучила болното му място. През последните два дни не пропускаше случай да му напомня отново и отново за разликата във възрастта им с Кейтлин. И вече започваше да му омръзва.

Той отново погледна към мястото, където Кейтлин стоеше до Роксбърг.

— Ако бях на твое място, щях да се притеснявам повече за съпруга си. Изглежда доста зает.

Джорджиана присви рамене.

— Ако го иска, може да го вземе. Аз нося името му и това е най-хубавата част. — Тя погледна към съпруга си, който флиртуваше с Кейтлин. — Някога можеше и да се притесня, ако видех Роксбърг да флиртува така. Сега ми изглежда жалко, както и самият той.

Александър не я слушаше. Последните два дни се бяха оказали доста интересни, и той започваше да уважава решителността на Кейтлин. Беше забавно да я наблюдава как се опитва да убеди Роксбърг да ѝ даде скъпоценната си кутия за енфие. Щеше да ѝ е необходим доста остър ум, за да я получи, ако въобще постигнеше някакъв успех. МакЛийн се усмихна при тази мисъл и откри по-добро място край камината, от което да ги наблюдава.

Тя седеше до Роксбърг и се опитваше да го придума да ѝ покаже своето съкровище.

Погледна го косо, изпод дългите си мигли, и се усмихна на стария развратник, сякаш бе истински Адонис. Слушаше внимателно обърканите му истории, смееше се, когато той се усмихнеше, всъщност флиртуваше с него безобразно. Заради напредналата възраст на херцога, никой не би обърнал внимание и тя се възползваше напълно от това. Но всичко, което успя да постигне след неимоверните си страдания, бе да погледне за малко кутията за енфие. Когато протегна ръка и помоли мило да я подържи получи любезен, но твърд отказ.

Александър се усмихна.

Сякаш прочела мислите му, Кейтлин погледна сърдито към него. Той се поклони едва, колкото тя да разбере, че се наслаждава на представлението.

С поаленели бузи, Кейтлин поднови усилията си с херцога. Александър се чудеше дали Роксбърг вижда достатъчно добре, за да не забележи кадифената ѝ кожа и извитите ѝ от разочарование устни.

Старият херцог каза нещо, от което Кейтлин поаленя още повече и се извърна настрана — точно към МакЛийн. Устните ѝ се разтегнаха в тънка линия и тя му изпрати поглед от типа *не-смей-да-кажеш-ни-то-дума* преди да се обърне отново към Роксбърг. Въпреки че Александър в момента не можеше да види нищо повече от едно прекрасно предизвикателно рамо, бе сигурен, че тя се усмихва очарователно. Той се засмя тихо.

— Какво ти е толкова забавно? — попита Джорджиана.

— Мога да се закълна, че зрението на Роксбърг доста се е влошило през последните години.

Тя погледна равнодушно към съпруга си.

— То никога не е било много добро, дори когато ме среща.

— Това обяснява доста неща — отвърна Александър спокойно.

Джорджиана го изгледа остро.

В другия край на стаята мис Огилви свиреше нежна пиеса на фортепианото, за удоволствие на лейди Елизабет. За съжаление, тази аскетична жена нямаше никакъв музикален слух и разваляше изпълнението с фалшивото си пеене.

Джорджиана изви устни.

— Следващия път трябва да покана по-талантливи хора. Точно казвах на Дъвиштън колко обичам добрите забавления, а той предложи да почетем някой следобед.

Тя продължи, но Александър не я слушаше. Напоследък бе започнала да споменава често името на Дъвиштън, но ако смяташе, че така ще накара МакЛийн да ревнува, само си губеше времето. Той не изпитваше никакъв интерес към нея и въпреки че тя не го осъзнаваше, това не беше главна цел и за по-младия лорд.

Дъвиштън седеше до лейди Кинлос и поглъщаше с поглед Кейтлин. Изражението му бе толкова явно, че лейди Кинлос не можеше да се сдържи да не поглежда към него и към Кейтлин, очевидно умираща от любопитство да научи нещо повече.

С присвити вежди Александър отново насочи вниманието си към Кейтлин, която седеше със стиснати върху коленете си юмруци. Тя може и да знаеше легендата, но той познаваше хората в тази къща и щеше да се възползва от това. Тя не предполагаше колко обсебен е херцогът от кутията си за енфие, и тъй като едва виждаше собствената си ръка, която се намираше точно пред очите му, предпочиташе да държи съкровището си съвсем близо до себе си. Възрастният мъж бе непреодолим пазител на малката златна дрънкулка.

Джорджиана изсумтя.

— За мис Хърст ще е по-добре да внимава. Роксбърг понякога може да премине всякакви граници.

Александър се разсмя за кратко.

— Роксбърг трудно би могъл да се нарече опасен.

— О, може и още как — промърмори Джорджиана, докато наблюдаваше съпруга си да присвива очи срещу Кейтлин. — Той е един стар развратник.

— Той е почти сляп! — с насмешка отбеляза Александър.

— И затова никоя прислужница не е в безопасност, независимо дали е млада или стара, хубава или грозна.

Изведнъж лицето на херцога стана по-похотливо и вече не предизвикваше чак толкова съжаление.

Александър го видя как се навежда напред и...

— По дяволите, той се взира в деколтето ѝ!

Джорджиана кимна.

— Гърдите го очароват.

— Но той почти не вижда!

— Затова се навежда толкова много — усмихна се лукаво тя. — Предупреждавала съм го много пъти, че ако не внимава, може да падне в нечие деколте.

Цялото веселие изчезна от лицето на Александър, когато пристъпи напред, но тя хвана ръката му.

— Какво смяташ да правиш? Той се държи така с всяка жена. — Джорджиана погледна твърдо към Кейтлин. — Освен това, колкото и невъздържан да е Роксбърг, мисля, че нашата малка принцеса може да се справи и сама.

Всъщност Кейтлин току-що бе казала нещо, което бе накарало стария херцог да се изчерви и да изругае високо. А от начина, по който тя бе кръстосала ръце пред гърдите си личеше, че никак не ѝ е забавно.

— Видя ли? — попита спокойно Джорджиана. — Бях сигурна, че момичето ще се справи със стария досадник. Предвид социалното ѝ положение, бих казала, че ѝ се е налагало да се справя и с по-лоши неща.

Александър се намръщи. Никога досега не се бе замислял, но Джорджиана беше права. Кейтлин нямаше защитата, на която се радваха младите дами, чиито бащи притежаваха титла и пари. Вероятно по тази причина се бе добрал толкова лесно до нея в Лондон. Мразеше мисълта, че някой по-безскрупулен мъж можеше да получи същата възможност.

Но според нея, и той беше достатъчно безскрупулен. Тази мисъл не му хареса и го накара да се намръщи още повече. Никога не се бе възползвал от някоя жена и беше дразнещо Кейтлин да си мисли, че е постъпил така с нея. Тя бе приела ухажването му с отворени обятия и бе окуражавала неприличното им държане.

Но може би бе по-невинна, отколкото си бе мислил Александър досега? А той, като по-възрастен и опитен, трябваше да поеме по-голямата част от отговорността за случилото се между тях.

Странна тежест притисна гърдите му. По дяволите, техният флирт не беше такъв, коментарите на Джорджиана замъгляваха спомените му.

Видя как Кейтлин се отдръпва от домакина им. Херцогът направи недоволна физиономия, когато тя се поклони и си тръгна, явно ядосана.

Преди Александър да успее да измисли извинение, за да остави Джорджиана, Дъвиштън вече беше заел мястото до Кейтлин.

Джорджиана се разсмя.

— От горещия тиган право в огъня. Не оставят бедното момиче на мира дори за миг. Според мен, това може да попречи на плана ти за отмъщение.

Определено бе така, както и самата Кейтлин бе отбелязала. Но те двамата сега играеха много по-приятна игра. Тази мисъл накара Александър да се усмихне отново.

Дъвиштън хвана младата дама под ръка и я отведе до големия портрет на Роксбърг, който висеше до камината.

Докато я наблюдаваше, МакЛийн отново бе поразен от нейната грациозност. Всяко нейно движение бе изпълнено с неосъзната чувственост. Не беше сигурен каква точно бе причината, но не можеше да откъсне очи от нея, както и всички останали мъже в стаята.

Джорджиана изви устни.

— Тя успява доста добре да привлече вниманието върху себе си, нали?

Александър се намръщи.

— Тя просто върви из стаята.

— Съгласен ли си да се присъединим към Треймънт и съпругата му? Те наскоро се върнаха от търг на антики, където са купили египетски саркофаг.

— Разбира се.

Семейство Треймънт стояха само на няколко крачки от Дъвиштън и Кейтлин. Може би Александър щеше да успее да чуе за какво говореха и да се убеди, че тя не търси помощ от младия лорд.

Джорджиана го хвана под ръка и двамата се насочиха към камината, където маркизът и съпругата му бяха седнали и разговаряха пред танцуващите пламъци. МакЛийн бе изненадан от широките познания за антиките, които имаха, и преди да са изтекли и пет минути забеляза, че Кейтлин и Дъвиштън вече не са наблизо.

Започна да се оглежда из стаята. До фортепианото Фоклънд и граф Кейтнес спореха за способностите на някакъв ловец, а лейди Елизабет и мис Огилви ги гледаха и се смееха на преувеличените истории, които господата безсрамно разказваха. Дъвиштън си наливаше пиетие на бюфета, а от вида му личеше, че се чувства

измамен. Херцогът явно вече се беше оттеглил. Той рядко оставяше повече от час, след като изпиеше портвайна си.

Някакво движение привлече погледа на Александър и той най-после откри Кейтлин, почти скрита между двете големи палми до двойната врата. По жестовете ѝ личеше, че разговаря с някого.

Колко странно. Александър се премести още малко встрани и видя, че от другата страна на растенията се подава колосана черна пола. Направи още една стъпка и видя червеникави къдрици около луничаво лице и разпозна камериерката на Кейтлин.

Жената шепнеше развълнувано през растенията, а Кейтлин я слушаше внимателно и кимаше. След малко прислужницата изчезна. Кейтлин се огледа наоколо и той едва успя да се обърне към херцогинята навреме. Доволна, че никой не я е забелязал, мис Хърст се измъкна от стаята.

Александър се извини пред останалите и не обърна внимание на това, че Джорджиана се намръщи. Можеше да заложи най-хубавите си ботуши за езда, че каквото и да бе накарало Кейтлин да напусне стаята, то бе свързано с нейната задача.

Беше стигнал почти до вратата, когато лейди Елизабет се появи пред него.

— МакЛийн, вие сте точно човекът, който може да реши облога между мен и Фоклънд. Посещавали сте изложбите в Британския музей, нали?

— Бях в борда на директорите в продължение на две години, но...

— Чудесно! Обяснявах на лорд Фоклънд, че съм чела много статии за антиките, донесени от Египет...

— Както и аз! — прекъсна я рязко Фоклънд.

— Но явно не сте чел правилните статии — отвърна лейди Елизабет с цялата увереност, която можеше да има дъщерята на един херцог. — МакЛийн, обяснете на Фоклънд, че Египетската колекция...

— Бих искал да остана и да ви помогна, но се страхувам, че трябва...

— Хайде, МакЛийн — извика Фоклънд, — ще отнеме само минута. Не мога да повярвам, че лейди Елизабет се доверява на подобни глупости!

Но преди Александър да успее да се измъкне от шумния спор минаха цели пет минути, и когато най-после стигна до коридора, Кейтлин не се виждаше никъде. Той погледна към стълбището, като се чудеше дали се е прибрала в стаята си. За съжаление, наоколо не се виждаше нито един лакей, когото да попита, така че неохотно се върна при останалите. По един или друг начин, щеше да разбере какво е намислила тя. Въобще не се съмняваше в това.

ГЛАВА 9

Ако не сте способни на компромис, няма да постигнете победа. В живота едното винаги зависи от другото.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлин откри Мюриън в коридора, където стоеше заедно с мисис Пруит. Икономката бе в обичайното си черно облекло, а върху строго прибраните си бели коси бе сложила бяло боне.

Мюриън започна развълнувано:

— Мисис Пруит е открила херцога заспал в библиотеката! Изглежда е отишъл там да изпие чаша портвайн, преди да си легне.

По-възрастната жена се усмихна лукаво:

— Негова Светлост спи, а кутията за енфие е върху коляното му.

Вълна на облекчение премина през Кейтлин.

— Мисис Пруит, това е най-добрата новина, която получавам тази седмица!

— Не бих ви помагала толкова много, ако лорд МакЛийн нямаше нужда да се сблъска с малко несгоди — отвърна твърдо икономката. — Ще му се отрази добре, повярвайте ми. Красавец като него трябва да бъде слаган на мястото му от време на време.

Кейтлин премигна от емоциите в гласа й.

Икономката вирна брадичка и продължи решително.

— Доста съм изстрадала, заради красиви негодници като него.

Мюриън тихо обясни.

— Мисис Пруит смята, че всички мъже от висшето общество са подлеци и негодници.

— Всички? — попита Кейтлин, като се чудеше, какво ли ѝ се бе случило, за да я изпълни с такава горчивина.

— Да — отвърна тя и закрачи към библиотеката. Преди да стигне до вратата спря. — Само още нещо.

— Да?

— Ще върнете ли кутията за енфие на Негова Светлост бързо? Не искам никакви неприятности.

— Само ще я покажа на лорд МакЛийн и ще я върна веднага на херцога. Дори няма да разбере, че за малко е липсвала.

— Добре тогава.

Икономката отвори вратата и надникна вътре, след това махна на Кейтлин да отиде при нея. Тя се приближи на пръсти. Едва успяваше да различи плешивото теме на херцога от високата облегалка на резбования стол до камината.

— Няма да можете да видите от тук — прошепна мисис Пруит, — но ръката му е подпряна на коляното и държи кутията.

Кейтлин почти предвкусваше победата.

— Това е идеално!

— Не е точно така, както си мислите. Той може и да е почти глух, но спи много леко, понякога се събужда и крещи на прислужниците да са по-тихи, дори когато не са в стаята — предупреди икономката и направи знак на Кейтлин да влезе. — Вървете — прошепна тя. — Ние с Мюриън ще пазим в коридора.

Кейтлин кимна и се промъкна в библиотеката. Пантофките на краката ѝ не предизвикаха нито звук докато вървеше по дебелия килим. Роксбърг спеше дълбоко, с глава, клюмнала на гърдите. Беше облечен с официално вечерно облекло от отдавна отминала епоха — бричове до коленете, дълго палто, жилетка и островърхи черни обувки. Покритата му с петна и изпъкнали вени ръка лежеше върху коляното му, а между пръстите ѝ се подаваше крайт на неговата златна кутия за енфие.

Ето я! Толкова близо. Трябваше само да посегне...

Сдържайки дъха си, тя плъзна единия си пръст в ръкава му и дръпна нагоре. Ръката му започна да се повдига бавно, съвсем бавно... а пръстите му се сключиха инстинктивно около кутията и вдигнаха и нея.

Проклятие! Кейтлин внимателно пусна ръката обратно на коляното му. Часовникът тиктакаше шумно в тишината и отброяваше изминаващите секунди. Най-накрая, за огромно нейно облекчение, пръстите на херцога се отпуснаха малко, а после и още малко.

Вероятно вместо да повдига цялата му ръка, трябваше да отмести само един от пръстите му и да издърпа кутията.

Погледна лицето му и успокоена, че той все още спи, внимателно се опита да вдигне един от пръстите му.

Херцогът престана да хърка. Кейтлин замръзна на място, когато лицето му се смръщи и той промърмори нещо. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя продължи да стои неподвижно. Най-накрая той се успокои и захърка, дори още по-силно.

Тя бавно издиша, сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите, докато внимателно пусна ръкава му и се отдръпна. Огледа преценяващо дребните антики, които украсяваха мраморните масички наоколо, и откри това, което търсеше — малка кутийка от слонова кост с почти същия размер като кутията за енфие.

Отнесе я бързо до Роксбърг и сравни двете кутийки. Бяха почти еднакви по размер.

Подготви се, като изви ръце, подобно на фокусник, преди да покаже свой трик. Веднъж, на улицата, бе видяла един, който бе издърпал покривка от маса, докато на нея бяха всичките чинии, чаши, сребърни прибори и дори свещника. Нейната цел бе да замени кутията за енфие с другата толкова бързо, че херцогът да не усети.

Тя посегна към ръката му и точно щеше да я повдигне, когато долови някакво движение откъм вратата и сърцето ѝ заби по странен начин.

Кейтлин се обърна и видя МакЛийн да стои на прага, а навън зад него виновно се суетеше мисис Пруит.

Проклет негодник! Стоеше, изправен като морски капитан, с ръце кръстосани на гърдите, а чувствените му устни бяха извити в усмивка.

Тя присви вежди. Тази лудост бе достатъчно трудна и без критична публика.

Сякаш прочел мислите ѝ, той спусна ръцете си, направи претенциозен поклон и ѝ махна да продължава.

Жестовете му съдържаха, както предизвикателство, така и снизхождение.

Кейтлин го изгледа мрачно и се обърна към Роксбърг. Размърда пръстите си, за да се отпуснат и си представи точно какво ще направи. Ако отместеше два от неговите пръсти и пъхнеше кутийката от слонова кост в дланта му, можеше да избути кутийката за енфие...

Сърцето ѝ биеше несигурно, когато внимателно вдигна пръстите му. Още по-внимателно сложи кутийката от слонова кост в ръката му и избути тази за енфие. Той се размърда и спря да хърка за момент, преди пръстите му да се сключат около подменената кутийка. При неспокойните му движения кутийката за енфие бе паднала от коляното му на дебелия килим.

Кейтлин я грабна и ръката ѝ леко се блъсна в крака на херцога. Роксбърг промърмори в съня си и стисна още по-силно кутийката.

Младата жена застина за един дълъг миг, докато очакваше да чуе облекчителните звуци от хъркането му отново. Най-накрая, след цяла вечност, устните на възрастния мъж се разтвориха и хъркането му изпълни стаята.

Кейтлин въздъхна с облекчение и се обърна да покаже кутията на Маклийн... но той вече не беше до вратата. Тя присви вежди, огледа се наоколо и го откри да стои до голямото бюро срещу прозорците, които гледаха към градината. Беше се облегал на бюрото и небрежно прехвърляше в ръцете си преспапието, а очите му проблясваха с мрачно задоволство.

Тревожно предчувствие обхвана Кейтлин. Какво ли бе намислил? Той бавно премести преспапието над бюрото и го задържа там.

О, не! Ако го пуснеше...

Тя отвори уста, за да прошепне „не!“. И тогава — бум! Преспапието падна върху бюрото.

Роксбърг вдигна глава, а очите му се втренчиха в Кейтлин.

— Проклета прислужница! — извика той.

Тя замръзна.

Какво да правя сега?

Роксбърг премигна отново.

Моля те, заспивай!

Той полека се отпусна на стола.

Моля те, моля те, заспивай отново!

Херцогът затвори очи за трети път и захърка.

Кейтлин притисна ръце към препускащото си сърце. Беше на косъм. Обърна се към МакЛийн, който я гледаше със смесица от безсилие и неохотно възхищение.

Тя повдигна кутията за енфие победоносно и се обърна да тръгне, но не успя. Намръщено погледна назад и видя дантеления волан на роклята си застъпен под обувката на Роксбърг. Дори по-лошо, изглежда бе закачена под тока му. Наведе се и установи, че няма начин да се освободи, без да повдигне крака му или да скъса скъпата си дантела.

Намръщи се още повече и се изправи, само за да открие, че МакЛийн сега стои до нея, толкова близо, че, когато се изправяше, гърдите ѝ се допряха до бедрата му. Толкова близо, че ако роклята ѝ не беше застъпена можеше да се повдигне на пръсти, да обвие ръце около него и да го целуне.

Тази мисъл накара сърцето ѝ да забие силно и въздухът около нея да се сгореци. Когато тя потрепери, той се усмихна. Господи, обичаше тези устни — твърди, но и чувствени, топли, предизвикателни и...

Александър прошепна в ухото ѝ.

— Ако не спреш да ме гледаш така, не отговарям за това, което ще последва.

Кейтлин бе обхваната от толкова силно желание, че коленете ѝ се разтрепериха.

Той се наведе отново, устните му се доближиха до ухото ѝ.

— Да освободя ли роклята ти от обувката на Роксбърг?

Топлият му дъх изпрати тръпки по тялото ѝ. Какво имаше в този мъж, за да ѝ влияе, както никой друг? Сякаш някакъв вътрешен огън нажежаваше въздуха около него, обгръщаше я и стапяше самоконтрола ѝ.

Тя едва успя да проговори.

— Ще се справя и без помощ. Благодаря.

— Страхуваш се, че няма да приема, че притежаваш съкровището, след като не можеш да го отнесеш.

Тя кимна.

Той се усмихна коварно.

— Права си.

Кейтлин погледна към застъпената си пола и опита да се съсредоточи върху затрудненото положение, в което се намираше, но не успяваше да мисли за нищо друго, освен за начина, по който устните му се притискаха към нейните и за прекрасните усещания, които предизвикваха у нея докосванията му.

Престани! Мисли как да се измъкнеш!

Но не ѝ хрумваше никаква идея. В стремежа си да не го гледа в очите, тя погледна настрани и бе пленена от силните мускули под палтото му, от начина, по който ръцете му изпъваха фината тъкан на ръкавите.

Тя потрепери и рискува да го погледна в очите, а след това не можа да помръдне, нито да си поеме дъх, докато неговият поглед обходи лицето ѝ, забави се на устните и брадичката ѝ и продължи надолу по шията и деколтето ѝ.

Тя усещаше топлина и студ едновременно, а дъхът ѝ заседна в гърлото. МакЛийн имаше най-прекрасните устни — твърди, но и неумолимо чувствени.

Той се усмихна самодоволно.

— Какво има, Хърст?

Ниският му глас накара препускащото ѝ сърце да се свие, а той се наклони към нея така, че бедрата му докоснаха нейните.

Тя затаи дъх и направи отчаян опит да се успокои поне малко. Накрая успя да прошепне:

— Няма нищо. Просто се опитвам да намеря изход от тази бъркотия.

— Хмм. Може би няма да успееш и ще се наложи да признаеш поражението си.

— Искат ти се — изсумтя тя. — Но аз няма да се предам!

— Няма?

Той проследи с пръсти бледата кожа по ръба на деколтето ѝ. Тя се отдръпна сякаш докосването му я опари, а той се усмихна порочно.

— Страхуваш ли се Хърст?

— А трябва ли?

— О, да.

Пръстите му бавно се спуснаха до хълмчето на гърдата ѝ, след това се насочиха към рамото ѝ и обратно.

Кейтлин се опитваше да сдържа вълните от тръпки, които танцуваха по цялото ѝ тяло, но не успяваше. Пръстите му продължаваха да галят кожата ѝ. После достигнаха най-ниската точка на деколтето ѝ и... спряха там.

Тя едвам си пое дъх. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, докато отчаяно се опитваше да мисли за нещо друго...

И в този момент се предаде. Обви ръце около МакЛийн и го целуна с цялата страст, на която бе способна.

ГЛАВА 10

Ако ви се отдаде възможност да разговаряте с някоя важна особа, не натоварвайте с тежестта на думите си, кажете само най-важното и това ще е напълно достатъчно.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ

Александър бе очаквал Кейтлин да се ядоса и да му се скара за това, че я дразни, но тази пламенна, страстна атака го изненада.

Устата ѝ се отвори срещу неговата и езикът ѝ премина по устните му, горещ и търсещ. Той се възбуди още повече и се приближи плътно към нея. Ръцете му обхождаха гърба ѝ, тънката ѝ талия и закръглените ѝ бедра. Ръцете на Кейтлин се стегнаха около врата му и тя се притисна към него. Меките ѝ, пищни гърди се опряха в неговите и усети как ръката ѝ се плъзва надолу по врата му. Във вълнението си тя бе издърпала шалчето му и го бе стиснала. Другата ѝ ръка също бе обвита плътно около врата му и го държеше така, сякаш не би понесла да го пусне.

Господи, тя беше толкова страстна, с горещата си уста и топлото си гъвкаво тяло. Ето, това беше причината да се впусне в рискован флирт с жена, която изобщо не бе негов тип.

Страстта помежду им бе гореща и пламваше ярко само за миг. Нито една от любовниците, които бе имал преди нея, не бе успяла да изостри сетивата му до такава степен и може би затова се бе разгневил толкова, когато бе разкрил машинациите ѝ.

Този спомен охлади страстта му. Трябваше да се овладее веднага — ако не го стореше, не бе сигурен дали ще успее да спре въобще. Беше му необходим всичкия самоконтрол, който притежаваше, но прекъсна целувката и отстъпи две крачки назад. Цялото тяло го заболя от чувство на загуба.

Ръката ѝ все още стискаше шалчето му и така го задържаше.

— Какво... Ти, защо...

Той се принуди да повдигне едната си вежда и отвърна хладно, доколкото може.

— Ние приключихме с това.

Ако Кейтлин го познаваше по-добре, сигурно щеше да долови слабото потрепване на гласа му или да забележи стиснатите му в юмруци ръце. Гъста руменина обагри лицето ѝ и тя го пусна.

— Разбирам — отвърна остро, повдигна брадичка и продължи твърдо: — Добре тогава. Просто си върви.

Роксбърг се размърда, сякаш се пробуждаше.

Кейтлин се вцепени, но не погледна към херцога.

Александър знаеше, че трябва да си тръгне, но не можеше да се отърси от усещането за нещо недовършено.

— Кейтлин, аз...

Тя грабна едната му ръка и пусна нещо в нея. След това се наведе, сграбчи полата си и я издърпа изпод крака на Роксбърг.

Херцогът се събуди с уплашен вик, на който тя не обърна внимание и закрачи към вратата с високо вдигната глава. Изхвъркна от стаята и затръшна вратата след себе си.

— По дяволите! — Роксбърг разтърка очи с треперещите си ръце. — Човек не може ли да поспи в собствената си къща?

Александър тъкмо щеше да му отговори, когато забеляза, че преди да си тръгне, Кейтлин е пуснала кутията за енфие в ръката му.

— МакЛийн? — Херцогът премигна и се прозя. — Какво, по дяволите, беше всичко това? Мис Хърст изглеждаше доста разстроена.

— Какво ви кара да мислите така? Фактът, че почти щеше да преобърне стола ви или начинът, по който тресна вратата?

— Тя ли беше? Дявол да го вземе, и защо?

— Мисля, че гневът ѝ беше насочен към мен, вие просто се оказахте на пътя ѝ.

— Докато спях?

— Очевидно. Преди да продължите дрямката си, трябва да ви върна това.

Александър подаде кутията за енфие на смаяния херцог, който я взе, отвори другата си ръка и объркано се загледа в кутията от слонова кост.

— Мисля, че това беше... Как се е озовало тук? И откъде взехте моята...

— С удоволствие бих останал, за да ви обясня, но имам да изкачвам едно дърво.

Александър бързо се поклони и се насочи към вратата.

— По дяволите, МакЛийн, всичко това няма никакъв смисъл! Защо, за бога, ще изкачвате дърво?

Александър се разсмя язвително.

— За да намеря мед, естествено.

Следващия път, когато измислеше задача на Кейтлин, щеше да е наистина трудна — нещо, за което слугите не биха могли да ѝ помогнат.

Бе изненадан да открие икономката и прислужницата да пазят пред библиотеката. Кейтлин Хърст явно намираше начин да спечели симпатиите и на мъжете, и на жените.

Но това нямаше да ѝ помогне много. Отсега нататък щеше да получава задачи, които може да изпълни самата тя. И когато се провали следващия път, той ще се наслади на всеки миг в леглото с нея. Двете седмици вече не му изглеждаха достатъчни, за да отпразнува тази толкова трудно извоювана победа. Трябваше да поиска два месеца, а може би дори повече. Е, ако на нея ѝ беше достатъчно приятно, а той щеше да се постарее да бъде така, тя можеше и да удължи срока. Може би щеше да я заведе до Италия, далеч от любопитните погледи. Щеше да ѝ покаже с удоволствие съкровищата на архитектурата и изкуството там. Венеция бе едно от любимите му места. Може би щеше да наеме дворец, който да подхожда на искрящата ѝ красота, и заедно да се насладят на меката италианска зима.

Тези мисли повдигнаха настроението му. Щеше да я направи своя, да я бележи със страстта си изцяло.

Тялото му никога не оставаше спокойно след среща със страстната Кейтлин и сега бе напълно възбуден. Копнееше до болка за

нея, представяше си я под себе си, да крещи името му, докато... В този момент Александър укроти разюзданите си мисли. На първо място, трябваше да изпълни своята задача.

Въпреки това, което бе казал на херцога, щеше да отиде до кошера утре; за съжаление, сега бе твърде тъмно.

Междувременно щеше да вземе проклетата келтска книга от библиотеката и следващата задача, която избере за Кейтлин, щеше да граничи с невъзможното.

ГЛАВА 11

*Има стара поговорка: Ако се наложи да
влезеш в битка, направи го смело, с вдигнат щит,
не се крий страхливо зад него.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— Позволете да ви помогна, мис.

Мюриън хвана краищата на дългите ръкавици и ѝ ги подаде.
Кейтлин пхна ръка в едната, след това и в другата.

— Благодаря ти, Мюриън.

— Пак заповядайте, мис — каза камериерката и погледна към часовника. — Имате осем минути, за да стигнете до синия салон.

— Знам, знам. Къде си сложих... А ето къде ми бил шалът.
Изглежда днес не разсъждавам ясно. Чудя се, дали лорд МакЛийн вече
е слязъл за вечеря и...

Мюриън я погледна изненадано. Кейтлин се намръщи.

— Какво има?

Прислужницата повдигна едната си вежда.

— Интересно ми е, че казахте тези две изречения едно след
друго — объркана сте и питате за лорд МакЛийн. Да не би да
проявявате слабост към врага?

Бузите на Кейтлин започнаха да се затоплят.

— Разбира се, че не! Просто съм разсеяна. Може би е заради
времето, или нещо такова — опита да обясни тя и се въздържа да
погледне към прозорците, където нощното небе бе съвсем ясно, както
и през деня.

Проблемите ѝ бяха започнали предишната вечер. Като си легна, все още изпитваше еуфория от това, че бе изпълнила задачата си. Но колкото по-дълго лежеше в мекото легло, толкова повече мислеше за изражението на МакЛийн, когато бе сложила кутията за енфие в ръката му и бе напуснала библиотеката. Знаеше, че щом е превъзмогнал изненадата си, Александър е оценил усилията ѝ. И той, като нея, се наслаждаваше на доброто предизвикателство. Искаше ѝ се да има възможност да зърне истинския Александър МакЛийн, мъжът, скрит зад циничната маска.

Когато се срещнаха в Лондон, бяха обхванати от такава лудост, че не бе останало нито място, нито време да общуват по някакъв друг начин. Бяха погълнати от желанието да разпалват огъня помежду си — все повече и повече, движеха се по границите на приемливото поведение и постоянно се опитваха да ги разширят още малко и така и не бяха спрели, просто за да... поговорят. И в края на тази лудост не бяха научили абсолютно нищо един за друг. Тя не знаеше какво може да го натъжи, дали обича портокалов мармалад, кои неща го карат да се смее, какво изпитва към братята и сестра си, дали предпочита кадрила, или шотландския рил. Не знаеше дори дали обича да танцува, защото бяха твърде заети с... неща, неприемливи за пред публика.

Кейтлин въздъхна. Съмняваше се дали някога ще проведат дори един съвсем обикновен, нормален разговор. Точно сега бе заета с опитите да спечели облога им. И когато го спечелеше, той щеше да е прекалено разгневен, а гордостта му — твърде наранена, за да могат просто да поговорят. По някаква причина, това я натъжи.

— Ах, погледнете кое време е! — Мюриън оправи шала и отиде да отвори вратата. — По-добре побързайте, иначе ще закъснеете за вечерята. Знаете, че Нейна Светлост много държи всички да отиват навреме.

Кейтлин напусна спалнята си. Но къде всъщност беше МакЛийн? Защо не го бе видяла нито веднъж през целия ден?

Очакваше да го срещне още сутринта. Нямахше намерение да злорадства, просто искаше да се наслади на победата си. Но той не ѝ бе дал тази възможност. Не беше дошъл на закуската. Всъщност я беше избягвал през целия ден.

Между другото, тя не бе единствената, на която джентълменът липсваше. Херцогинята беше направила няколко коментара и отвърна

рязко на лейди Кинлос, която бе допуснала грешката да попита къде е Александър по време на обяда. Следобедът Кейтлин бе излязла на дълга разходка до развалините на стария замък в компанията на Дъвиштън, Сали и лорд Кейтнес. Стараеше са да не мисли за МакЛийн, но това бе невъзможно. Къде беше той?

Всичко това бе малко странно. Вероятно...

— Кейтлин!

Тя се обърна и видя Сали Огилви да идва по коридора. Младата жена бе облечена с прелестна рокля от бял креп със сатенени нишки и копринена фуста, деколтето и краищата на ръкавите бяха украсени с венчета от черни копринени цветя. Кестеняви къдрици се спускаха около лицето ѝ, а на раменете ѝ бе наметнат красив китайски шал.

Сали погледна възхитено Кейтлин.

— Боже, роклята ти е просто великолепна!

Тя се усмихна.

— Благодаря.

Тази рокля бе една от любимите ѝ. Върху синия сатен се спускаше бял британски воал, а подгъвът на полата завършваше със светла дантела. Сини панделки украсяваха ръкавите и деколтето.

Сали поклати глава учудено.

— Не бих се изненадала, ако ти се е наложило да се срещнеш с някоя тайнствена жена в тъмно наметало под прикритието на нощта, за да получиш тази рокля като контрабанда от Франция.

Кейтлин се разсмя и я прегърна.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е казвал, откакто пристигнах.

— Не се съмнявам, че е така. Херцогинята не ми е казала повече от две-три думи и още не е запомнила името ми.

— И според мен някои от дамите са малко плашещи.

— Могат да кажат нещо доста грубо с любезен тон и просто не знам как да го възприема — каза Сали.

— Толкова е объркващо. Да не обръщаш внимание на думите и да приемеш тона, или да възразиш без оглед на любезността? Дори не знам дали ние някога ще можем да си позволим да се държим така, при нашето социално положение.

— Мисис Кинлос не изглежда толкова лоша. Обръща се към мен, само когато иска да ѝ подам солницата. През останалото време ме

гледа ето така... — Сали изпъна гръб, наклони брадичка и погледна към носа си, при което очите ѝ се изкривиха.

Кейтлин избухна в смях при добрата имитация.

— Обещай ми да седнеш до мен, ако играем шарада.

Мис Огилви се усмихна.

— С удоволствие.

— Чудесно, никога не съм била особено добра в тази игра. Сестра ми Мери е истински талант и често казва, че иска да играе на сцена, което ужасява майка ми.

— Моята майка също не би приела спокойно подобно твърдение.

Те стигнаха до долното стълбище и чуха гласове от стаята, в която се събираха гостите.

Сали оправи шала си и каза разсеяно:

— Чудя са дали лорд МакЛийн ще дойде на вечеря след инцидента.

Кейтлин спря рязко.

— Инцидент?

— Не си ли чула? Като гледам изражението ти, не си.

— Лошо ли се е наранил?

— За Бога, не! Знам, защото го видях да влиза в къщата около час, след като се прибрахме от разходката.

Кейтлин притисна ръце към гърдите си, където сърцето ѝ биеше толкова силно, че го усещаше под пръстите си.

— Благодаря ти, Боже — прошепна тя. Дали се беше наранил, когато е отишъл да вземе парчето от кошера? Вероятно не. — Знаеш ли какво се е случило?

— Да, и е много странно. По някаква причина е бил принуден да се изкатери на дърво.

О, не!

— И? — попита Кейтлин с притаен дъх.

— Попитах го защо се е качил на дървото, но той беше доста неясен, дори куцаше...

— Куцал е?

— О, да. Очевидно бе преживял истинско премеждие, защото беше целият мокър и покрит с листа и кал, а лицето му бе подуто и...

— Боже мили!

— Спомена, че всичко е започнало, когато са го подгонили пчелите.

— Но... те не спят ли по това време на годината? Така каза... — Младата жена спря навреме. — Чувала съм да казват така.

— Да, но е необичайно топло за сезона. Бих казала, че пчелите са били раздразнени, след като ги е притеснил.

Кейтлин притисна ръка към челото си. Усмивката на Сали помръкна.

— Мислех си, че ще го намериш за забавно.

— О, така е! Просто имам главоболие. — Голямо главоболие, високо шест фута и три инча, чернокосо, зеленооко главоболие; най-лошото от всички възможни главоболия. — Изглеждаше ли много разстроен лорд Маклийн, когато се върна?

— Беше направо потъмнял от ярост. — Сали се усмихна широко и очите ѝ заблестяха весело. — Още не си чула най-интересната част от историята. Маклийн се върна след своето премеждие с коня на Дъвиштън.

— Как е станало това?

— След нашата разходка, Дъвиштън излязъл да упражни новия си жребец. Конят на лорд Маклийн избягал, когато го нападнали пчелите, и затова бил принуден да върви пеша до къщата. Но някак успял да „вземе назаем“ жребеца на Дъвиштън.

— Мислиш ли, че го е откраднал?

Очите на Сали проблеснаха весело.

— Дъвиштън се прибра доста по-късно, пеша. И той беше бесен. Кой се интересува от Дъвиштън?!

— Колко наранен е лорд Маклийн?

— Имаше ужилвания на няколко места, които бяха започнали да се подуват. Когато видяхме в какво състояние е, с лорд Кейтнес му предложихме да донесем от кухнята нещо, което може да му помогне, но той отказа грубо помощта ни, изпрати да извикат камериера му и след това се оттегли в спалнята си.

— Предполагам, не знаеш колко лошо е бил нажилен?

— О, имаше поне дузина ужилвания и няколко ожулвания и синини. Но явно е поел основната част от удара със задните си части, затова продължаваше да ги търка.

— Паднал е от дървото?

— Нямам представа. Когато го видях, не беше в настроение за разговори. — Сали присви вежди. — Но освен това се чудя, защо беше толкова мокър. Сякаш бе минал през порой, а небето е съвсем ясно днес.

На Кейтлин ѝ се искаше приятелката ѝ да знае повече подробности.

— Сигурна ли си, че не е сериозно ранен?

— Бих казала, че е наранена най-вече гордостта му.

Кейтлин не можеше да повярва.

— Изненадана съм, че времето не се е влошило, след като е бил толкова ядосан.

В момента, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ, съжали, че ги е изрекла. Очите на Сали се разшириха, веждите ѝ подскочиха и тя сграбчи ръката ѝ между своите.

— Ти знаеш за проклятието на МакЛийн?

— Чувала съм няколко истории, но кой може да каже дали са верни, и колко истина има в тях?

— Най-вероятно слуховете са преувеличени, но понякога се замислям. — Тя хвана Кейтлин под ръка. — По-добре да побързаем, иначе ще закъснеем за вечеря.

* * *

Херцогинята вече се мръщеше, когато двете млади дами влязоха в салона, а щом седящият до нея Дъвиштън я изостави в мига, в който видя Кейтлин, изражението ѝ стана още по-мрачно.

— О, Боже! — каза Сали съвсем тихо. — Нейна Светлост изглежда е ядосана за нещо.

Дъвиштън стигна до тях едновременно с лорд Фоклънд, който побърза да заговори, след като и двамата се поклониха.

— Мис Хърст! Толкова съжалявам, че пропуснах разходката днес!

— Пропуснали сте я? Лорд Дъвиштън каза, че сте решили да не идвате.

— Знаех си! — възкликна Фоклънд и погледна ядосано другия мъж, който само присви елегантно рамене.

— Всичко е честно, Фоклънд. Всичко е честно.

— С вас нищо не е честно. Аз трябваше...

Вниманието на Фоклънд бе привлечено от движение около вратата и остана там. Погледите на всички останали го последваха.

МакЛийн, както обикновено, носеше елегантно вечерно облекло, но долната му устна бе подута от едната страна, а на скулата му имаше голяма червена драскотина. Когато влезе в стаята, куцането му стана очевидно и той присвиваше лице на всяка стъпка.

Кейтлин пристъпи несъзнателно към него, но херцогинята я изпревари. Тя се спусна напред и нареди на лакея да донесе стол, който Александър решително отказа. Лейди Кинлос и лейди Елизабет я последваха, като му предлагаха съветите си и настойчиво му задаваха въпроси.

Хладният поглед на МакЛийн улови очите на Кейтлин над главите им. Тя нямаше друг избор, освен да извие устни в усмивка. Когато се обърна, за да застане до Сали, откри, че Дъвиштън е вперил поглед в нея.

Очите му замислено се местеха от Александър към нея и обратно.

Бузите на Кейтлин запламтяха и тя побърза да заговори:

— Чувала съм, че лапа от солена вода помага при ужилване от пчели.

Дъвиштън присви рамене.

— Камериерът на МакЛийн предложи същото, но по-сериозните наранявания, всъщност, са от магарешкия бодил.

— Магарешки бодил?

Виконтът повдигна веждата си и очите му се развеселиха внезапно.

— Вие не сте чули историята?

Сали го прекъсна:

— Разказах ѝ каквото знаех, а то беше съвсем малко.

— Наистина ли? — Дъвиштън погледна злорадо към МакЛийн, преди да продължи с престорено безпокойство: — Тогава трябва да бъдете информирани за случилото се. Поради някаква неизвестна причина, МакЛийн бил на дървото и се опитвал да свали кошера, когато пчелите излетели навън и го нападнали. Той скочил на земята...

— От дървото? Значи така се е...

— Не, не, не се е наранил тогава. Не е толкова просто. Той се затичал към коня си, но благородното животно побягнало, когато видяло рояка пчели. Така нашият герой нямал друг избор, освен да хукне към езерото.

— Мили Боже!

— Точно така. Той скочил в ледените дълбини и останал там поне половин час, докато пчелите не го оставили на мира. Когато най-сетне излязъл, трябвало да свали пълните си с вода ботуши, тъй като разбрал, че не може да върви с тях, защото били мокри и протривали кожата му, така че ги хвърлил в езерото.

— Какво разточителство! — каза Сали.

— Скъпа моя мис Огилви, никой не би мокрил ботуши като тези на МакЛийн, ако смята да ги суши и носи пак. Те са били съсипани и аз напълно разбирам раздразнението му, но той все пак не взел под внимание от какво могат да го предпазят кожените подметки. — Виконтът се усмихна и по красивото му лице се изписа блаженство. — Магарешки бодил.

Кейтлин потрепери. Шотландският магарешки бодил бе особено опасен с ужасните си остри тръни.

— Не е учудващо, че куца.

Фоклънд се разсмя.

— Искане ми се да можех да го видя.

Кейтлин изглежда унищожително младия лорд. Точно когато понечи да каже нещо, граф Кейтнес се присъедини към малката им група, а погледът му бе насочен към Александър.

Най-накрая се бе появил човек, който да каже нещо разумно.

— МакЛийн! — повика го той. — Да поздравим героя! Свалете си ботушите и покажете на дамите краката си. — Кейтнес се обърна към Сали и каза през смях. — Целите са издрани.

Леърдът се извърна към тях. Мрачният му зелен поглед премина по групата и спря върху Кейтлин. Лицето ѝ започваше да пламти, но тя дръзко вдигна брадичка.

Старият херцог, който спеше на стола край камината, се събуди при поздрава на Кейтнес, вдигна глава и се разсмя.

— О, МакЛийн! Чух, че сте водили битка с рояк разярени пчели и че сте я изгубили.

Милостиви Боже, всички мъже ли щяха да празнуват провала на един от тях. Нейните братя щяха... Кейтлин присви вежди. Всъщност щяха да направят абсолютно същото. *Мъже!*

Кейтнес продължи да се смее.

— Чух също, че сте поплувал, за да се освежите.

МакЛийн присви устни и погледна директно към Дъвиштън.

— Представа нямам откъде сте го чули.

Дъвиштън се усмихна любезно.

— Не можах да устоя да не споделя историята. Представявахте такава трагична гледка, когато влязохте в къщата. Напълно победен и...

— Ранен и целият в синини, но не и победен. — Александър отново погледна към Кейтлин и очите му проблеснаха, когато извади от джоба си малък сив предмет. — Всъщност съм абсолютен победител.

При тези прости думи, Кейтлин откри, че също се усмихва и за миг сякаш в стаята бяха останали само двамата.

Сърцето ѝ се стопли и тя реши, че макар да не искаше той да успее със следващата си задача, щеше да се погрижи да не бъде опасна.

Усмивката на Дъвиштън стана лукава.

— Победител в какво, МакЛийн? Имам усещането, че мис Хърст знае нещо.

Кейтлин успя бързо да свие рамене.

— Мога да ви уверя, че никога не съм карала лорд МакЛийн да ходи бос през тръните или да плува в езерото.

Очите на Александър се изпълниха с неохотна признателност за начина, по който бе заобиколила истината.

Дъвиштън не изглеждаше напълно убеден, но преди да успее да направи какъвто и да е коментар, дойде херцогинята и сложи собственически ръка на рамото на МакЛийн.

— Време е за вечеря. Ще тръгваме ли?

Съвсем скоро всички бяха около масата. Кейтлин забеляза, че през последните няколко дни, мястото ѝ се премества все по-далеч от херцогинята и по-близо до херцога. Сега бе точно от лявата му страна, а той имаше навика да проспива почти целите вечери и далеч не бе идеална компания.

За щастие, Сали седеше наблизко. Тя поддържаше разговора, като прескачаше от тема на тема, включително за това колко красив и неочаквано топъл бе изминалият ден и че се надява времето да продължи да е такова. Когато предложи, ако се задържи топло, да поиграят крокет в градината, дамите и лорд Кейтнес веднага приеха идеята ѝ.

След като приключи вечерята, господата последваха херцога в библиотеката, за да изпият по чаша портвайн. Дамите се настаниха в синия салон, за да поговорят и да пийнат по чашка ликьор, докато изчакат завръщането на господата. Лейди Кинлос бе донесла злобното си куче и обясняваше, че „бедното същество“ било болно и едва сега било „готово да им прави компания отново“.

Кейтлин наблюдаваше малкото куче с отвращение. Козината между големите му уши бе завързана с голяма панделка. Очите му бяха мътни и кривогледа, повечето от зъбите му ги нямаше, а останалите стърчаха от устата му под странни ъгли. То ръмжеше злобно на всички, с изключение на господарката си.

Това беше най-неприятното куче, което Кейтлин бе виждала някога, но въпреки това лейди Кинлос се държеше така, сякаш е най-прелестното създание на света, наричаше го „сладурчето ми“ и го целуваше по устата, което бе истински подвиг, защото то имаше навик да киха често и силно, без никакво предупреждение.

Лейди Елизабет помоли Сали да посвири на фортепианото и тя се съгласи неохотно. Кейтлин реши, че приятелката ѝ би предпочела да остане край камината и да се порадва на компанията на граф Кейтнес, когато той се върне с останалите мъже, но не можеше да направи нищо. Младата дама седна грациозно и започна да свири приятна ария. Лейди Кинлос забавляваше херцогинята с истории за смелостта на Мъфин в лова на паяци, а Кейтлин се разхождаше около камината, за да стопли пръстите на краката си.

Лейди Треймънт скоро се присъедини към нея. Високата жена с красив тен и доста изразен нос винаги ѝ бе изглеждала малко плашеща, но топлата ѝ усмивка я накара също да се усмихне в отговор.

— Надявам се, това куче да не ни зарази. Обикновено не съм податлива на болести, но смятам, че настинката точно на това куче е особено опасна.

— Аз се страхувам повече да не ме ухапе.

— Има ужасен нрав.

— Като господарката си.

Кейтлин изрече тези думите, преди да се осъзнае и скри уста с ръка. Лейди Треймънт се разсмя.

— Няма как да не се съглася. Бедната лейди Кинлос е толкова привързана към това създание. Не съм сигурна, че то заслужава такава преданост и обич, но тя изглежда щастлива с него, така че нека си го задържи!

— Лейди Треймънт...

— Наричайте ме Онория, моля ви.

— А аз съм Кейтлин.

— Благодаря! Напомняте ми за една от моите по-малки сестри — тя се усмихна печално, — макар че маниерите ви не са толкова груби. Едната от сестрите ми иска да стане моряк.

Кейтлин се разсмя.

— И аз имам сестри, макар никоя от тях да не е привлечена от морето.

— От голямо семейство ли сте?

— Имам две сестри и трима братя.

— Аз също имам доста братя и сестри. — Онория наклони глава на една страна. — Изглежда имаме доста общи неща. Трябваше да поговорим по-рано.

— Понякога на тези партита е трудно да опознаеш всички.

— Това не е голямо и нямам извинение, че не ви обърнах внимание досега. В своя защита мога да кажа само, че със съпруга ми бяхме разделени за цял месец, преди да дойдем тук. Бях толкова щастлива, че сме отново заедно, че пренебрегнах всички останали.

Кейтлин се усмихна.

— Извинете ме за дързостта, но изглеждате много влюбени.

— Доста сме старомодни, нали? — попита тя и очите ѝ придобиха отнесено изражение, а лицето ѝ се смекчи.

Кейтлин познаваше този поглед. Родителите ѝ се гледаха така, когато разговаряха един с друг. Сърцето ѝ се сви и изведнъж се почувства много самотна. Искаше точно такъв тип отношения — да може да споделя всичко с човека до себе си и да е достатъчно да бъдат заедно, за да се чувстват доволни и щастливи. Това стопляше душата.

Беше толкова просто желание, но ѝ изглеждаше много, много трудно постижимо.

Икономът отвори вратата и мъжете влязоха. Онория засия при вида на съпруга си, извини се и отиде при него. Лорд Фоклънд се насочи към бюфета, където го очакваше още портвайн, а Дъвиштън и Кейтнес поздравиха херцогинята. Херцогът отиде при лейди Елизабет, като заобиколи отдалеч кучето на лейди Кинлос.

МакЛийн, който изглеждаше по-скоро смел със синините, огледа стаята и тръгна към Кейтлин. Лекото куцане му придаваше вид на пират.

Когато очите им се срещнаха, пръстите ѝ се стегнаха около чашата с ликьор. Обзе я странно чувство на очакване, докато той приближаваше и...

— Александър! — почти измърка херцогинята, докато го хващаше под ръка. — Елате да обясните на лорд Кейтнес за новите египетски находки. Той е убеден, че са фалшиви и са изложени в Британския музей, само за да се продават билетите.

МакЛийн не можа да измисли разумна причина, за да избегне поканата, а Кейтлин се принуди да се държи така сякаш това не я интересува, което беше достатъчно трудно и без появата на Дъвиштън. Този мъж се залепяше за нея все по-често и започваше да я дразни. Не че не го харесваше, но двамата с Фоклънд постоянно бяха около нея и ѝ бе трудно да поговори дори за миг с Александър. Точно сега двамата джентълмени водеха любезен спор кой от тях да ѝ донесе чаша ликьор. Въпреки шума, който вдигаха, Кейтлин слушаше с половин ухо мнението на МакЛийн за египетските антики и отговорите му на въпросите за днешните събития. Някак си той бе открил отново чувството си за хумор и разкрасяваше историята с подробности, които караха публиката му да се смее или да се мръщи.

Кейтлин трябваше да прехапе устни, за да не се разсмее, когато той каза на херцогинята, че се е качил на дървото, заради „някакъв безумен импулс, сякаш воден от повика на дива сирена“. Той наистина имаше извратено чувство за хумор и...

— ... така че яздох слон по целия път до Воксхол.

— Моля? — премигна тя срещу Дъвиштън и забеляза, че е изпратил Фоклънд за ликьора.

В очите му заблестяха весели искри.

— О, вие се върнахте.

— Не съм ходила никъде.

Той погледна към МакЛийн със съмнение.

— Не сте? Мога да се закълна в обратното.

Кейтлин решително се обърна и щеше да се отдалечи, ако Дъвиштън не бе хванал китката ѝ.

— Съжалявам — каза той с изненадващо разкаян вид.

Тя погледна ръката си и той я пусна.

— Мис Хърст, Кейтлин, моля ви. Искрено съжалявам. Не мисля нищо от това, което казах.

Младата жена повдигна едната си вежда.

— Струва ми се, че по-скоро го мислите.

— Е, може би една малка част. Според мен МакЛийн седя мълчаливо по време на цялата вечеря, за да има възможност да украси своето малко приключение и да го използва за забавление сега.

Кейтлин се усмихна, въпреки нежеланието си.

— Искане ми се и ние да имаме интересни истории, които да разказваме. Ходим единствено на разходки.

— Но днешната беше доста динамична — възрази Дъвиштън. — А можеше да продължи още, ако мис Огилви и лорд Кейтнес не криволичеха толкова.

Кейтлин не успя да сдържи смеха си. Дъвиштън придоби кураж и следващия половин час я забавлява с весели и леко неприлични истории за различни представители на обществото. Някои от имената ѝ бяха познати от престоя ѝ в Лондон.

Въпреки че ѝ бе забавно, Кейтлин все пак искаше да поговори с Александър. Но с вниманието на Дъвиштън и с херцогинята, вкопчена в ръката на МакЛийн, едва ли щеше да има такава възможност.

В крайна сметка Александър използва като извинение пред херцогинята и приятелите ѝ, че е изморен след приключението си и на излизане спря до Кейтлин.

— Дъвиштън, мис Хърст — кимна за поздрав той.

От толкова близо Кейтлин не виждаше ужилвания по лицето му, а по-скоро синини. Гледката я накара да потръпне.

Дъвиштън се разсмя.

— Мис Хърст се плаши от раните ви, МакЛийн. Може би трябва да ги превържете следващия път, когато се появявате в компания, в

която има и дами.

Александър се усмихна хладно.

— Исках да ви благодаря за коня, който е бавен като охлюв. Надявам се, че не сте се изморили твърде много, докато стигнете до къщата. Чух, че сте се върнали от разходка, малко преди да взема коня ви на заем. Само ако знаех!

Дъвиштън целият почервеня.

— Исках просто да поия, за да поддържам кобилата във форма. Обяздена е съвсем наскоро и съм сигурен, че сте забелязали, че все още е непокорна.

— На мен се покоряваше напълно — каза спокойно МакЛийн, — но е бавна. Надявам се, да не сте платили твърде много за нея.

Дъвиштън стисна зъби, а Кейтлин побърза да каже:

— Лорд МакЛийн, толкова съжалявам за вашите неприятности.

Той повдигна вежди недоверчиво, но се поклони.

— Благодаря ви! Не е кой знае какво, няколко одрасквания и една-две синини. Получавал съм далеч повече рани в борбите с братята ми.

Тези думи привлякоха вниманието ѝ.

— Биете се с братята си, дори сега?

Очите на Александър заблестяха весело.

— Само колкото да им покажа кой е по-големият.

На Кейтлин ѝ се прииска да види това представление.

— Мис Огилви ми каза, че сте бил нападен от пчели. Не мога да си обясня, как е възможно това, след като е есен. Някой ми спомена, че пчелите спят зимен сън.

Дъвиштън присви рамене.

— Тази есен е доста топла. Бих казал, че не всички пчели са напуснали кошера.

— Очевидно не са — съгласи се сухо МакЛийн. — За щастие, бяха мудни, иначе щях да имам сериозни неприятности.

Дъвиштън поклати глава.

— Защо искахте да видите този кошер все пак?

Очите на Александър уловиха погледа на Кейтлин за миг.

— Обичам добрите предизвикателства.

— Никога през целия си живот не съм изкачвал дърво просто от любопитство.

— Страхувате се да не одраскате ботушите си ли? — подигра му се МакЛийн.

Дъвиштън присви очи.

— Не съм толкова добър актьор като вас. Ще ми се да бях видял как бягат от пчелите, трябва да е било доста забавно.

— Сигурен съм, че е така — отвърна спокойно Александър. — Но връщането до къщата върху вашия кон го компенсира. — Той го тупна по рамото толкова силно, че младият мъж се задъха. — Мили Боже, Дъвиштън, звучите така, сякаш имате възпаление на белите дробове. Препоръчвам катерене по дървета, много е здравословно.

Кейтлин се опита да скрие усмивката си, докато Дъвиштън се преструваше, че току-що не са му изкарвали въздуха.

МакЛийн се обърна към нея, хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ с топлите си устни.

— Лека нощ, мис Хърст. Ще се видим утре.

Младата жена потръпна от обещанието в дълбокия му глас. Дъвиштън го изглежда подозрително, след като Александър се поклони и си тръгна.

Когато МакЛийн вече бе до вратата, Кейтлин осъзна, че е сложил нещо в дланта ѝ. Пръстите ѝ се сключиха около малкия грапав предмет. Беше сигурна какво е — парченце от пчелния кошер. Пусна го в джоба си с усмивка и отвлече вниманието на Дъвиштън с въпроси за новия му кон. Утре с МакЛийн щяха да започнат втори рунд и този път резултатът нямаше да е равен.

Щеше да се погрижи за това.

ГЛАВА 12

*Само някои възрастни съпрузи биха казали,
че жените променят мнението си според
настроенията си. Жените променят мнението
си, когато си искат, и това е.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Макреди бе застанал мирно до гардероба.

— Какво да бъде днес, милорд? Утринно облекло, костюм за езда или за катерене по дървета?

— Не ставай нахален.

— Никога не бих дръзнал, милорд. Нямам никакво желание да разтворите небесата и да ме удавите в дъжд.

Александър повдигна едната си вежда.

— Мога да те сменя, нали знаеш? Ще си намеря някой по-млад и не толкова остроумен слуга, който да лъска ботушите ми, да глади шалчетата ми и всичко останало.

Камериерът придоби огорчен вид.

— Точно в това „всичко останало“ е голямата беда.

Александър се ухили, тази сутрин се чувстваше изпълнен с енергия. Колкото повече време прекарваше с Кейтлин, толкова повече нарастваше решителността му да я победи в собствената ѝ игра. Миналата вечер бе усетил такова задоволство, когато ѝ бе дал проклетото парче от кошера, независимо от това, което му бе струвало.

Макреди изсумтя.

— От достоверен източник знам, че мис Хърст се е възползвала от помощта на камериерката си и на икономката мисис Пруит.

— Знам. Те наблюдаваха в коридора, докато мис Хърст вземаше кутията за енфие на Негова Светлост.

— А вие върнахте ли я?

— Да, и той не е споменавал повече за това.

— Чудесни новини, милорд. Да смея ли да се надявам, че следващите задачи, които ще поставите на мис Хърст, ще се придържат в рамките на закона, просто за разнообразие?

— Следващата задача на немирната мис Хърст ще бъде свързана с учтивост, не с кражба.

— Прекрасно, милорд! А аз се надявам вашата следващата задача да не изисква много физически усилия. Хвърлих панталоните ви в огъня. Може да съм способен на чудеса, но дори аз не бих могъл да се справя с такава дрипа.

— Не ми пука за панталоните, радвам се, че не си счупих врата.

— Надявам се при бъдещите си начинания да вземете... — Макреди присви устни, — ... да кажем, някой по-пъргав, който да ви помага.

— Аз съм достатъчно пъргав — изръмжа господарят му. По дяволите, изглежда всички бяха решили да му напомнят, че е остарял. — Бях на повече от шест стъпки от земята. Просто се стреснах, когато пчелите излетяха от кошера.

— Разбира се, милорд. Такава изненада е да откриете пчели в кошер. Някой би помислил, че в гнездата има птици, коне в конюшните, лисици в бърлогите...

Младият мъж го изгледа безизразно.

Камериерът въздъхна.

— Просто ми обещавайте, че за в бъдеще, когато се изправите пред препятствие по-високо от ръста ви, ще потърсите помощ.

— Нямам нужда от помощ.

— Вашата противничка, изглежда, няма нищо против да ѝ помагат. Всъщност почти всяка жена от персонала е на нейна страна.

— На нейна страна? Това да не е война?

— Така изглежда. Мисис Пруит и всички камериерки вече са привлечени и този факт въобще не говори добре за репутацията ви. Това е въстание на половете. Аз и мистър Хей правим, каквото можем да го потушим, само за да ни заявят красноречиво, че сме „на страната на врага“.

Александър се намръщи.

— Отказвам да се намесвам в разправиите на персонала.

— Доста неразумно от ваша страна, милорд, след като от това зависят елементарните ви удобства. — Макреди отиде до подноса пред камината. — Обикновено, за закуска в спалнята ви, биват поднасяни яйца на очи, шунка, препечени филии, пресни плодове, кафе и чай. — Той повдигна капака на подноса. — Две прегорени филии, парче мазна шунка и чаша изстинал чай.

— По дяволите! Трябваше да сляза на закуска тази сутрин. И щях да го направя, ако не се налагаше да полежа във ваната заради болките в гърба.

— Има и друго, милорд. Лъскам високите ви черни ботуши с моята специална смес с шампанско, но обикновено не почиствам останалите ви обувки. Забелязал ли сте в какво състояние са те днес?

— Не съм поглеждал.

Макреди потръпна ужасено.

— Умолявам ви, не го правете. Обаче вижте шалчетата си, изпрани и колосани от перачката и дъщеря й.

— Оставили са ги измачкани?

— О, не милорд. Те са добре обучени слуги. — Камериерът отиде до тоалетната масичка, където бе оставена купчинка чисти шалчета. Взе най-горното и го подаде на Александър.

— Мили Боже, твърдо е като дъска!

— Точно така. За да го огънете около врата си ще ви бъде нужен чук.

— Дявол да го вземе! Започвам да проклинам деня, в който позволих на тази жена да ме убеди да променя плановете си.

— О, не, милорд. Колкото и да е трудна настоящата ситуация, това е много по-добър план от първоначалния, в който възнамерявахте да съсипете момичето, без да й дадете възможност да се защити.

— Тя няма нужда от защита. Много добре знам какво направи.

— Милорд, едно младо момиче...

— Тя не е ученичка. На двадесет и три е.

Макреди се усмихна търпеливо.

— За мен е младо момиче.

— А за мен — трън в задника — промърмори Александър.

— Разбрах от мисис Пруит, че младата дама е дъщеря на викарий.

— Да.

— И е прекарала почти целия си живот в провинцията.

— Въобще няма да го забележиш, ако я видиш как отблъсква ухажорите си в салона.

— Именно, милорд. *Отблъсква ги.* — Камериерът взе твърдо колосаните шалчета и ги сложи на малката масичка до вратата. — Мъжете на моята възраст знаят, че делата означават повече от думите — каза той и замълча. — Чудя се, дали това не е посланието, което се опитва да изпрати младата дама.

— Единственото послание, което се опитва да изпрати мис Хърст, е, че се нуждае от добрата си репутация, за да се върне в Лондон и да подмами някой глупак да ѝ предложи брак.

— Бракът не е непочтена цел, милорд.

— Когато се постига с измама, е.

— От това, което чух за мис Хърст, не вярвам, че е от този тип жени. Въпреки че вие я познавате по-добре.

— Така е, проклет да съм. — Александър бе разказал за облога с красивата си съперница, но не бе споменал каква цена се е съгласила да плати, ако изгуби. Някои неща не се споделяха със слугите. — Макреди, как мога да потуша бунта на персонала? Не искам да намеря колосано и бельото си.

— За наш късмет мистър Хей ни подкрепя напълно, въпреки че станах свидетел на доста напрегнат момент тази сутрин и чух мисис Пруит да го нарича „торба плесенясали кокали“.

— Какви късметлии сме само. Какво ще правим?

— Ще ги привлечем на наша страна, милорд. След като не мога да потуша бунта, поне ще се опитам да укрепя бастиона.

— Добре. Помощта на един-двама лакеи в следващата битка ще е чудесно предимство.

Ще ги оставя да изкачват дърветата.

— Прекрасно, милорд. Но искам едно нещо от вас. Трябва да обещаете, че ще се държите почтено с младата дама.

Господарят му го изглежда хладно.

— Как ще се държа си е моя работа.

Макреди скръсти ръце зад гърба си и се загледа в тавана. Александър усети нещо, което всеки друг мъж би възприел като чувство за вина, и стисна зъби. Бе просто раздразнение, защото се налагаше да дава обяснения, но остави горчив вкус в устата му.

— Ще бъда толкова почтен, колкото е и тя. Така добре ли е?

Камериерът засия.

— Добре е. Всъщност е много добре.

— Чудесно. Сега трябва да се облека. Имам среща с „младата дама“ и не искам да закъснявам.

* * *

На долния етаж Кейтлин бе отказала да излезе на езда с останалите. При нормални обстоятелства би се насладила на пикника на далечния бряг на езерото, но МакЛийн ѝ бе изпратил бележка, с която я молеше за кратка среща. С удоволствие щеше да откаже дузина пикници, за да започнат следващия кръг от съревнованието си.

Това бе първото нещо, за което бе помислила, когато се събуди тази сутрин. С особено вълнение бе очаквала закуската, за да види Александър, но той не беше дошъл.

Тя прикри разочарованието си, но ситуацията с херцогинята бе различна. С всяка следваща минута, през която той не се появяваше, смехът ѝ ставаше все по-сух, а държанието — по-напрегнато. Подозрението, че МакЛийн може да наблюдава от някое тайно място, бе накарало по-възрастната жена да предложи да излязат на езда и да флиртува усилено с Дъвиштън, който се държеше любезно, но изглеждаше отегчен.

Кейтлин смяташе, че се досеща защо МакЛийн не бе дошъл на закуска. Ако тя беше паднала от дърво, щеше да прекара цялата сутрин в дълбоката медна вана. Но Александър бе мъж, който не би признал, че не се чувства добре, дори цялото му тяло да е покрито със синини.

Младата жена се прозя и се облегна на прозореца на библиотеката, а клепачите ѝ натежаха. Едва бе мигнала предишната нощ. Всеки път, когато затвореше очи, случките от последните дни преминаваха през съзнанието ѝ — препускащото ѝ сърце, когато МакЛийн я бе целунал; насиненото му лице и подутата устна, след

като бе паднал; изгарящият поглед, който бе отправил към нея, докато напускаше салона.

Кейтлин се извърна от прозореца и се разходи из стаята, огледа с възхита разкошните мебели, прокара ръка по някои от античните книги, подредени на ниска дървена масичка. Част от тях съдържаха старинни текстове и бяха изписани толкова майсторски с мастило, че самите букви представляваха произведение на изкуството. Страниците на една от книгите бяха от тънко изкован метал и съдържаха сложни географски карти на света от края на 15 век.

— Възхитително — промърмори Кейтлин, докато прокараваше пръсти по релефните карти. Майсторската изработка я изуми.

Тя изостави масичката с книгите и седна зад огромното дъбово бюро, прекара длани по гладкото дърво и се възхити на мекия блясък, придобит след многократно полиране с восък.

Щеше да е странно да се прибере у дома, след като е била тук. Усмихна се, като си помисли за уютната и разхвърляна библиотека на баща си. Беше толкова малка, че само един от дузината килими, постлани тук, биха покрили целия ѝ под. Бюрото на баща ѝ беше малко и обикновено, чекмеджетата му често заяждаха, а на повърхността му имаше пукнатина, която той покриваше с голям лист попивателна хартия.

Устните ѝ затрепериха и тя изведнъж почувства силна носталгия по дома. Точно сега баща им сигурно преподаваше ежедневния урок по гръцки на Робърт и Мери. На по-ентусиазираните, Уилям и Майкъл, той преподаваше отделно, с обяснението, че „имат нужда от повече повторения“. Тази мисъл я накара да се засмее, въпреки че сърцето я болеше.

За да не се разплаче, взе малката книга с легенди за крал Артур, отнесе я до канапето и се настани между възглавниците. Вече бе решила каква задача да даде на МакЛийн и запределива страниците в търсене на вдъхновение за последната. Когато си изправен пред голямо предизвикателство, допълнителната подготовка никога не е излишна. Кейтлин се усмихна, щом се сети колко забавна гледка представляваше Александър предишната вечер с елегантното си вечерно облекло и лице, покрито със синини и драскотини. Но въпреки това, нищо не можеше да намали привлекателността му или тъмното му, мрачно присъствие. Раните само ги подсилваха.

Проклети мъже! Жените не са благословени да изглеждат добре, когато са раздърпани. Животът е толкова несправедлив.

Неговият разказ за приключенията му и за това как бе лишил Дъвиштън от коня му бяха забавни, въпреки че не й бе никак смешно първия път, когато чу, че се е наранил. За миг я бе обхванал парализиращ страх. Сякаш със загубата на МакЛийн щеше да изгуби нещо безценно. Дори сега, мисълта, че е можел да се нарани сериозно или нещо по-лошо, бе толкова непоносима, че сърцето й щеше да се пръсне.

Това е нелепо! Нямам абсолютно никакви претенции към този мъж!

Но следващата му задача — да вземе панделката от злобното куче на лейди Кинлос — въобще не бе опасна. Е, можеше някой от пръстите му да бъде захапан, но нищо повече.

Кейтлин намести възглавницата зад гърба си, за да се настани по-удобно и да почете. Кожената подвързия под пръстите й бе мека, миризмата на стара кожа и хартия погъделичка носа й.

Тя внимателно разгръщаше деликатните листи, докато намери интересна глава. Веднага бе увлечена от историята за смелия Килхух и увлечението му към красивата Олвин. За да докаже своята любов, той изпълнявал неуморно задача след задача.

Историята бе романтична, изпълнена с надежда и обещания. Докато четеше, Кейтлин събу чехлите си, подви обутите си в чорапи крака под полата и се облегна на лакътя си така, че слънчевите лъчи да падат пряко върху страниците.

Така я откри Александър, когато влезе в библиотеката, половин час по-късно. Кейтлин се бе свила на канапето, забила нос в познатата, малка кожена книга. Слънчевите лъчи огряваха рамото й и страниците се отразяваха по лицето й. Беше напълно погълната от четивото.

Младият мъж не можеше да не си помисли за своята собствена библиотека, която заемаше два етажа от едната кула и бе любимото му място в замъка. Докато гледаше колко увлечена в книгата е Кейтлин, и как обутите й в чорапи пръсти надничат изпод ръба на полата й, се зачуди какво би помислила за неговата колекция от книги. Би могла да се свие на прекрасното, отрупано с възглавници канапе под прозореца, слънчевите лъчи да я затоплят през зимните дни и да чете колкото й се иска.

Той се намръщи.

Боже, следващото, което ще се запитам, е дали ще хареса градините ми!

Тя отгърна страницата и устните ѝ леко помръднаха. Александър веднага пожела да ги плени със своите, да отвлече вниманието ѝ от книгата със смели, ненаситни целувки и страстни ласки. Но въпреки че имаше възможност да го направи, се поколеба.

Не беше от типа мъже, които изпитват нужда да завладеят всяко същество, облечено в муселин, за да доказват мъжествеността си.

Предпочиташе жени с опит, поели съдбата си в свои ръце, които знаят правилата на играта и не очакват нищо в замяна, освен взаимно удоволствие. Жени като Джорджиана.

Все пак бе започнал неохотно да цени пламенните дух и независимост на Кейтлин. Тя просто се наслаждаваше на живота, приемаше предизвикателствата, които срещаше по пътя си, с несломим ентузиазъм, точно както вкусваше с удоволствие от изтънчените блюда, предлагани от готвача на херцогинята. В много отношения непринудената, неподвластна на условности радост, която ѝ доставяха дори най-обикновените неща, я правеше дяволски привлекателна.

За нещастие, бе съвсем очевидно, че тя не е от типа жени, които се забавляват с половинчати неща, независимо дали ставаше дума за приятелство, или за връзка. От флирта им в Лондон Александър знаеше, че тя се подчинява на принципа „всичко или нищо“. Веднъж започнеше ли нещо, не би спряла до края — хубав или лош.

Колкото и да не му се искаше да признае, бе на косъм от това да бъде покорен от чиста, изгаряща страст към скромната мис Кейтлин. Дори се чудеше дали вече не се е случило.

Тя се размърда и глезенът ѝ се показа изпод полата. Александър бе виждал много женски глезени, но това бе повече, отколкото бе успял да види от Кейтлин Хърст досега. Роклите ѝ, макар и модерни, бяха влудяващо скромни. Докато деколтетата на другите жени бяха толкова ниски, че показваха извивките на гърдите им, нейните винаги бяха покрити с дантели и панделки. Гледката на глезена ѝ бе достатъчна, за да разпали тялото му така, сякаш бе гола.

По дяволите, защо не изпитваше същото пламенно влечение към някоя по-възрастна, опитна и не толкова... толкова непорочна жена?

Преди бе убеден, че невинността ѝ е престорена и се е подлъгал по това като най-големия глупак. Сега, след като бе прекарал известно време с Кейтлин, трябваше да признае, че е сгрешил. Невинността ѝ личеше във всяко нейно движение, във всяко наивно изказване, дори в начина, по който цупеше плътните си устни. Всичко бе искрено и не би представлявало никакъв проблем, ако не го караше да полудява от желание.

И какво щеше да прави, когато спечели облога? Беше ли способен да направи невинна жена своя любовница? Докато гледаше изящния ѝ, грациозен крак, обут в копринен чорап, започваше да се плаши, че ще го направи.

Тя обърна страницата, прекрасният ѝ пръст следеше текста. Слънчевите лъчи затопляха бузите ѝ и подчертаваха нежната линия на шията ѝ. Гърлото на Александър се стегна при мисълта, че би могъл да проследи тази линия с устни, да вкуси сладката ѝ кожа и...

По дяволите, защо само стоеше и мислеше за това? Тя беше тук и бяха сами. Щеше да е от полза и за двамата да убеди малката мис Съвършенство колко опасен мъж е всъщност. Колкото по-бързо го разбере и се погрижи да не остават сами, толкова по-добре и за двамата.

Той пристъпи напред и застана до самия край на канапето. Главата на Кейтлин остана наведена, а очите ѝ се местеха по страницата и Александър изчака да усети присъствието му, както той чувстваше нейното. Бе почти физическо притегляне, сякаш ги свързваха хиляди нажежени нишки и се стягаха все повече, колкото по-дълго оставаха двамата в едно помещение.

Тя повдигна леко глава и премигна бавно. След това бузите ѝ порозовяха, обърна се и вдигна очи към него.

Бе готов със саркастичната си забележка, но когато срещна погледа ѝ, не намери думи. Всичко избледня и остана само тя. Нейните нежни, меки устни и големите ѝ кафяви очи, толкова красиви, че човек можеше лесно да се удави в тях.

Кейтлин се изчерви, нежна розовина покри кожата ѝ и той сви пръсти, за да не посегне да я докосне. Тялото му завибрира до болка от усещането за близостта ѝ. Тя също почувства нещо, защото гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спадат бързо под модерната синя рокля.

Младият мъж разтвори ръце и осъзна, че ще обгърне с тях талията ѝ. А след като вече бе толкова близо до нея, щеше да ги плъзне по закръглените ѝ бедра. Изви пръсти, щом си представи как ще обхване закръгленото ѝ дупе през роклята.

Тялото му реагира незабавно и мъжествеността му бе напълно възбудена.

Устните ѝ се разтвориха, докато се бореше да си поеме дъх. Погледът ѝ премина по него, докосна устните му, раменете му, след това продължи надолу до панталона за езда. Знаеше, че тя ще види реакцията му, и чакаше да отмести поглед или да се притесни. Това щеше да ги предпази от страстта, която бушуваше помежду им.

Но тя не го направи. Очите ѝ се разшириха от чувствен интерес.

Александър не можеше да издържи повече и се отпусна на канапето.

Очите на Кейтлин блестяха от нетърпение, устните ѝ бяха разтворени, тя пусна книгата и я остави да падне на пода, когато протегна ръце към него.

ГЛАВА 13

Не мислете, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха. Не с този орган мислят мъжете.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

С едно плавно движение Кейтлин придърпа реверите му, застана на колене и притисна устни в неговите.

Александър мислеше да поговорят, но явно разговор с Кейтлин Хърст нямаше да има. Не и днес. Заше метен, той се остави в прегръдката ѝ и откликна на зова на горещата ѝ уста. Обви ръце около нея и отвърна на целувката ѝ с цялата страст, която се беше натрупала в него.

Устата ѝ се разтвори под неговата и езикът ѝ колебливо докосна устните му. Мъжът изстена, задълбочи целувката и я привлече още по-близо към себе си. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му, а неговите бродеха по тялото ѝ; проследиха гладката линия на гърба ѝ, нежните извивки на бедрата, закръгленото ѝ дупе, което изпълваше дланите му.

Александър пламтеше, тялото му бе така изпълнено със страст, че го болеше, въпреки че тя бе в прегръдките му.

Проклетите възглавници на канапето му пречеха. Той стана и вдигна Кейтлин със себе си. Целуваше я лудо, страстно, докато и двамата останаха без дъх. Целувките, които споделяха, бяха толкова тайни и забранени, колкото и неочаквани.

Тя се притискаше към него, поклащаше несъзнателно бедра и изпращаше горещи тръпки по тялото му. Засмука долната ѝ устна, преди да завладее устата ѝ отново. Не можеше да се насити на тези

сладки целувки, изпълнени с толкова непринудена страст и дарени така щедро.

По дяволите, тя беше толкова чувствена, палава и възхитително нетърпелива. Плъзна ръце нагоре, докато пръстите му откриха зърната ѝ. Кейтлин простена и се изви страстно срещу него.

Обхвана гърдите ѝ и се наслади на пищността им, палците му обикаляха връхчетата им. Тя потрепна в ръцете му и затаи дъх, когато той увеличи натиска. Затвори очи, простена и се притисна към тялото му с явно удоволствие, сграбчи раменете му и залюля ханша си срещу неговия, мъчително, въпреки удоволствието, което му доставяше. Неспособен да издържи нито миг повече, Александър я повдигна и отнесе до ниската дървена масичка. Положи я върху отворените книги, за да спре да се притиска в него, защото иначе щеше да изгуби контрол. Не го интересуваше нищо друго, освен да я задържи до себе си, в прегръдките си. Обхвана лицето ѝ между дланите си, като не се откъсваше от топлите ѝ устни.

Тя плъзна ръце около кръста му и го придърпа напред, като притисна едната си пета зад крака му.

Той застана неподвижно и откри, че се взира директно в две широко отворените кафяви очи. Преднамерено бавно, тя повдигна и другия си крак и постави пета зад другото му бедро. Двата се озоваха в най-интимната поза, която човек можеше да си представи. Тя, с обвити около него крака, и пола, вдигната до талията.

Александър никога не бе предполагал, че някога ще пожелае невинна, девствена и по-упорита, отколкото бе добре за самата нея, жена.

А тя беше жена, въпреки че изглеждаше като ученичка. Едно момиче би се усмихвало глуповато и би треперило всеки път, когато го погледне някой мъж. Кейтлин Хърст не трепна — нито веднъж.

Не би трепнала, дори когато една разумна жена щеше да го направи. Приемаше спокойно пламенните погледи на Дъвиштън, детинските ласкателства на Фоклънд и непосредствената заплаха да изгуби непорочността си. Последното бе напълно по силите на Александър, и ако тя имаше поне частица здрав разум, трябваше да е изплашена. Много изплашена. И определено нямаше да седи на ръба на масичката в библиотеката с крака, увити около бедрата му.

Той обикновено не обръщаше гръб на подобно изкушение, а тя не успяваше добре да контролира импулсите си. Изглежда дори не осъзнаваше, че опасността, която грозеше нея и проклетата ѝ девственост, се увеличава, колкото повече време прекарваха двамата заедно.

Но какво значение имаше? Не беше ли важно единствено да я чувства до себе си?

Достатъчно се бе опитвал да я разбере. Той повдигна полата ѝ нагоре и още по-нагоре, така че да може да докосне топлатата ѝ кожа през тънката риза и...

Отвън се разнесе шум от приближаващи къщата коне и достигна до замъглените му от страстта сетива. Останалите гости се връщаха.

Александър склони чело до нейното и продължи да я прегръща силно, докато съзнанието му бавно се проясни. По дяволите, какво са мислили? Трябваше да спрат, да се преборят с желанието. Но докато гледаше замъглените от страст очи на Кейтлин, осъзна, че той трябваше да го направи. И въпреки че бе твърде болезнено, я пусна и отстъпи назад.

— МакЛийн, какво...

— Не.

Това бе единственото, което успя да каже. Сърцето му препускаше, кожата му пламтеше, сякаш докосването ѝ го бе изгорило. Изпитваше физическа болка от неосъщественото желание.

Кейтлин премигна бързо, сякаш се събуждаше от дълбок сън, и стана от масичката, като при това полите ѝ се спуснаха на мястото си.

— МакЛийн, какво...

— Останалите се връщат. Чух конете им, приближават конюшните.

Тя притисна длани към бузите си.

— Дори не съм ги чула. Аз... Мили Боже, не знам какво си мислех...

— И двамата не мислехме. — Младият мъж не можеше да издържи учудения ѝ поглед. — Тази страст е причината за всичките ни проблеми от самото начало. Ако не я контролираме, ще ни погуби.

Кейтлин кимна с побледняло лице. След това се огледа, отиде до огледалото на стената и започна да оправя косата си с треперещи ръце.

Мълчанието им продължи доста дълго. Александър потърка лицето си. Почти бе изгубил контрол, а никога не си разрешаваше подобно нещо. Това бе лукс, който никой МакЛийн не можеше да си позволи. Никога след смъртта на Калъм, нито дори веднъж, не бе допуснал чувствата да вземат връх над разума му.

До днес.

За няколко невероятни, заслепяващо прелестни мига не бе контролирал абсолютно нищо. Отново прекара длан по лицето си.

Мили Боже, щях да позволя да се случи?

Кейтлин се върна до канапето и вдигна падналата книга.

— Е, това беше много приятна пауза.

Мъжът се намръщи.

— Приятна?

— Повече от приятна. — Бузите ѝ още пламтяха. — Планирахме да поговорим, а сега моментът е подходящ, преди останалите да са се върнали в къщата. Реши ли какво ще е следващото ми предизвикателство? Аз вече избрах твоето.

Александър не знаеше какво да каже. Беше сигурен, че Кейтлин ще се скара с него заради факта, че се бе опитал да я прелъсти. Вместо това, госпожицата прие спокойно своята част от отговорността и продължи напред. Осъзна, че тя продължава да го гледа въпросително и се принуди да заговори.

— Една от задачите на Килхух е била да убеди гост да дойде на вечеря против желанието му. Спомняш ли си тази част?

Младата жена потупа книгата с изящните си пръсти.

— Да... имаше нещо за някой, който бе заявил, че никога няма да стъпи в замъка, а Килхух трябваше да го убеди.

— И успял, като изпълнил няколко негови поръчки. Но тази хитрост едва ли ще ти бъде от полза в този случай.

Кейтлин изгледа Александър изпод миглите си.

— Така, а аз трябва да убедя...

— Лорд Дингуол — отвърна той и ѝ се усмихна. Усмивката му не бе никак приятна.

— Кой е той?

— Собственикът на съседния имот.

— Значи трябва да покана лорд Дингуол на вечеря тук, в замъка? Александър кимна, а тя се намръщи.

— Предполагам, че той не харесва херцогинята?

— А защо не херцога?

— Негова Светлост е твърде погълнат от себе си, за да враждува с някого. А на херцогинята изглежда подобни неща ѝ доставят удоволствие.

Устните на МакЛийн потрепнаха.

— Точка за теб.

— Ако покания този лорд Дингуол на вечеря, как мога да съм сигурна, че херцогинята ще го приеме?

Александър присви рамене с арогантна самоувереност.

— Ще го приеме, ако я помоля. Тя го познава добре, имотът му граничи с нейния на запад, а къщата му почти се вижда от големия завой на пътя.

— И те не се харесват.

— Бих използвал думата мразят. Според Джорджиана, веднъж той я нарекъл „празноглава наконтена кукла“, а тя му върнала услугата, като му казала, че е „надута реликва“.

Прекрасно, помисли си Кейтлин. Щеше да се наложи да бъде бавачка на двама враждуващи възрастни.

— Кога е започнал спорът им?

Зелените му очи заблестяха весело, докато ѝ отговаряше:

— Сигурен съм, че Джорджиана ми е споменавала, но едва ли съм я слушал.

Тя присви нос.

— Ще трябва да разбере какво точно се е случило между тях. Може да успее да поизгладя нещата.

— А моята задача?

Кейтлин се усмихна.

— По-лесна е от това да паднеш от дърво.

— Чудесно. Гърбът ми все още не се е оправил напълно.

— Обещавам ти, че гърбът ти ще е в безопасност този път. Обаче пръстите ти...

От коридора се разнесе шум. Първите гости се бяха върнали от конюшните и Кейтлин чу името си, произнесено от лорд Дъвиштън. Съвсем скоро щяха да ги прекъснат.

Тя продължи бързо.

— В историята, Килхух е изпратен да донесе гребен и огледало, които са между ушите на див глиган. МакЛийн, ти трябва да ми донесеш панделката на кучето на лейди Кинлос.

Александър вдигна глава.

— Това чудовище?

— Това старо, почти беззъбо чудовище. Същото, което започва да ръмжи всеки път, когато някой се приближи до него.

Младата жена остави книгата на бюрото и се усмихна.

— Уговорихме се. — Той стана от масичката, където допреди малко се бяха прегръщали, и както обикновено, изглеждаше елегантен и заплашителен. Това бе особена негова дарба. Кейтлин предполагаше, че много мъже биха искали да я притежават, но съвсем малко наистина я имаха. За МакЛийн, бе нещо естествено, като дишането.

Суматохата в коридора се засили, когато пристигна още една група от гостите, а гласът на херцогинята се извисяваше над целия шум.

Мъжът направи физиономия и отиде до прозорците на терасата, възможно най-далеч от коридора.

На вратата на библиотеката се появи Дъвиштън, острият му поглед веднага прецени цялата картина.

— О, мис Хърст, ето ви и вас! — Той влезе и кимна хладно на Александър. — Скъпа мис Хърст, постъпихте правилно, като се отказате от ездата. Според Нейна Светлост, пътеката беше твърде стръмна, слънцето — много студено, вятърът — прекалено свиреп, а компанията — недостатъчно весела.

— Звучи чудесно. — Кейтлин погледна МакЛийн изпод миглите си, но той бе загледан през прозорците, вниманието му явно бе насочено към нещо друго. — Лорд Дъвиштън, споменахте веднъж, че познавате доста добре тази част на страната.

Думите ѝ изглеждат му доставиха удоволствие. Той свали ръкавиците си за езда и ги хвърли на масичката, без да поглежда към нея.

— Майка ми е от този район. Повечето лета в младостта си прекарах в къща, която се намира наблизо.

— Значи познавате повечето от хората, които живеят тук?

МакЛийн насочи вниманието си към разговора им.

Дъвиштън кимна.

— Разбира се. Познавам някои от тях доста добре. Защо?

Кейтлин се усмихна сладко.

— Искам да ви помоля за голяма услуга.

— Да? — нетърпеливо каза той.

— Ако не сте твърде изморен и ме изчакате няколко минути, ще облека костюма си за езда и можем да појаздим наоколо, докато ми разкажете историята на замъка и... на съседните имоти.

Тя погледна сериозно към МакЛийн, който се бе обърнал с лице към стаята и се взираше замислено в нея.

— За мен ще бъде удоволствие! — Дъвиштън посегна към ръкавиците си. — Можем да појаздим надолу към...

Очите му се разшириха, когато погледна към масичката. Изглеждаше толкова потресен, че Кейтлин, която бе само на няколко крачки от него, се приближи, за да види какво гледа той. Там, върху тънките метални страници на древната карта, имаше идеален отпечатък на женско дупе. *Нейното дупе.*

Мили Боже! Не!

Лицето ѝ пламна и тя инстинктивно се обърна към МакЛийн.

Той прекоси мълчаливо стаята в отговор на немия ѝ зов.

Дъвиштън сви вежди.

— Това прилича на... — започна той и смутено погледна към Кейтлин.

Тя успя да извика усмивка на устните си.

— Виждам някакви вдлъбнатини. Не знам какво друго може да се види.

— Прилича на...

Изражението му застина и той погледна Кейтлин, след това МакЛийн и отново към картата на масичката.

Младата жена се взираше неவிждащо в двете вдлъбнатини, отпечатани върху старата карта. Освен че бе болезнено очевидно какво представляват, бяха и доста по-широки и по-големи, отколкото трябваше, защото МакЛийн я бе накарал да се извива в прегръдките му.

Или поне се надяваше нейното дупе да не е с такива размери. Едва се сдържаше да не се обърне назад, за да се огледа.

— Извинете ме! — Прошепна в ухото ѝ дълбок, копринен мъжки глас. МакЛийн се наведе през рамото ѝ, за да изследва вдлъбнатините

с монокъла си. — Ах! — възкликна той след миг. — Очарователно.

Изражението на Дъвиштън стана мрачно.

— След като така ви се струва.

Александър се изправи.

— Сигурен съм, че Джорджиана, имам предвид Нейна Светлост, би искала да махнем оттук тази карта.

— Да, но...

— Дъвиштън — започна МакЛийн с убедителен тон, — *Нейна Светлост* би искала.

— Да, чух. — Дъвиштън ококори очи. — Ах! — Той погледна отново към картата. — Имате предвид...

Другият мъж отново огледа отпечатъците през монокъла си.

— Напълно сигурен съм. — Той сложи ръката си върху вдлъбнатината, сякаш я измерваше. — Да. Нейна Светлост би била много щастлива да види, че тази карта я няма.

Дъвиштън кимна.

— Да. Разбирам. Нейна Светлост...

Той внимателно сгъна картата и я сложи под една от другите книги.

— Благодаря — каза МакЛийн мрачно и прибра монокъла в джоба си.

Кейтлин едва сдържаше дъха си, за да не избухне в смях. Тя срещна погледа на Александър и за миг двамата се гледаха с очи, изпълнени с весели пламъчета.

Младата жена се прокашля.

— Трябва да отида да облека костюма си за езда.

Дъвиштън ѝ се поклони.

— Ще ви чакам във фойето.

— Ще побързам.

Когато направи реверанс на сбогуване с МакЛийн, тя му прошепна искрено „Благодаря ти“. Той ѝ се поклони в отговор и устните му се извиха в усмивка, а погледът му беше омекнал.

Очите му я сгряха от главата до петите и Кейтлин забърза с леко сърце към стълбището, за да се преоблече и да разбере всичко, което може, за мистериозния лорд Дингуол.

ГЛАВА 14

Някой ден може да откриете, че искате нещо толкова силно, че бихте направили всичко, за да го получите. Когато това се случи, бъдете внимателни, защото в тези моменти Дяволът танцува пред вратата ви.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ

— Какво трябва да направите?

Мюриън, която току-що бе извадила бронзовата дневна рокля на Кейтлин от гардероба, я погледна недоверчиво.

Мисис Пруит, която току-що бе донесла спретнатата купчинка изгладено бельо, вдигна очи от гардероба и зяпна.

— Не е възможно да говорите сериозно!

Късното следобедно слънце къпеше стаята в златиста светлина. Кейтлин беше готова да се присъедини към останалите гости, за да се наслади на играта на крокет и на приятното време.

— Напълно сериозна съм. Следващата ми задача е да доведе лорд Дингуол на гости на Нейна Светлост.

Камериерката и икономката се спогледаха.

— Съжалявам, мис, но не смятам, че това е възможно — каза Мюриън.

— Защо не?

Мисис Пруит въздъхна протяжно.

— Лорд Дингуол не е приятен човек.

— Той е ужасен стар трол. Такъв е — добави Мюриън.

Мисис Пруит кимна и поклати глава.

— Така е. И има много причини да мрази Нейна Светлост, но най-вече заради подобни гостувания и всички хора, които се разхождат напред-назад по пътеките. Той въобще не се интересува от такива неща.

— Но истинската причина да е бесен на господарката, е, че алеята ѝ за езда минава близо до неговия имот. Направо изпадна в истерия, когато разбра, че я е направила — обясни Мюриън.

— Да, дойде разгневен в къщата, като крещеше, че е в неговия имот.

— Това е само една от разправиите им. А те са имали много.

— Да — съгласи се икономката. — Нейна Светлост поиска от него да оправи пътя към собствената си къща, който се превръща в езеро, когато вали, а на нея никак не ѝ харесва новата ѝ карета да е изпръскана с кал.

Мюриън закима енергично.

— Дингуол въобще не искаше да я чуе и изглеждаше така, сякаш ще получи удар. Все едно го караше да плати за строежа на нов път към няколко къщи.

Мисис Пруит изсумтя.

— Признавам, че господарката невинно се държи като разумна жена, но той не трябваше да я нарича... — икономката се огледа наоколо, преди да прошепне високо — „уличница“.

— Не може да го е направил! — Кейтлин разбираше гнева на Джорджиана, херцогинята много държеше на достойнството си. — Майката на лорд Дъвиштън живее наблизо и той вчера ми разказа някои неща за лорд Дингуол. Надявам се да успея да задам още няколко въпроса на Негова Светлост по време на играта днес. Лорд Дингуол наистина ли е откраднал любимото куче на херцогинята?

— Да, наистина — потвърди мисис Пруит. — Но преди това тя беше накарала мъжете да преместят колчетата.

— Какви колчета?

— Тези, които отбелязваха границите на имота му. Така започна истинската битка. Дотогава само си разменяха обиди. После нещата станаха сериозни.

— Какво стана с колчетата?

— Нейна Светлост искаше пътят към новата къща да минава от другата страна на парка и нищо не можеше да я разубеди, дори това, че

й обясниха, че ще минава през земята на лорд Дингуол. Съвсем малко, но достатъчно.

— Не мога да повярвам, че просто е преместила колчетата! Нищо чудно, че лорд Дингуол е толкова разгневен. Можел е да я изправи пред съда.

Мюриън поклати глава.

— Не мисля така, след като херцогът определя съдията.

— Да, все едно да се опита да разбие тухлена стена с главата си. Той изпадна в ярост, както се и очакваше, след като разбра, че не може да очаква справедлив съд. Появи се на едно от събиранията на херцогинята с крясъци, че са го измамили и няма да остави нещата така. Нейна Светлост нареди на лакеите да го изхвърлят навън и никога повече да не го пускат да стъпи в къщата.

Мюриън потвърди думите ѝ.

— Тогава той взе скъпоценния пудел на Нейна Светлост. Открадна го, когато един от лакеите го извел на разходка и отказа да го върне. Сега само за да я дразни, той разхожда кучето близо до оградата, а когато я види, маха към нея, сочи кучето и подскача нагоре-надолу като трол.

— А това действа ли?

— Ох! — въздъхна икономката, — трябваше да видите Нейна Светлост! Случи се точно преди да пристигнете, мис, беше като луда за връзване, наистина. Наведе се през прозореца на каретата си и крещеше като някоя продавачка на риба.

— Да — ококори очи Мюриън. — Не съм си представяла, че може да говори по този начин. Готова беше да го застреля, ала се сети, че няма да може да се отърве невредима.

Кейтлин въобще не се съмняваше. Херцогинята притежаваше жестокост, която не бе за пренебрегване, по говора ѝ личеше колко е избухлива, а когато бе разстроена, смехът ѝ ставаше рязък като магарешки рев. Кейтлин не можеше да се ядоса на човек, който успяваше да дразни по такъв начин херцогинята. Самата тя искаше да направи същото, особено след снощи.

Вчера, по време на ездата с Дъвиштън, бе получила доста полезна информация за Дингуол. Преди повече от десет години, възрастният мъж бил много дружелюбен към съседите си, докато

дъщеря му починала от белодробна инфекция. След това станал отшелник и рядко казвал добра дума на някого.

Кейтлин изпитваше съжаление към стареца. При цялата му мъка, херцогът и херцогинята скоро започнали да строят нова къща. От това, което бе научила, те са се държали напълно безчувствено от самото начало. Не беше учудващо, че Дингуол бе отказал да се погрижи за своята част от пътя или да изпълни изискванията на херцогинята. Щеше да е доста трудно да го убеди да посети доброволно този дом.

— Сигурна ли сте, че искате да го направите? — попита мисис Пруит със съмнение.

— Разбира се! Не съм от хората, които се разколебават от един по-силен порив на вятъра.

Една силна целувка можеше и да я разколебае леко, но не и някакво обикновено, нещастно стечение на обстоятелствата.

— Ако сте решила, мис, ние сме с вас — заяви твърдо Мюриън. — Не знам как ще ви помогнем, но ще опитаме.

— Има един начин — каза мисис Пруит и погледна многозначително към Мюриън.

— Ох, вижте, мисис Пруит, не мога.

— Да, можеш. Това е война момиче! Най-старата на света и ние жените трябва да бъдем сплотени!

Кейтлин присви вежди.

— За какво говорите вие двете?

Мюриън въздъхна.

— За моя мъж, Шон.

— Мюриън, защо никога не си споменавала за него?

Камериерката се усмихна срамежливо, а мисис Пруит изсумтя.

— Защото той е лакей тук и Мюриън не би трябвало да има нещо общо с някой от прислугата.

— Мисис Пруит, казах ви, че не смятах да се влюбвам! Но сякаш някой се промъкна зад мен и ме цапна по главата. — Камериерката се обърна към Кейтлин и продължи: — Това е истинската любов, мис. В един момент носехме бельото, за да преброим чаршафите, а в следващия...

Бе невъзможно бузите ѝ да порозовеят повече.

Кейтлин въздъхна.

— Знам точно какво имаш предвид.

Двете жени я погледнаха изненадано и Кейтлин побърза да добави.

— Чела съм в много книги как любовта може да те изненада съвсем неочаквано.

— Бих казала, че по въпроса са изписани томове — съгласи се икономката. — Мюриън, обясни на мис Хърст как можете да ѝ помогнете с Шон за задачата ѝ.

— Сестрата на съпругата на братовчед му работи при лорд Дингуол. Трябва първо да говоря с нея, но тя може да успее да ви вкара в къщата, защото той със сигурност няма да ви пусне, ако почукате на предната врата. Не пуска дори викария, когато идва да го посети.

— О, Мюриън, това ще бъде огромна помощ! Остава само да успея да го убедя да дойде на гости на херцогинята.

Мисис Пруит кимна.

— Много хитрост ще ви трябва, това е сигурно.

Колко трудна се бе оказала тази задача! Да вземе кутията за енфие на херцога започваше да ѝ изглежда като игра. Проклет да е МакЛийн и пъкленото му въображение.

Потънала в мисли, Кейтлин се приготви да се присъедини към останалите гости за освежаващата игра на крокет. Щеше да ѝ се отрази ободряващо, не само защото смяташе да опита да събере още информация от лорд Дъвиштън, а и за да огледа по-добре къщата на лорд Дингуол от поляната.

Стъпка по стъпка, каза си тя. *Стъпка по стъпка се стига до победата.* Взе бронзовата на цвят шапчица и я сложи над къдриците си, като я наклони елегантно на една страна. Доста по-обнадеждена, излезе от стаята и закрачи към бойното поле.

Джорджиана бе седнала на един от големите тапицирани столове, които лакеите бяха изкарали на удобната задна тераса, върху скута ѝ бе праметнато леко одеяло, а дървеният навес я защитаваше от ярката дневна светлина. На поляната отсреща мис Хърст сияеше прелестна в бронзовата си рокля, обшита със сини панделки и отблъскваше атаките на лорд Фоклънд и лорд Дъвиштън.

Докато херцогинята я наблюдаваше, Кейтлин се засмя на нещо, което единият от мъжете бе казал, и по поляната се разнесе веселият ѝ смях.

Александър разговаряше с Даян и демонстрираше интерес към злобното ѝ куче, но вниманието му бе привлечено от смеха на Кейтлин. Лъчите озариха лицето му със златисти отблясъци, докато я наблюдаваше как се разхожда по слънчевата поляна между двамата модерно облечени благородници.

Джорджиана го следеше с присвити очи. Неговото изражение си оставаше непроницаемо, както винаги, и тя не откриваше дори намек за възхищение, но не можеше да не забележи бдителния му поглед.

Тя стисна силно зъби, докато се бореше с желанието да издере с нокти сияещото лице на мис Хърст. През последната седмица Александър се отдалечаваше все повече от нея, като за сметка на това, изглежда, прекарваше изключително много време с Кейтлин Хърст. А когато не беше с нея, я наблюдаваше непрекъснато.

Джорджиана изчака Даян да обясни как малкото ѝ кученце може да яде само фино смлян дроб и яйца, преди да се намеси.

— Даян, съмнявам се, че лорд МакЛийн се интересува от диетата на бедния Мъфин.

— О, интересувам се — отвърна Александър и за изненада на херцогинята приклекна, сякаш за да разгледа малкото животно отблизо.

Мъфин оголи кривите си остри зъби, козината му настръхна и очите му се ококориха.

Александър присви очи.

— Изглежда сякаш всеки момент ще получи удар.

— О, не! Той просто е добър защитник — гордо отвърна мисис Кинлос.

— И какво защитава?

— Мен!

— Глупости. — На Джорджиана ѝ се искаше да спрат да говорят за проклетото куче. — Той ръмжи сякаш някой се опитва да му вземе топката или има шал, който го плаши, или...

— Наистина Джорджиана! — Усмивката на Даян не изчезваше от устните ѝ. — Той не ръмжи толкова силно, когато пази топката си, както ако защитава мен.

Домакинята повдигна вежди и присви рамене.

Александър се взира в кучето още известно време и то не спря да ръмжи нервно.

Той се изправи бавно и попита:

— Кучето ви хапе ли?

— О, не! — отвърна Даян. — Е, с изключение на конярчето и племенника на лейди Чарли.

— И лорд Бъргдорф — добави Джорджиана, толкова отегчена, че ѝ идваше да закреши, — и мистър Мелтън, и сър Роланд — не ги забравяй. Особено сър Роланд, който се сдобил и с няколко шева.

МакЛийн присви вежди.

— Мили Боже!

— Той си го заслужаваше — заяви с гордост Даян. — Мъфин много добре преценява характера на хората.

Александър кръстоса ръце пред гърдите си като гледаше с гняв кучето и нелепата опашчица, завързана с панделка между ушите.

— Изненадан съм, че все още някой не го е застрелял.

Мъфин оголи зъби сякаш разбираше, че говорят за него. Джорджиана се разсмя.

— Ти може и да се интересуваш от Мъфин, но той не се интересува от теб.

На Александър не му беше забавно.

— Лейди Кинлос, той харесва ли някой друг, освен вас.

— Не — отвърна тя, присви рамене и се загледа в играта на поляната. — Той спи в леглото ми нощем и не позволява на никоя от прислужниците ми да го докосне.

— Лорд Кинлос сигурно много го обича заради това — измърмори Александър под носа си.

— Извинете?

Той махна с ръка.

— Нищо. Просто размишлявах на глас.

От поляната отново се разнесе звънлив смях, този път на мис Огилви, която току-що бе ударила топката на граф Кейтнес в тази на лорд Дъвиштън. Двамата мъже се преструваха, че се сражават с мечове със своите стикове и общо взето се правеха на глупаци.

Джорджиана се завъртя неспокойно.

— Бедната мис Хърст, ще ѝ се появят лунички, ако продължава да стои на слънце както днес.

Даян изсумтя.

— Маниерите на това момиче са просто отчайващи. — Тя погледна към херцогинята и отново към Александър. — МакЛийн, не смятате ли, че поведението на мис Хърст е твърде разюздано?

— Няма съмнение — отвърна бързо той.

Джорджиана не успя да скрие усмивката си. Това беше обещаващо. През последните дни на няколко пъти ѝ се бе сторило, че забелязва проблъсъци на истински интерес у МакЛийн. Беше трудно да се каже със сигурност, той беше толкова потаен. Искаше ѝ се да може да се вгледа в него отблизо, съвсем отблизо.

Тя улови въпросителния поглед на Даян и кимна.

Чертите на гостенката ѝ се изостриха още повече.

— Скъпа моя, Джорджиана, не знам защо сте поканила такова посредствено момиче тук. Тя въобще не се вписва.

Александър присви рамене.

— Вписва се и още как. Попитайте Дъвиштън или Фоклънд.

Даян се изкиска.

— Съмнявам се, че техните интереси са напълно почтени, и въпреки това ми се иска мис Хърст да спре да ги окуражава. Тя се прави на глупачка.

Александър присви вежди.

— Тя не окуражава никого. Напротив, те я преследват настървено, а лорд Дъвиштън е голям късметлия, че някой Хърст от мъжки пол не е наблизил, за да му предаде урок по добри обноски.

Мили Боже, той защитаваше хлапачката! Пръстите на Джорджиана потънаха в меките тапицирани облегалки на стола. Какво се бе случило със смъртната омраза, която бе твърдял, че изпитва?

Инстинктите ѝ не я бяха излъгали. Той се интересуваеше от това момиче. Искаше ѝ се да закреши, но това бе все едно да се изправи с чук срещу фехтовач. Ако го направеше, МакЛийн просто щеше да си тръгне. Трябваше да намери начин да го накара да се отдръпне от нея, като му покаже недостатъците ѝ и същевременно да го остави да си мисли, че сам е взел решението.

Тя си пое дъх, за да се успокои, и успя да каже провлачено:

— Хубаво е, че младежите си намериха забавна игра.

Слабата усмивка на Александър изчезна.

— Младежите?

— Дъвиштън и Фоклънд са с поне десет години по-млади от нас, а мис Хърст... ох, не си спомням възрастта ѝ. Тя се държи като дете и аз я считам за такова.

Даян погледна лукаво към МакЛийн.

— Мис Хърст и мис Огилви наистина са много млади. Същото казах и на Нейна Светлост тази сутрин. На моите тридесет години, се чувствам като бавачка около тях, когато се кискат и се държат като ученички.

— Точно така — измърка херцогинята. — Убедена съм, че гледат на нас като на старци.

— Лорд Маклийн, вие сте девет години по-възрастен от мен, сигурно се чувствате много стар около тях.

Александър наблюдаваше играта намръщено, а ръцете му бяха кръстосани пред гърдите и не отговори.

О, *това боли*, помисли си Джорджиана, улови погледа на Даян и ѝ посочи с пръст вратата на терасата.

Гостенката ѝ взе на ръце кучето си.

— Хайде да вървим, Мъфин. Ваша Светлост, ако ме извинете, трябва да потърся мисис Пруит. Моята камериерка изпрати новата ми рокля за гладене и искам да съм сигурна, че ще е готова за вечеря — каза тя и влезе в къщата с кучето си под мишница.

Джорджиана направи усилие да отпусне ръцете си. Вятърът се бе усилил и развяваше черната коса на Александър около челото му. Найсетне бяха сами, а това ѝ напомни за други случаи, в които бяха оставали насаме — наистина насаме. Копнееше за моментите, в които докосването му я бе белязало като негова.

Тя го обичаше, въпреки че той дори не забелязваше. След като бе спасена от ужасното си детство, бе получавала всичко, което бе пожелавала, а сега искаше Александър МакЛийн и той щеше да бъде неин завинаги.

Погледът му отново бе прикован към разиграващата се сцена на поляната, профилът му се открояваше на фона на облачения от слънцето хоризонт. Джорджиана се взираше в него, изпълнена с копнеж по докосването му.

Едва забележима усмивка премина по устните му, а погледът му се затопли леко. Херцогинята застина. Никога не бе виждала такова изражение върху лицето му. Нима беше... нежност?

Тя проследи погледа му и сърцето ѝ замря. Хлапачката Хърст бе запратила топката на Дъвиштън към един храст и се смееше от сърце, слънцето галеше златистите ѝ коси, а вятърът си играеше с полите ѝ в бронзово и синьо. Дъвиштън бе на път да върне топката си и държеше стика престорено заплашително.

— Те представляват прекрасна двойка, нали?

Усмивката изчезна от лицето на Александър.

— Двойка?

— Е, предполагам, че не трябва да използвам точно тази дума. Дъвиштън само се забавлява, твърдо решен е да се вмъкне под полите ѝ и аз бих казала, че ще успее.

Погледът на Александър се вледени.

— Внимавай, скъпа! Да не излезе наяве истинският ти произход.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Какво имаш предвид?

— Твърде вулгарно е да се правят подобни изявления. — Гласът му бе тих, почти мъркащ. — Но ти го знаеш, нали Джорджиана? Роксбърг положи доста усилия, за да те научи как да се държиш в обществото, не е ли така?

Тя стисна зъби и го попита кисело.

— Какво се случи с плана ти за Хърст, Александър? Защо просто не я съсипеш и не сложиш край на всичко?

— Обясних ти, че искам да се насладя на този момент.

Също и на нея?

— Мисля, че те е омагьосала с чара си.

Той се обърна бавно, а зелените му очи пламтяха. Изглеждаше толкова мъжествен и силен, че сърцето ѝ заби в гърлото.

— Не съм омагьосан от никого, включително и от теб.

Бузите на Джорджиана също пламнаха. Знаеше, че трябва да се откаже, но не можеше. В следващия момент се чу да казва, сякаш бе някой друг.

— В началото, когато тя пристигна, ти беше твърдо решен да си отмъстиш, но нещо се промени. Снощи на вечеря ти всъщност я защити, когато Даян направи съвсем невинна забележка за поведението ѝ.

— Зъбите на лейди Кинлос са остри като тези на кучето ѝ, а ти прекрасно знаеш, че това, което каза тя, въобще не бе невинно.

Джорджиана бе забравила точно какъв бе коментарът на Даян, но ясно си спомняше блестящия от презрение поглед на Александър, когато бе прекратил рязко опитите на Даян да се шегува за сметка на хлапачката.

— Александър, плановете ти са се променили. — Тя се наклони напред. — Признай го.

— Плановете ми са същите.

— Още ли искаш да я видиш съсипана?

Мрачният му поглед отново се насочи към поляната.

— В крайна сметка, да — отвърна той, с хищническа усмивка, — но преди това имам да изпълня няколко задачи.

Какво ли означаваше това? На Джорджиана ѝ се искаше да се осмели да го попита.

Очите му наблюдаваха играта на поляната.

— Всичко върви добре. Ще разбереш съвсем скоро. Кейтлин се оказа доста по-достоеен противник, отколкото очаквах.

Явното му възхищение потвърди съмненията на херцогинята.

По дяволите, хлапачката е по-интелигентна, отколкото си мислех. Тя си играе с него, а той, заслепен от престорената ѝ наивност, се влюбва като глупак.

— И ти позволяваш това... това нищожество да вземе връх над теб. Съсипи репутацията ѝ и приключвай с нея.

МакЛийн се скова и в далечината, над спокойния, слънчев хоризонт, отекна гръм.

Играчите на поляната спряха и всички се загледаха изненадано към небето, с изключение на Кейтлин, която се обърна към терасата.

Александър пристъпи към Джорджиана и впери гневен поглед в нея.

— Ще го кажа само веднъж. Ще се справя с тази ситуация, както намеря за добре. Когато реша, че моментът да съсипя Кейтлин Хърст е настъпил, дори и дяволът няма да може да ме спре. Дотогава ти няма да се намесваш и ще запазиш мнението си за себе си. Разбра ли?

Джорджиана кимна, защото нямаше избор. Изпълнена както с облекчение, така и с чувство за болезнена загуба, тя го изгледа как се извъръща от нея и се отдалечава към другия край на терасата. Преглътна сълзите си с мисълта: *Кълна се, че ако не мога да те имам, никой няма да те има.*

Тя щеше да съсипе момичето, ако МакЛийн не го направи. Щеше да е толкова лесно. Нали я виждаше как безсрамно флиртува и с Дъвиштън, и с Фоклънд, сякаш бе някоя значима персона.

В момента Александър не откъсваше поглед от Кейтлийн, наблюдаваше как вятърът вдигна шапката ѝ и я понесе през зелената поляна. В същия момент всеки един от играещите мъже хвърли стика си и хукна след нея. Момичето се смееше, докато Фоклънд, Дъвиштън и Кейтнес се надпреварваха, за да стигнат до шапката и да я върнат на собственичката ѝ.

Мис Огилви се приближи, обгърна с ръка талията на приятелката си и двете едновременно се засмяха на проявата на кавалерство от страна на мъжете.

Стомахът на Джорджиана се стегна от отвращение.

Значи малката глупачка се радва да е център на внимание? Ще видим!

Джорджиана забеляза как устните на Александър се изопнаха, когато Дъвиштън се върна триумфално и подаде шапката тържествено. Когато Кейтлин я сложи на главата си, той ѝ предложи да завърже панделката под брадичката ѝ, а тя прие.

— Ако ме извиниш, Джорджиана, ще те оставя да се наслаждаваш на терасата си сама — каза Александър.

Херцогинята преглътна с усилие.

— Може би трябва да пояздим и да се насладим на деня. Ако искаш, ще се преоблека и...

— Не, благодаря — усмихна се той, а очите му проблеснаха хладно. — Мисля да поиграя малко крокет. Не съм го правил от дете.

Той се поклони, обърна се и се отдалечи от терасата. В следващия момент се присъедини към групата на ливадата.

Джорджиана бе видяла повече от достатъчно. Отметна рязко одеялото и се втурна в къщата, за да излее яда си върху първия слуга, който се изпречи на пътя ѝ.

Беше дошло време да поеме нещата в собствените си ръце. Кейтлин Хърст нямаше никакъв шанс.

ГЛАВА 15

*Изпълнявайте обещанията си и светът ще
бъде по-благоклонен към вас.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Тази вечер Кейт слезе на вечеря замислена за няколко неща — най-вече за предстоящото предизвикателство, разбира се, но също и за Александър МакЛийн.

Беше я изненадал, с участието си в играта на поляната. До появата му тя печелеше, но в момента, в който бе хванал черния стик, Александър бе показал на всички как трябва да се играе тази игра. С убийствена точност бе сразил нея и Сали, а през останалата част от играта многократно бе вкарвал в храстите топките на Фоклънд и Дъвиштън, докато те не започнаха да протестират шумно. Държанието им бе доста забавно, а Кейтлин не си спомняше откога не се бе смяла толкова много. Видя страна на МакЛийн, която не бе очаквала. Можеше да си го представи игрив, но мрачното чувство за хумор, с което бе блеснал, накара дори Сали да го погледне с възхита.

Останалата част от компанията нямаше такъв късмет. Дъвиштън не престана да се мръщи до края на играта, а Фоклънд отправи протест към Кейтнес, който — след като изгуби топката си в потока — се бе обявил за съдия.

Основната причина Кейтлин да се включи в играта, бе, за да събере информация от Дъвиштън за лорд Дингуол. Но бързо бе открила, че младият лорд не може да ѝ помогне, тъй като семейството му твърде отдавна бе напуснало провинцията. Въпреки това, тя не позволи разочарованието ѝ да помрачи приятния следобед.

Единственото неприятно за нея нещо, бе гледката към терасата, от която беше наблюдавал МакЛийн, и херцогинята, седнала в креслото до него. Въпреки че не можеше да види добре изражението на домакинята, Кейтлин имаше смътното усещане, че ѝ се надсмиваха. Изглежда херцогинята напоследък не можеше да отвори уста, без да намекне за някакъв недостатък на Кейтлин. Но по-лошото бе, че се настройваше все по-собственически спрямо МакЛийн.

Сега, на път да отиде на вечеря, Кейтлин спря в подножието на голямото стълбище, оправи ръкавиците си и се огледа в огледалата, обграждащи фойето, за да се увери, че копринената ѝ рокля в бяло и розово е наред. Херцогинята можеше да ѝ се присмива за всичко, но дори тя не би могла да каже нещо за перфектния ѝ гардероб.

Шум от върха на стълбището привлече вниманието ѝ и когато се обърна, видя маркиз Треймънт и прекрасната му съпруга да слизат. Червените къдрици на Онория бяха подредени в красив кок и тя поздрави с усмивка, щом стигна до фойето.

— Мис Хърст! Добър вечер!

Младата жена направи реверанс.

— Милорд. Милейди.

— Виждам, че слънцето ви е хванало леко днес — отбеляза Треймънт.

Кейтлин се усмихна печално.

— Никога не успявам да съм бледа, както е модерно, след като не мога да стоя далеч от слънчевите лъчи.

Онория се намръщи.

— И при мен е така, въпреки че изгарям като омар, просто не мога да се откажа от ездата.

— И двете изглеждате прекрасно — каза маркизът с усмивка, а сините му очи блестяха на фона на тъмната коса.

Кейтлин се разсмя.

— Много добре казано, милорд.

— Абсолютно великолепно — съгласи се съпругата му и го погледна със засмени, изпълнени с любов очи. — Впечатлена съм.

— Така трябва — отвърна той бързо. — Мис Хърст, как беше крокетът? И ние мислехме да поиграем, но решихме вместо това да поиздим до езерото при това хубаво време.

— Пропуснахте страхотна игра!

— Всички ли участваха?

— О, не. Лейди Елизабет имаше главоболие, лорд Далфор предпочете да подремне, а лорд Роксбърг не беше в настроение...

— Което означава, че е поспал на любимото си кресло в библиотеката — заключи Треймънт с усмивка.

— Точно така. Лейди Кинлос не бе впечатлена от самото начало, така че не се включи, както и Нейна Светлост.

— Нейна Светлост? — сбърчи нос Онория.

Кейтлин повдигна вежди.

— Онория — предупредително каза съпругът ѝ.

— Съжалявам, но не е честно тази жена да се държи така с бедния Дингуол!

— Вие познавате ли лорд Дингуол? — попита мис Хърст.

— Той е далечен братовчед на съпругата ми — отвърна Треймънт, — затова тя го защитава независимо дали той заслужава, или не.

Съпругата на маркиза въздъхна.

— Бедният човек страда.

— Съчувствам му за трагедията, но не трябваше да насъсква кучетата си срещу нас — поклати глава Треймънт. — Той е един стар особняк.

— Насъскал е кучетата си?

— Да, четири зли създания — отвърна Онория. — Спомням си само за един случай, преди доста години, когато той се държа любезно с нас.

— И аз си спомням. Случи се така, че точно когато разговарях с Дингуол, видях херцогинята да язди в града. — Маркизът присви вежди. — С нея съвсем наскоро се бяхме спречкали за нещо и аз споменах...

— Нещо, което не трябваше. — Онория изгледа строго съпруга си. — Но Дингуол засия и дори направи комплимент за палтото му. Това е единствената добра дума, която е отправял към някой от нас, и то само защото ни почувства като съюзници срещу общ враг.

Кейтлин разбираше. Тя вече изпитваше симпатия към маркизата. Онория ѝ се усмихна.

— Защо се интересувате от Дингуол?

— Просто любопитство. Ще се присъединим ли към останалите?

След това тримата влязоха в трапезарията.

По време на вечерята Кейтлин слушаше развеселено как Сали се шегува с Кейтнес за изгубената му топка и едва забелязваше печената патица. Но вниманието ѝ бе привлечено от едно от следващите блюда — шоколадов сладкиш с плодове и подсладена сметана.

Плътният, богат вкус на десерта отпусна опънатите ѝ нерви. Тя се усмихна на себе си, затвори очи, склони устни около лъжицата и остави вкусната хапка да се разтопи върху езика ѝ. Сладостта на сметаната я накара да потръпне от удоволствие. Точно когато повдигаше последната лъжица към устата си, забеляза, че лорд Дъвиштън се вижда в нея. Очите му бяха вперени в устните ѝ, а изражението му беше комбинация от чувственост и жажда. Бузите ѝ запламтяха, тя приключи бързо с десерта си и отмести поглед.

Но откри, че неволно се е обърнала към МакЛийн. Той срещна очите ѝ и с присмехулна усмивка погледна бързо към Дъвиштън. Кейтлин отвърна на усмивката му и без да си кажат и дума през дългата маса, се разбраха, че смятат младия лорд за глупак.

Точно тогава Джорджиана каза нещо с твърде висок тон, което изискваше Александър да ѝ отговори и той неохотно извърна очи от Кейтлин. Херцогинята изглеждаше особено красива тази вечер — червените ѝ коси бяха вдигнати в сложна прическа, украсена с изумрудени фиби, които караха светлосините ѝ очи да блестят. Бе облечена с жълта копринена рокля с къси ръкави, които завършваха с изумрудена дантела по раменете и ѝ придаваха елегантност и грациозност.

Проклета да е!

Докато Кейтлин я наблюдаваше, тя сложи ръката си върху тази на МакЛийн и с преднамерена усмивка му прошепна нещо, докато гледаше младата жена.

Той обърна очи по посока на Кейтлин и присви вежди, когато забеляза, че тя също го гледа. Смутена, тя сведе лице към чинията си, но не и преди да види как херцогинята тихо каза нещо на Александър, което го накара да се усмихне лукаво.

Двамата ѝ се подиграваха. Тя престана да се мръщи и опита да се пребори с желанието да полее с водата от чашата си хубавата рокля на домакинята. Но подобно поведение щеше да навреди повече на нея и семейството ѝ, отколкото на херцогинята.

Проклятие, животът бе толкова несправедлив. По-добре щеше да е, ако...

Нещо привлече вниманието ѝ. Мисис Пруит беше отвън, до вратата на трапезарията, и енергично чистеше праха от една ваза на поставка.

Кейтлин присви вежди. Тази жена беше икономка и разполагаше с голям персонал, икономките не бършеха прах, особено в коридора пред трапезарията, която бе пълна с гости.

Нещо ставаше. Какво ли я бе довело тук?

Не ѝ се наложи да чака дълго. Лакей в ливрея се появи в коридора. Той се огледа и като не забеляза никого наоколо, мина покрай икономката. Когато се изравни с нея, изпусна нещо на пода, без да я поглежда, и небрежно я подмина.

Мисис Пруит едва дочака младият мъж да излезе, вдигна бързо бележката и я скри в джоба си.

Докато се обръщаше към слугинското крило, тя улови погледа на Кейтлин. Икономката се огледа надясно, после наляво, извади сгъната бележка и я размаха, като шепнеше нещо неразбираемо. Младата жена смръщи вежди. Мисис Пруит повтори същия етюд още по-енергично, което го направи още по-непонятен.

Кейтлин поклати глави, а мисис Пруит въздъхна и посочи стълбището. Сега вече я разбра и кимна, а икономката засия и изчезна нагоре по стълбите.

Умираще от нетърпение да разбере какво пише в бележката. Имаше ли нещо общо с лорд Дингуол?

— Това е странно — разнесе се плътния глас на МакЛийн.

Кейтлин притаи дъх. Дали и той бе видял?

— Какво странно има? — попита Джорджиана.

Александър погледна към Кейт, докато отговаряше на херцогинята.

— Стори ми се, че видях нещо в коридора.

Когато Джорджиана се обърна, за да погледне, той присви рамене и каза:

— Но каквото и да беше, вече го няма.

Наложи ѝ се да преброи до десет, за да не каже на този глупак, който продължаваше да се усмихва, сякаш му е много забавно, какво мисли за него.

Тя изчака разговора около масата да поутихне и заяви:

— Страхувам се, че имам главоболие. Надявам се, че ще ме извините, ако се оттегля в стаята си.

Сали, както и останалите гости, ѝ пожелаха да се оправи бързо, а Дъвиштън предложи да я придружи до вратата на спалнята ѝ. Тя му отказа, като намекна, че я боли не само главата, но и стомахът.

Това уби надеждата в очите му и Кейтлин успя да напусне трапезарията сама. В момента, в който вече не можеха да я видят, тя повдигна полите си и се затича нагоре по стълбите към своята стая.

— Няма да ви хареса това, което научихме — започна печално Мюриън.

— Да — потвърди мисис Пруит, като цъкаше с език. — Новините хич не са добри.

— Много лоши новини — добави мрачно мисис Стърлинг.

Младата жена бе изненадана да открие, че шивачката я чака, заедно с Мюриън и мисис Пруит.

Според икономката, възрастната жена можеше да им помогне много. Мисис Стърлинг имаше доста внушителен вид. Беше прекалено висока и кокалеста, с широки рамене и дълъг крив нос, а острата ѝ сива коса бе опъната назад и събрана в строг кок.

— И какво узнахте? — попита Кейтлийн.

Шивачката ѝ отвърна:

— Ако отидете като обикновен посетител и просто почукате на предната врата, никога няма да влезете в къщата. На иконома е наредено да изхвърля на пътя всеки, който почука на вратата. Но разбира се, вие няма нужда да се тревожите за това, докато не преминете оградата от бодлива тел и полето с магарешки бодли...

— Огради и магарешки бодил... — Кейтлин потърка челото си, а във въображението ѝ се въртяха картини на войнствени икономи и полета пълни с бодили. — Боже, това явно ще се окаже доста трудно.

— Да — съгласи се Мюриън, — затова и доведохме мисис Стърлинг.

— Тя може да ни помогне — обясни икономката.

— Тя знае друг път към къщата?

— Не, нещо по-хубаво, икономът на лорд Дингуол е неин син.

— Да, мис — изпуфтя мисис Стърлинг. — Малкият Ангъс е иконом на стария лорд. Ще дойда с вас, за да съм сигурна, че ще ви

пусне в къщата. Няма да изгони собствената си майка.

— Има и още, мис — гордо продължи мисис Пруит. — Мисис Стърлинг познава вкуса на Негово Благородие. Готвачката ви е приготвила кошница, която да вземете с вас утре.

— Много мило от нейна страна! Ще мина през кухнята да ѝ благодаря.

— О, мис, ние всички сме с вас — каза мисис Пруит, а мисис Стърлинг закима. — Камериерките, миячките — всички жени в къщата ви подкрепят.

— И Шон също — сериозно каза Мюриън и бузите ѝ порозовяха, когато икономката я изгледа мрачно. — Така е! Той ви донесе карта на къщата на Дингуол.

Мисис Пруит обясни с непоколебим тон:

— Сестрата на съпругата на братовчеда на Шон е нарисувала карта, за да можете да стигнете до къщата...

— ... и груба скица на самата къща, ако ви трябва — продължи Мюриън.

— Колко мило от нейна страна!

— Така е — съгласи се мисис Пруит, но погледна строго Мюриън и добави: — Но не си и помисляй, че заради критичната ситуация, можеш да нарушаваш правилата в къщата и да се увърташ около лакеите.

Мюриън изглежда бе готова доста да поспори, но мисис Стърлинг вдигна дългата си ръка.

— О Мюриън, не се плаши. Познавам Бриана Пруит от поне 40 години и тя обича романтичните истории, особено своите собствени.

Икономката започна да порозовява.

— Въобще не знам за какво говориш.

— Ооо? Ами какво ще кажеш за лакея, докато служеше при маркиз Карлайл?

— Това не беше...

— А за камериера на лорд Колдбърг? Ами за кочияша от...

— Алис Фиа Стърлинг! Това е предостатъчно, благодаря! — С почервено лице мисис Пруит се обърна към мис Хърст: — Както казвах, преди всичките тези глупости, ще ви изпратим на тази битка напълно въоръжена.

Мюриън закима.

— Имате нужда от оръжия, за да сразите дракона Дингуол.

Кейтлин не можеше да не се усмихне на този коментар.

— След всичко, което чух за него, това име вероятно ще му хареса.

— Заслужил го е, след като хвърля огън и жупел срещу целия свят — каза Мюриън.

Мисис Пруит бръкна в джоба си и извади бележката, която Кейтлин бе видяла по-рано.

— Ето, мис, това е картата, която ще ви отведе до къщата.

— Много ще помогне. Не можах да видя къщата от поляната, така че дори не бях сигурна в коя посока да тръгна.

— Сега веднага ще откриете правилната посока. Но след добрите новини, идва ред на лошите. Лорд Дингуол има глутница зли кучета, които преследват всеки, посочен от костеливия му пръст.

— Чух за тези кучета.

— О, за тях се носят легенди по тези места.

Мисис Стърлинг се прокашля.

— Но не за кучетата трябва да се тревожите, а за хапещия кон.

Кейтлин премигна.

— Ха... хапещ кон ли каза?

— Да. Дингуол направи ограда покрай земята пред имота си и пусна там една чудовищна кобила. Тя може да отхапе парче от вас, колкото ръката ви. Стара кобила е и много зла.

Раменете на Кейтлин увиснаха.

— Мислех, че най-трудното ще е да убедя лорд Дингуол да посети дома на херцогинята. Сега това ми се струва най-лесната част! Очакват ме хапеща кобила, зли кучета, мъж, който не пуска никого да премине през вратата и Бог знае още какво!

Мисис Стърлинг се ухили.

— Това ще е приключение, ще видите. А и имате оръжия, карта и мен — за да ви водя. Всичко, от което се нуждаете, е смело сърце.

Стоплена от окуражителната усмивка на възрастната жена, Кейтлин почувства прилив на надежда.

— Аз съм готова, когато кажеш!

ГЛАВА 16

Искаш ли, ще го постигнеш, всичко зависи от теб.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлин прибра косата си под обикновената шапка и завърза панделките под брадичката си.

— Нали мисис Стърлинг ще ме чака до конюшната? — попита тя.

— Да, мис — отвърна Мюриън.

— Чудесно. Ще взема кошницата от кухнята и се отправям към лорд Дингуол. Пожелай ми късмет.

— Желая ви повече от късмет, мис. Успехът ви тази вечер е въпрос на чест за всички жени в замъка.

Кейтлин се засмя.

— И аз ще победея, заради всички тях. Тази атака е изненадваща, във всяко отношение — Дингуол не знае, че ще бъде атакуван, а МакЛийн си мисли, че съм в безизходица.

Нямаше нещо, което би й доставило по-голямо удоволствие от това да разклати фасадата на лорд Невъзмутимост. Тя беше сигурна, че под хладната му външност бие сърце от... е не от злато, но може би от желязо или месинг. Материали, с които можеш добре да залостиш вратата, ако решиш.

Мюриън огледа младата дама от главата до петите.

— Мис, смятате ли, че е добра идея да посетите Негово Благородие облечена като жена от простолюдието? Той може да ви помисли за доячка или слугиня.

Кейтлин погледна обикновената си сива рокля и старите боти, с които бе пътувала до замъка.

— Да. Но чух, че на лорд Дингуол са му противни херцогинята и гостите ѝ, затова искам да изглеждам, колкото е възможно по-различно.

Прислужницата се усмихна възхитено.

— Много умно, мис. Ще дойда с вас да вземем кошницата от кухнята. Какво вълнуващо приключение! Желая ви успех!

Това наистина щеше да е приключение. Кейтлин само се надяваше да не се завърне нахапана от кон и гонена от кучета за нищо.

* * *

— А, ето къде се губите.

Александър вдигна поглед към Дъвиштън, който идваше по пътеката към него. Бе избягал от тягостната атмосфера в къщата и уморителните остри коментари на Джорджиана, за да се наслади на пурата си. Дръпна си за последен път, хвърли я на каменната пътека и я смачка с тока си.

— Здравей, Дъвиштън. Да приема ли, че си се отказал да убеждаваш Джорджиана в предимствата на операта пред театъра?

Дъвиштън се засмя и се приближи към малката горичка. Това бе едно от многото удобно усамотени места, които съобразителната Джорджиана бе разположила в обширните си градини. Те бяха нейна слабост и приютяваха луксозни беседки, обзаведени с канапета и възглавници, а няколко дори имаха завеси, които можеш да спуснеш. Градините на херцогинята бяха въплъщение на сладострастието и удобството.

От задната врата на къщата излезе прислужница и тръгна към конюшната през градината. Александър наблюдаваше равнодушно как върви по пътеката; фигурата ѝ бе скрита под широка пелерина, а на главата си имаше шапка. Идващият насреща ѝ коняр я погледна и остана с отворена уста, след това, без да сваля очи от лицето ѝ, се препъна и падна върху ниския жив плет.

Александър се подсмихна. Глупак. Да покаже толкова очевидно желанието си. Беше сигурен, че прислужницата му се присмива и

никога повече няма да го погледне с уважение.

— МакЛийн, искам да ви попитам нещо.

Александър удостои Дъвиштън с бегъл поглед.

— Джорджиана намекна, че мис Хърст не е от добро семейство.

Проклетата да е Джорджиана!

— Ала е в грешка. Бащата на мис Хърст е викарий. А негова роднина е омъжена за лорд Галоуей, с когото шега не бива.

— Но Джорджиана също каза, че мис Хърст е... на разположение. И ако аз съм достатъчно настоятелен...

— Не!

Думата отекна във въздуха като гръм, предвещаващ буря. А последвалата тишина бе зловеща.

Значи Джорджиана не бе доволна от начина, по който той се справяше със собствените си дела? Налагаше се да ѝ каже една-две думи по този въпрос. Кейтлин Хърст беше негова и само негова работа бе да я наказва, дразни или измъчва.

Дъвиштън се усмихна напрегнато.

— Вижте, МакЛийн, аз...

— Забрави. Вината не е твоя.

За да потуши гнева си, Александър се съсредоточи отново върху конярчето. Младежът отново бе на крака и се кланяше на прислужницата сякаш бе самата кралица.

Александър смръщи вежди. А може би това не бе прислужница. Жената махаше на момчето да побърза и сивите ѝ поли се развяха грациозно, а един златист кичур се изплъзна от шапката.

Александър трепна.

— Извини ме, Дъвиштън, но кочияшът ми ме помоли да се отбия в конюшната преди обяд.

— Да, но относно Джорджиана...

— Имаш пълното ми одобрение в тази посока, но не и по отношение на мис Хърст — отвърна МакЛийн и пое по пътеката.

— Но, МакЛийн, не е това... — извика Дъвиштън след него.

Но мъжът не отговори, гледката на едни сиви поли го караше да бърза. Заобиколи конярчето, което още стоеше по средата на пътеката и се взираше след прислужницата. Младежът го изгледа ядосано и почервения, когато го разпозна.

— Милорд, аз...

— Отивай да си вършиш работа!

Александър продължи след прислужницата. Облеклото ѝ бе съвсем обикновено. Шапката, с периферия и избелели цветя, му напомни за цветарките, продаващи своята стока в Ковънт гардън. Значи малката мис Хърст се опитва да се измъкне незабелязано. Какво ли беше намислила?

Настигна я точно когато завиваше по пътеката, водеща извън градината.

— Отиваш ли някъде, Хърст?

Тя спря и изпъна рамене. Обърна се бавно към него. Лицето ѝ бе обкръжено от широкополата шапка, а очите ѝ го гледаха подозрително. Носеше тежка кошница, грижливо покрита с кърпа.

Александър се ухили.

— Ако искаш да не те познаят, трябва да прикриеш и специфичната си осанка. — Отгатнах, че си ти, чак от другия край на градината.

Тя разтегна устни от досада.

— Ще го запомня за следващия път.

— Мога ли да попитам къде отиваш?

— Не.

Той скръсти ръце.

Тя присви очи.

— Не е твоя работа.

— А аз мисля, че е — каза Александър и погледна към кошницата в ръцете ѝ. — Какво има вътре?

— Не е твоя...

Той дръпна кошницата от ръцете ѝ и повдигна ленената кърпа.

— Желе, конфитюр, прясно изпечен хляб... А какво има в гърнето? — той се наведе и подуши. — Супа?

Тя си взе кошницата и я покри.

— Какво правя аз не е твоя работа. Сега, ако ме извиниш, трябва да побързам, за да изпълня поръчка.

— Поръчка? — Той присви очи за момент, преди да се досети. — Мислиш да спечелиш благоразположението на лорд Дингуол с кошница, пълна с изкушения.

Александър разбра, че е уцелил, защото тя вирна брадичка и изражението ѝ стана внимателно.

Весела искра премина през него. В интерес на истината, никога не бе желал нещо така, както да победи тази жена в собствената ѝ игра.

Усмихна се, когато тя живо каза:

— Сигурна съм, че нямаш нищо против. Все пак ти заяви, че каквото и да опитам, няма начин да се справя с лорд Дингуол.

Александър се усмихна насреща ѝ. Продължаваше да стои със скръстени ръце и да се клати на токовете на ботушите си.

— Можеш да си спестиш унижението, като признаеш поражението си и още сега дойдеш в леглото ми.

Дори обикновените дрехи не накърняваха красотата ѝ. Бе избрала нарочно тази шапка, тъй като обкръжаваше лицето ѝ и правеше очите ѝ още по-големи.

Кейтлин го изгледа решително.

— Смятам да спечеля, а ти, милорд, ще бъдеш на колене пред мен. Почакай и ще видиш!

Александър повдигна рамене.

— Няма да успееш. Дингуол мрази херцогинята.

— Е, ако се проваля — а не вярвам това да стане — няма да е, защото не съм опитала.

Тя дори му харесваше още повече така — с вирната брадичка.

— Няколко резена пресен хляб и малко супа няма да потушат вражда, продължаваща десетилетия.

— Как ще се справя с това не е твоя работа. Ще се видим довечера, МакЛийн. С лорд Дингуол.

Тя се завъртя кръгом и тръгна, като стискаше силно кошницата.

Александър изчака да изчезне зад конюшната, преди да я последва. Хор от женски гласове, които я поздравяваха, го накара да спре и да надникне зад ъгъла на сградата.

Изглежда всяка от прислужничките в тази къща бе там, и поздравяваше Кейтлин като героиня от гръцките митове. Мили Боже, Макреди беше прав — тя имаше твърдата подкрепа на всички жени тук.

Кейтлин разговаряше с едра, кокалеста жена със стоманеносива коса, прибрана в кок. Тя бе почти два пъти по-висока от Хърст, а раменете ѝ бяха широки като на някой фермер.

Двете се сбогуваха с останалите и се насочиха към ниската ограда, отделяща имота на Дингуол. Жените ги наблюдаваха, докато

някой извика от вратата на кухнята и ги накара да се разотидат бързо. Александър последва Кейт и спътничката ѝ до оградата, като бързо ги настигна с широките си крачки.

Младата жена погледна през рамо и видя приближаващия МакЛийн. Тъмната му коса бе разрошена от вятъра, зелените му очи блестяха, докато крачеше устремено. Тя не можа да спре леката тръпка, която усети по гърба си, докато махаше на мисис Стърлинг да продължи. Възрастната жена изгледа МакЛийн и спря до близката ограда, откъдето можеше да чува всичко.

— Какво искаш сега? — попита Кейтлин нетърпеливо.

— Идвам да ти дам съвет.

Тя се поколеба. Не беше сигурна дали може да му вярва, но не искаше да пропусне полезна информация.

— Не може да се каже, че досега си направил нещо, което да ми помогне.

— Но в момента съм дяволски сигурен, че няма начин да успееш, така че мога да бъда великодушен. Чух, че лорд Дингуол се разхожда всеки следобед около три часа. Ако не успееш да влезеш в къщата, можеш да го откриеш навън.

— О, аз ще се добера до къщата така или иначе. Но ти благодаря за съвета, ако имам нужда от друг, ще те уведомя.

— Има и една малка подробност за коня.

— Вече чух, че хапе.

Той се усмихна, а очите му заблестяха по опасно привлекателен начин.

— А знаеше ли за всички коне?

Тя погледна към полето, което изглеждаше празно. Виждаше само море от трева, което леко се възвишаваше към къщата.

— Не ми се иска да видя тази прекрасна кожа наранена.

Той прекара пръст по бузата ѝ, който остави тръпчици по пътя си.

Тя се отдръпна назад.

— Благодаря ти за информацията. Но нахапана или не, никога няма да видиш голата ми кожа.

От мястото си до оградата мисис Стърлинг издаде одобрително възклицание.

МакЛийн присви очи.

— Ще видим.

Дяволите да го вземат този мъж! Не пропускаше случай да обърка мислите ѝ с целувка или докосване. Е, щеше да види той!

Тя закричи към оградата, прекара кошницата между пръчките и я остави на земята, след това пъргаво се изкачи и я прескочи. Докато изчакваше мисис Стърлинг, Кейтлин го погледна изпод миглите си. Бе повдигнал вежди, а на лицето му бе изписана изненада... или може би неодобрение.

Тя беше родена и израснала в провинцията и ако имаше нещо, което знаеше да прави добре, то бе да прескача огради.

Когато мисис Стърлинг вече бе до нея, Кейт вдигна кошницата и двете поеха към къщата. Вървяха почти двадесет минути нагоре по склона, но от хапещи коне нямаше и следа.

— Нямало да успея — си мърмореше тя, докато крачеше зад широкия гръб на мисис Стърлинг. — Само почакай, МакЛийн. Тази вечер аз ще приключа моята задача, а ти още не си започнал с своята!

* * *

Час и половина преди вечеря Александър нареди:

— Макреди, събирай моята армия.

Камериерът, който току-що бе оставил купчинка чисти кърпи за ръце до умивалника в ъгъла на стаята, се обърна, за да погледне господаря си.

— Вашата армия, милорд?

— Да, нали каза, че ще намериш някакви помощници. Къде са? Цял взвод жени изпратиха мис Хърст, когато тръгваше към дома на лорд Дингуол.

— О, такава армия! Ех, милорд, не беше толкова лесно да убедя мъжете да застанат зад нашата кауза, както се надявах. Наложих се да прибягна до подкупи.

— Какво?

— Мъжете не смеят да ви съдействат открито, защото се страхуват от отмъщението на противниковия лагер.

— Глупаци, всичките са глупаци. Какво могат да направят жените, освен да прекалят с колосването на шалчетата.

— Всъщност, милорд, могат доста повече.

Макреди отвори гардероба и показа купчина ризи изгорени с ютия, две жилетки с изрязани копчета и чифт ботуши, които сякаш бяха посипани с въглищен прах.

— Мили Боже!

— Именно, милорд. Не само, че трябва да преглеждам всеки предмет, преди да влезе в стаята ви, но и да проверявам храната и напитките ви за скрити изненади...

— Напитките? — Александър погледна към гарафата с портвайн и сви вежди. — Портвайнът е отличен.

— Така е, защото аз лично донесох тази гарафа от библиотеката. Кафявият чай, който ви пробутаха за портвайн, определено не беше отличен.

Александър трябваше да признае на Кейтлин, че бе направила малката им игра интересна. Изненадите следваха една след друга и той не знаеше какво още да очаква.

— Има ли въобще някой, който да ни помогне?

— Намерих само двама, милорд.

— Разочарован съм от липсата на кураж, която показват мъжете в тази къща. А ти намери двамата доброволци и ги доведи тук. Мис Хърст ще пристигне на вечеря с празни ръце, а аз искам да приключа със задачата си дотогава. Но ще е необходим повече от един човек, за да отмъкнем панделката на онова чудовище, което мисис Кинлос нарича Мъфин.

— Да, милорд. Ще ги доведе веднага — поклони се Макреди и тръгна.

Александър приключи със завързването на шалчето си, като се чудеше как ли се справя Кейтлин. Лека тревога превземаше мислите му. Тя е добре. Нали с нея е онази огромна жена да я пази. А, освен това — какво лошо може да ѝ се случи?

Е... можеше да я нападнат кучетата или проклетата хапеща кобила. Ами ако Дингуол наистина бе луд, а не изпитваше само справедлив гняв към Джорджиана...

Той неспокойно отиде до прозореца, за да погледне пътя. Слънцето залязваше над езерото, но не се забелязваше никакво движение. Никой не тръгваше, нито пристигаше, а конюшната си оставаше пуста.

Александър се обърна и отиде до камината, която пламтеше весело. Хвана ръжена, за да разрови въглените и изведнъж дръжката се отдели от желязната пръчка, която силно издрънча по мрамора до камината.

С проклетие той се наведе да я вдигне, а тя веднага се изплъзна от пръстите му. Какво по дяволите... той погледа ръката си. Черна грес бе полепнала по пръстите и дланта му.

Със стиснати зъби хвърли дръжката на пода и закричи към умивалника. С чистата си ръка хвана каната, и я наклони, за да налее вода в умивалника и тогава със силен трясък каната падна на пода и се строши. Хиляди парчета и кафява течност се пръснаха навсякъде.

Аромат на портвайн погъделичка носа му. Ето къде го бяха прелели!

Александър се мръщеше срещу дръжката на каната, останала в ръката му, ризата и панталоните му бяха опръскани с портвайн, по целия под имаше стъкла и алкохол, а другата му ръка все още бе покрита с грес. Сумтящ от отвращение, опита да изхвърли дръжката, но откри, че някоя предприемчива жена я е намазала с нещо лепкаво. Наложил се да разтръска ръката си, докато проклетата дръжка падна в умивалника.

Дяволите да го вземат, каква бъркотия. Той погледна дланите си и реши, че портвайнът, който бе успял да излее в умивалника, трябва да свърши работа. Изми ръцете си и установи, че и алкохолът върши работа като водата.

Вратата се отвори и Макреди влезе, но спря при вида на пораженията в стаята.

— О, Боже! Милорд, съжалявам за това, което ви се е случило! Ако свалите ризата и панталона, мога...

— Благодаря ти, Макреди. Ще остана така до вечеря. Може да съм и още по-изцапан след срещата с кучето.

— Много добре, милорд. Довел съм вашия ескадрон за първоначален оглед. — Той отиде до вратата и погледна към коридора. — Оттук, моля. Влизайте.

Дотътриха се старец и младеж с белези от шарка и сплъстена яркооранжева коса. Ето това бяха двамата мъже, които не се страхуваха от жените в домакинството. Не бе учудващо, и без това нямаше никакъв шанс да привлекат вниманието на някоя от тях.

Макреди посочи възрастния мъж.

— Това е Роб МакНаб, а младежът е Хамрик Ханадей. Те са вашият ескадрон.

Старецът поздрави шумно, а младият мъж само гледаше объркано.

Александър взе една кърпа и избърса ръцете си.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господа. Оценявам подкрепата ви за моята малка задача.

Александър отиде до леглото и извади калъфката на възглавницата, след което я хвърли на Хамрик.

— Поддръж това — каза той и се приближи до камината. Използва хвърленото на канапето одеяло, за да почисти ръжена от греста. След това взе калъфката от младежа, закачи я на края на ръжена и преметна изобретението си на рамо. — Хайде, воини мои. Отиваме на лов.

* * *

След половин час Александър и двамата му помощници се завърнаха в стаята.

— Мили Боже! — възкликна Макреди. — Какво се случи?

Александър посочи към Хамрик, който вдигна калъфката, в която се извиваше и ръмжеше кучето.

— Хванали сте го?

— Да — мрачно потвърди Александър. — Най-накрая. Не знам как, но то ни видя, като приближавахме.

— Да — каза младежът с широка усмивка. — Накара ни да се поизпотим за парите си, наистина доста потичахме. Из библиотеката и навън...

— Навън?

— Чак до езерото. — Александър се стовари на стола до камината.

— Това обяснява калта.

— Хвърлих се след малкото копеле и почти щях да го хвана.

Макреди погледна към стария Роб.

— Какво се е случило с ръката ти? Или няма нужда да питам?

— Тоз луд пес ме ухапа, когато се опитах да му дам малко парче дроб!

— Ах! И в крайна сметка как хванахте дивия звяр?

— Намазахме една кърпа с пастет и когато започна да я души, всички му се нахвърлихме — усмихна се Александър със задоволство.

— Да — каза старият Роб. — То е свирепо чудовище. Трябваша ни още хора.

Хамрик поклати глава и оранжевата му коса заподскача около ушите му.

— Аз хванах крака му, а старият Роб — ухото. Лорд МакЛийн метна калъфката върху него и го заловихме!

Макреди не изглеждаше особено впечатлен.

— Разбирам. И какво смятате да правите с него?

Александър почеса врата си. Беше мръсен, натъртен и го болеше цялото тяло.

— Трябва ни само проклетата панделка, но тя сякаш е залепена за песа. След цялото това тичане, преследване и съпротива, дори не помръдна.

Хамрик повдигна калъфката и ръмжащата муцуна на Мъфин се подаде от едната страна.

— Не бъркам вътре за панделката, колкото и пари да ми предложите.

— Нито пък аз! — Старият Роб протегна превързаната си ръка и премигна. — Всъщност, ако Ваша Милост няма повече нужда от мен, мисля да ида до кухнята да намеря някой да ме превърже като хората.

Макреди отвори вратата и пусна монета в наранената ръка на мъжа, който си тръгваше. Хамрик бързо подаде вързоп с кучето на Александър, отиде да вземе своята монета и камериерът затвори вратата след него.

— Тези двамата няма да получат храна в кухнята — предрече той. — Присъединиха се към врага и сега ще открият каква ще е цената.

Александър изръмжа, докато се взираше във вързоп.

— Сега как да взема панделката? Може би трябва да го разтръскам...

— Милорд, моля ви, подайте ми кучето.

Господарят му охотно му го даде.

— Какво мислиш да правиш? Тази задача е смъртно опасна. Кучето е зло, студенокръвно, раздразнително...

— Панделката, милорд.

Александър премигна. Макреди държеше розовата панделка на Мъфин в ръката си, а самото куче бе на сигурно място под мишницата му, дишаше шумно и изглеждаше невероятно доволно.

— Как, по дяволите, го направи?

— Чичо ми имаше ферма за рат териери^[1]. Аз израснах около тях и знам един-два трика.

— Ферма за рат териери?

— Предполагам, точната дума е развъдник за кучета, но не ми харесва опростеното й звучене.

— Разбирам. Значи знаеш един-два трика и не предложи да ми помогнеш?

— Не сте ме питали. — Макреди отвори вратата, потупа кучето и го пусна на пода. — Върви при господарката си, ти, малко адско изчадие. И не пишкай по килимите по пътя си — нареди той. — Не си мисли, че не го знам този номер.

Мъфин яростно размаха опашка и с лай изтича от стаята, а ноктите му затракаха по дървения под на коридора.

Макреди затвори вратата.

— Трябва да ви поръчам вана, милорд. Все още имате половин час до вечеря.

Александър стана и сви вежди.

— Чу ли това?

— Какво да...

— Карета.

Камериерът наклони главата си на една страна. След миг очите му се разшириха.

— Милорд! Нали не мислите, че...

Александър се озова до прозореца само за секунда. Навън, старинната карета точно спираше пред замъка. Докато МакЛийн наблюдаваше мрачно, лакеи от къщата излязоха да посрещнат пристигащите. Той не разпозна стария мъж, на който току-що бяха помогнали да слезе, но не можеше да сбърка мис Кейтлин Хърст.

— Проклета да е! Успя. Доведе лорд Дингуол на вечеря.

[1] Рат териер — американска порода кучета, които могат да служат за ловджийско, домашно или куче-пазач. Рат териерът е интелигентно, сравнително малко куче, което обича разходките и игрите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Приятно е да победиш, но понякога е по-приятно просто да не си от губещата страна.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлин наистина бе довела лорд Дингуол, който носеше сатенени бричове до коленете, пожълтели чорапи, придържани от жартieri, и червеникавокафява сатенена риза. Дрехите му, макар да олицетворяваха модата преди двадесет години, днес изглеждаха като сценичен костюм.

Държанието му обаче бе изненадващо изискано, най-вече, защото бе в изключително добро настроение. Кейтлин стоеше до него и сияеше. Нейното щастие се оказа заразително и за повечето от останалите гости. Дъвиштън и Фоклънд, правейки се на глупаци, приветстваха възрастния мъж. Семейство Треймънт, които имаха роднинска връзка с Дингуол, го поздравиха топло и това допринесе за още по-лесното му приемане от останалите.

На масата, Александър отпиваше от виното си и не обръщаше внимание на Джорджиана. Херцогинята кипеше от гняв, а лошото настроение сякаш се издигаше от нея като невидима пара. Той бе употребил няколко остри думи, за да я принуди да се съгласи с присъствието на Дингуол. Всъщност, бе употребил доста голям брой остри думи. Александър знаеше, че бе получил съгласието ѝ, само защото тя все още хранеше илюзии, че ще намери място в леглото му в близко бъдеще. Такъв шанс не съществуваше, разбира се, и той недвусмислено ѝ го бе обяснил, но тя изглежда мислеше, че нещо би могло да се промени.

Александър я погледна и откри, че е вперила изпълнени с омраза очи в нещо. Проследи погледа ѝ, като очакваше целта ѝ да е Дингуол, но гневът ѝ бе насочен към Кейтлин.

Обзе го безпокойство. Джорджиана не бе зла, но можеше да бъде доста язвителна. Бе започнал да осъзнава, че един от недостатъците на Кейтлин, освен болезнената ѝ импулсивност и магарешкия ѝ инат, бе, че е готова да посрещне света с широко отворени обятия и сърце, което я правеше уязвима — факт, който би отричала до последния си дъх. Точно тази ѝ черта я излагаше на изключително голям риск при номерата, на които бе способна Джорджиана.

Александър се притесняваше от омразата, която беше забелязал в очите на домакинята. Дали причината бе в собствената му язвителност спрямо Кейтлин, или защото сътрапезничката му в момента бе изправена пред по-млада, по-красива и по-привлекателна жена? Каквото и да беше разпалило пожара, той бушуваше в момента.

Силен смях привлече вниманието на Александър. Веселието в другия край на масата, където седеше лорд Дингуол, ярко контрастираше с мрачното мълчание около домакинята. Когато Александър погледна лорда, той каза нещо, което накара Кейтлин да се засмее и да му отвърне със светнали очи. Лорд Дъвиштън, който някак бе убедил Фоклънд да си сменят местата, се беше навел напред, за да чуе какво казва тя.

Александър присви очи.

Дъвиштън продължаваше да опитва, въпреки че нямаше никакъв шанс, и започваше да го дразни. Бе дошъл моментът да му обясни, защо усилията му са напразни.

Една хладна ръка покри неговата и той вдигна очи, за да срещне смразяващия, възискателен поглед на Джорджиана. С нисък, треперещ от гняв, глас тя каза:

— Направих поне три коментара, а ти не отвърна на нито един от тях.

— Съжалявам, червеникавокафявото сако на лорд Дингуол ме разсейва.

Тя изопна устни.

— О? Обмисляш да вземеш подобно и за себе си?

— Не. Разсеян съм, не луд.

Тя хвърли поглед към другия край на масата и отново се обърна към него.

— Учудвам се.

Александър не отвърна на провокацията ѝ.

— Дингуол се е превърнал в душата на компанията.

— Разбира се, че е така — остро каза Джорджиана. — Намира се в единствената къща, в която е мислел, че няма да бъде поканен никога. Защо, за бога, настоя да се съглася да приема този човек?

Лейди Кинлос хихикаше нервно и погледът ѝ се местеше от Джорджиана към МакЛийн и обратно.

— Въпреки че лорд МакЛийн е попитал дали Дингуол може да дойде, мис Хърст беше тази, която го доведе. Намирам това за много странно!

Устните на Джорджиана изтъняха още повече.

— Искане ми се въобще да не я бях канила.

— Тя изобщо не отговаря на вашите стандарти.

Наложи се Александър да прехапе език, за да не каже нещо остро, което само щеше да засили още повече гнева към нищо неподозиращата Кейтлин.

— Лейди Кинлос, разбрах, че кучето ви днес е изчезнало за известно време.

— О, боже! Толкова се притесних! Нямахме го почти час!

— А къде е бил?

— Не знам, но е изгубил панделката си и се държи доста странно, откакто се върна.

— Как?

— Близна ръката на прислужницата, когато тя му наля мляко в купичката!

— Удивително!

— Да, и тя ми каза, че го е видяла да се върти около вашия камериер в кухнята. Мъфин обикновено не харесва мъжете. Намирам го за много странно.

— Аз също.

Джорджиана сбърчи нос.

— Може би Мъфин се превръща в послушно кученце. Ако има нужда от уроци, може да взема от Дъвиштън. Доста е напреднал в това отношение.

Лейди Кинлос се разсмя.

— Или от лорд Фоклът. Дъвиштът не е единственият, оплетен в мрежата на мис Хърст.

Александър знаеше, че Джорджиана го наблюдава внимателно, за да види реакцията му, затова мъдро прикри раздразнението, предизвикано от тази дребнавост. Можеше да вини Кейтлин за много неща, но нито веднъж не я бе видял да окуражава Дъвиштът или Фоклът. Проблемът бе по-скоро в това, което *не* правеше. Не беше поискала от тях да я оставят на мира, нито ги бе предупреждавала, когато прекаляваха.

Гласът на лорд Дингуол долетя от другия край на масата. Александър потръпна, когато го чу да прави критични забележки за къщата и храната с шеговит тон. Беше сигурен, че намерението на възрастния мъж бе да разгневи Джорджиана, и успя. Успокои се, когато вечерята приключи. Жените се оттеглиха в големия салон, а мъжете — в библиотеката — за по чаша портвайн.

След като Дингуол вече не бе под зоркия поглед на дамите, започна да разказва шумно за схватките си с херцогинята и, без съмнение, украсяваше историите, за да се представи за по-остроумен. След няколко минути Дъвиштът, Фоклът и Кейтнес се смееха неудържимо.

Ако Джорджиана дочуеше за това, щеше да изпадне в още по-голяма ярост.

Накрая групата се разпръсна. Роксбърг обясняваше оживено ползите от къпането в различни горещи извори на Кейтнес, а Дъвиштът, Фоклът и Треймънт обменяха ловни истории и обсъждаха кой район наоколо е най-подходящ за лов на лисици.

Дингуол пресуши още една чаша портвайн, премлясна шумно, оригна се и с блажена усмивка се извини.

— Желаете ли още? — попита Александър.

Чашата на Дингуол бе във въздуха след миг.

— Не бихте имали нещо против, ако искам, нали?

Александър кимна на лакея, който бързо се приближи. Дингуол с удоволствие отпи и въздъхна.

— Ах, това е най-добрият портвайн, който съм опитвал.

— Превъзходен е. Кажете ми Дингуол, с каква магия си послужи мис Хърст, за да ви доведе тук?

Възрастният мъж се усмихна, а лицето му се набразди от бръчки.

— Вие познавате ли я?

— Да.

— Не я ухажвате, нали? Наблюдавах онези празноглавци и не ми изглеждат достатъчно мъже, за да се справят с жена като нея.

Александър бе заинтригуван на мига.

— Заплаши ли ви? Или имаше информация, с която да ви навреди? Или носеше пистолет?

Дингуол се засмя за кратко.

— Вероятно е имала. Кой би могъл да каже какво носи в тази нейна кошница. Не позволи на коня ми да я ухапе, като му хвърляше ябълки в копитата. Той бе толкова зает да ги хрупа, че не можа да ухапе нея.

Александър трябваше да признае, че това е била блестяща идея.

— За кучетата бе взела една дузина свински ребра и нахвърля всичките от другата страна на пътя. Когато те отпрашиха натам, вратата остана без охрана.

— Добре планирано.

Явно в кошницата на Кейтлин е имало много повече, отколкото Александър бе забелязал.

— Не знаете дори половината. Бях под обсада! Само от едно момиче, с гигантска придружителка, която има косми, дори където не трябва. Гигантката имаше куража да ми каже, че ще отвлече моя иконом, ако не изслушам мъничката девойка.

— Разбирам, че сте я изслушали.

Възрастният мъж се плесна по бедрото и се засмя.

— Дяволски сте прав. Налагаше се. Икономът ми струва теглото си в злато, а ако знаехте колко тежи, щяхте да прецените, какво означава това.

— Ще ми кажете ли, какво ви предложи мис Хърст?

— Тя не се опита да увърта. Изправи се пред мен и ми заяви, че знае, че не съм добър човек.

— Какво?

— Точно това си помислих и аз. Малко устато момиченце! Какво знаеше тя? Но тогава ме погледна право в очите и ми каза: „Знам как можете да накарате косата на херцогиня Роксбърг да побелее още тази вечер“.

Александър бе принуден да се усмихне.

— Как бихте могъл да устоите на подобно изкушение?

Дингуол се засмя тихо.

— Не можах! И нека ви призная, струваше си, че и отгоре. Никога не съм виждал херцогинята толкова разгневена, дори когато откраднах пудела ѝ!

Проклятие, Кейтлин бе неочаквано труден противник. Бе находчива, изобретателна и имаше способността да накара хората около себе си да играят по свирката ѝ.

— Чух за този пудел.

Дингуол допи портвайна си.

— Добро куче е. Не бих го върнал вече, дори да можех. Спи в краката ми, в моето легло. Между другото, смених името му от Красавец на Бандит — изсумтя старият мъж. — Добре че го взех, иначе това глупаво име щеше да го провали.

Дингуол започна да разказва за предишните си кучета, а Александър се правеше, че го слуша, но вътрешно се удивяваше на начина, по който Кейтлин се справяше с предизвикателствата му. Започваше да осъзнава, че каквато и задача да ѝ постави, тя щеше да намери начин да я изпълни.

Обзелото го възхищение го стопли. Господи, тя бе необикновена жена! Не можеше да си представи да скучае и ден, дори да прекараше целия си живот с нея.

Тогава леден студ стегна гърлото му. *Целия си живот? Какво си мисля? Тя е красива, интелигентна, необикновена, но и по-млада от мен с повече от дванадесет години.*

А вътрешният му глас продължаваше да му нашепва. *И какво от това? Има много други двойки, които са с дори по-голяма разлика във възрастта.*

Това бе истина. Като Джорджиана и Роксбърг. Александър се обърна, за да погледне херцога, който бе заспал на стола си, брадичката му бе подпряна на гърдите, а шалчето му бе олигавено. Замисли се за отвращението в очите на Джорджиана всеки път, когато говореше за съпруга си, и гърдите му се изпълниха с решителност. Ако някога си вземеше съпруга, щеше да направи всичко, за да е сигурен, че тя никога няма да гледа на него с такова неуважение.

Може би това бе главната причина, която бе накарала приятеля му Чарлз да реши, че да отнеме живота си, е единственият изход от трудната ситуация, в която се е намирал. Когато един мъж изгуби честта си, не му остава почти нищо друго.

Александър затвори сърцето си. Каквото и да бе бъдещето на Кейтлин Хърст, то не включваше него. В първия удобен момент се извини и тръгна към терасата. Хладният нощен вятър вееше по настлания с плочи път, шумолеше в храстите, в листата на дърветата и разнасяше аромат на бор и стъпкана трева. Той скри ръцете си в джобовете, вдигна глава и пое дълбоко чистия студен въздух. Потиснатостта му бавно изчезна, а на нейно място се настани странна празнина, сякаш бе загърбил нещо, но не знаеше какво е то.

Какво не е наред с мен? Що за глупости? Той се обърна и отново влезе в библиотеката. Кейтлин Хърст не бе за него и винаги щеше да е така.

* * *

— Джорджиана, трябва да внимаваш — предупреди Даян.

— Омръзна ми от тази натрапница и номерата ѝ! Доведе Дингуол в моята къща, това...

— Да, да — бързо каза Даян и погледна през стаята, където Кейтлин, седнала зад фортепианото, разговаряше с мис Огилви и двете се смееха весело. — Тя го доведе, но ти ѝ разреши.

— Никога не съм казвала и дума на тази... тази... — Джорджиана сви пръсти и ноктите се забиха в дланите ѝ. — Александър е виновен за това! Не исках да повярвам, но истината е, че МакЛийн желае момичето. — Думите изгориха езика ѝ. МакЛийн принадлежеше на нея, не на някаква невъзпитана селянка.

Даян се засмя нервно.

— Наистина ли мислиш, че я желае?

— Сигурна съм. Видях по какъв начин я гледа.

— Той не я преследва като Дъвиштън.

— Дъвиштън само си играе. Финансовото му положение изисква да си намери богата съпруга или покровителка, която да плаща разходите му.

— Наистина ли? Нямах представа!

— Защо мислиш го поканих?

— Изглеждаше заинтересуван от теб до... — Даян притеснено погледна към домакинята. — Имам предвид, че е доста красив, макар и не колкото МакЛийн.

Да, Джорджиана винеше Кейтлин и за това, че е изгубила вниманието на Дъвиштън. Нищо в тазвечерното празненство не вървеше според плановете ѝ.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ще подпомогна първоначалния план на МакЛийн и ще съсия Кейтлин Хърст.

— Как? Не можеш да я унижиш публично, тя си намери приятели тук. Маркизът и съпругата му я намират за очарователна. Това ще предизвика клюки и ти можеш да се окажеш в по-лошо положение от нея.

Стомахът на Джорджиана се сви при тази мисъл. Беше се борила упорито за положението си и щеше да го запази. Не бе допускала никого толкова близо до себе си, за да разкрие тайните ѝ... освен Александър МакЛийн.

Но сега го бе изгубила. И заради кого? Наивната дъщеря на викария. Щеше да се отърве от нея, дори това да бе последното нещо, което ще направи, но не и с цената на собственото си положение. Би предпочела да умре, пред това.

— Ще измисля нещо — отвърна тя. И щеше да го направи.

Не беше обикновена светска дама, която се подчинява на условностите. Независимо дали го знаеше, или не, Александър МакЛийн беше неин и на никоя друга. Само временно бе заслепен от номерата на една непохватна провинциалистка, чиято кръв бе точно толкова синя, колкото и на Джорджиана.

— Даян, наблюдавай вратата. Мъжете ще се върнат скоро, но преди това искам да поговоря с нашата млада гостенка.

— Какво ще ѝ кажеш?

— Достатъчно. Сега гледай врата и ме предупреди, когато мъжете дойдат.

С тези думи Джорджиана тръгна през салона, докато стигна до фортепианото. За нейно щастие мис Огилви точно бе отишла да си вземе чаша шери и Кейтлин бе сама.

Джорджиана се наведе над пианото.

— Смея да твърдя, че си мислите, че сте извършила голям подвиг.

Кейтлин вдигна поглед, докато разсеяно свиреше детска песничка.

— Трудно бих определила свиренето на „*Five Currant Buns*“^[1] като подвиг, Ваша Светлост. Ако свирех „*See-Saw, Margery Daw*“^[2], бих се съгласила с думите ви с удоволствие.

Джорджиана изви устни.

— О, вие сте изпълнена с чувство за хумор.

Лицето на Кейтлин придоби разтревожено изражение.

— Всичко... наред ли е, Ваша Светлост.

— Не, просто изпитвам съжаление към вас.

— Защо?

— Защото, когато напуснете замъка, трябва да се завърнете... — Джорджиана махна с ръка — ... откъдето и да идвате.

Лицето на Кейтлин се стегна, но тя отвърна любезно.

— Аз съм от Уитбърн.

— Наистина е много жалко, че ще трябва да си отидете. Знам, че ще ви е доста трудно. Но с благотворителните каузи е така, нали? Обектът им трябва да се върне там, откъдето е дошъл.

— Очаквам с нетърпение да се прибера в къщи — отвърна Кейтлин спокойно, въпреки че лицето ѝ бе порозовяло, а пръстите ѝ бяха свити върху клавишите. — Сигурна съм, че ще ми се отрази освежаващо — като глътка чист въздух след престой в задушна стая.

Джорджиана настръхна, яростта препускаше през вените ѝ и нахлу в главата ѝ. Искаше ѝ се да удуши това момиче, да посегне и да обвие врата ѝ с ръцете си и да го извие, докато тя запищи. Вместо това каза с равен глас:

— Задушно ли ви е? Да накарам ли лакея да отвори прозореца? Това е още нещо, с което няма да разполагате — кой да ви обслужва. Ще се налага сама да миете чиниите си, нали?

Очите на Кейтлин заблестяха, а Джорджиана продължи.

— Поканих ви в тази къща, поради една-единствена причина — защото Александър искаше да ви унижи.

— Знам. Той ми каза. Но мисля, че може и да е променил намерението си.

Необходима бе цялата воля, която херцогинята притежаваше, за да отпусне лицето си и да се усмихне.

— О, бедно дете, наистина ли вярваш в това? Че той е променил намерението си?

Несигурност премина през кафявите очи на Кейт.

— Да, така мисля.

Джорджиана се засмя, окуражена от несигурността на момичето.

— О скъпа, колко сте наивна. Александър ви прави на глупачка и се наслаждава на всеки миг. Накрая ще ви компрометира — точно, както е решил. Защото снощи, докато бяхме в леглото... — Тя спря и се засмя. — Предполагам няма значение, ако ви кажа, че понякога споделям леглото си с него.

— Да, чувала съм — отвърна момичето с вирната брадичка и подозрително бледо лице.

— Е, снощи той се надсмиваше над Дингуол и как ще отидете да го поканите.

Кейтлин присви вежди.

— Той ви е разказал за това.

Значи тук имаше нещо!

— Разбира се. Той ми казва *всичко*.

Лицето на Кейтлин пламна.

— *Всичко?*

— Естествено — засмя се Джорджиана. — Бих казала, че доста се забавляваме с вас.

Кейтлин спря невиждащите си очи на нотния лист върху фортепианото. Ръцете в скута ѝ бяха свити в юмруци, гърбът ѝ бе изправен, а зъбите стиснати. Всяка дума на херцогинята я изгаряше като огън.

— О, вижте — измърка херцогинята. — Той е вече тук. Извинете ме, мис Хърст. Нужна съм другаде.

Кейтлин направи усилие да отпусне пръстите си и започна да свири друга лесна мелодия. Възможно ли бе да е вярно? Александър се бе съгласил със задачите ѝ, само за да се подиграва с нея пред любовницата си? Дали не се бе направила на глупачка?

Тя се разтрепери от гняв. Щеше да попита Александър, въпреки че се страхуваше от истината. Единственият начин херцогинята да знае за задачите, бе, той да ѝ е споменал за тях.

Едва преди пет минути тя бе във възторг. Не само защото бе успяла да убеди Дингуол да дойде, но и в каретата ѝ хрумна блестяща идея. Перфектна задача, с която най-накрая да спре МакЛийн. Преливаше от добро настроение, но само няколко минути с херцогинята я бяха оставили разгневена и притеснена.

Дъвиштън и Фоклънд спореха шумно, докато приближаваха към нея. Тя изсвири още няколко песни и почувства облекчение, когато Кейтнес доведе Сали и Кейтлин я помоли да заеме мястото ѝ. Тя с готовност прие и скоро из стаята се разнесоха перфектно изпълнени италиански арии.

Кейтлин се огледа и откри Александър да стои от едната страна на камината, главата му бе сведена, за да чуе какво му говори Джорджиана, а изражението му бе напрегнато.

Кейтлин трябваше да прехапе устни, за да не закрачи към тях и да... Какво можеше да направи? Една плесница ѝ се струваше твърде любезен жест, ритник — твърде бърз, а словесната атака — твърде мека. За първи път в живота си, истински искаше да *нарани* друг човек.

Това прозрение охлади кръвта ѝ. Въпреки че бе твърде импулсивна понякога, никога не бе прибегвала до насилие. Все още не можеше да потуши гнева, който бе разпалил кръвта ѝ. Дали причината бе в подлостта на Джорджиана? Или в нещо друго? Нещо у МакЛийн, което я бе накарало да иска *повече*?

Той все още бе с ниско наведена глава, за да чува Джорджиана, а кичур коса падаше над челото му. Докато Кейтлин го наблюдаваше, той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

Силната топлина се зароди някъде в корема ѝ и я обхвана цялата. Сякаш само с един поглед той я бе докоснал, гола кожа до гола кожа.

Дишаше трудно и накъсано, връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха, прониза я дълбока болка. Господи, тя го желаше! Изпълни я споменът за страстта, която бяха изпитали в библиотеката и я прониза горещ копнеж.

Отчаяната ѝ нужда явно се отрази в очите ѝ, защото погледът на МакЛийн също пламна, а лицето му изразяваше жажда. Тя пристъпи към него, но той изведнъж присви очи и в миг лицето му охладня.

Тя се поколеба, той притвори очи, за да скрие погледа си, и лицето му стана студено, почти надменно. Каза нещо и Джорджиана

погледна през рамо и се засмя.

Кейтлин бе обхваната от силен срам. Изпълваха я объркани чувства и мисли. Прехапа устните си, за да спре напиралите сълзи. Дали да не избяга и да се скрие в стаята си, преди да е заплакала?

Но не бе успяла да направи и крачка, когато МакЛийн се извини пред Джорджиана и тръгна към нея.

Мили боже, той идва! Какво ли иска? Може би сега е моментът да го попитам, защо е нарушил правилата на нашето споразумение? Но... искам ли да знам наистина?

Той се поклони хладно, когато стигна до нея.

Нещо се е променило, усещам го.

Тя успя да направи реверанс, като стискаше зъби. Когато се изправи, той я изучаваше с поглед, хладен като мрамор.

— Изненадан съм, че успя да доведеш Дингуол на вечеря.

— Казах ти, че ще се справя. Взе ли панделката на Мъфин?

— Разбира се. В стаята ми е. Ще я донеса утре на закуска.

От всяка дума лъхаше хлад и острота. Въпреки че се чувстваше така, сякаш гърдите ѝ бяха притиснати от камък, тя успя да се усмихне леко.

— Чудесно. А имаше ли... някакви проблеми?

Той присви рамене.

— Не, разбира се. Все пак е само едно малко куче.

Проклетие! Това трябваше да го затрудни.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се усмихна студено.

— За мой късмет, камериерът ми явно има способността да хипнотизира кучета.

— Това е нечестно преимущество.

— След като всички жени от персонала бяха зад гърба ти? Не мисля така. — Той кръстоса ръце на гърдите си и я изгледа студено. — Остава ни още една задача и аз съм готов. А ти?

— Да.

— Говори тогава.

— В легендата героят се е преоблякъл в костюм и се промъкнал на вечерно тържество, за да вземе вълшебната арфа.

— Трябва да намеря „вълшебната арфа“, което всъщност е...

— В оркестъра, който ще свири на бала, наистина ще има арфа. Лейди Кинлос ми каза.

Неговата подозрителност нарасна.

— Това ли е?

— Само трябва да внимаваш, да не се препънеш в полите си.

Той не помръдна, само лицето му застина.

— Поли?

— Това е част от задачата. Героят се е преоблякъл, в случая — с рокля. И ти трябва да дойдеш на бала с рокля.

Той присви очи.

— Искаш да ме направиш за смях.

— А ти не се ли надяваше на същото, като ме прати при лорд Дингуол? Надяваше се да се завърна цялата в кал, нахапана от коня и...

— Добре — мрачно заяви той, — тогава и твоята последна задача ще бъде толкова трудна. В един момент от фантастичната ти история, Олуен се съблича и плува във фонтана, за да разсее група бандити, решени да заловят любимия й. Ти ще направиш същото за мен.

— На бала! Ще бъда опозорена!

— Не съм споменавал да е пред всички, въпреки че ми се струва изкушаващо. Не, тази последна задача е само за теб и мен. Преди да те направя своя любовница, искам да видя какво ще получа.

Тя потръпна от начина, по който очите му я огледаха, сякаш вече бе гола.

— Аз... могат да ме хванат.

Усмивката му стана лукава.

— Ти предложи да избираме задачите от проклетата книга. Е, така и направих. Ще плуваш за мен гола или аз печеля.

Тя сви ръце в юмруци, а кръвта й кипна от пренебрежителния му тон.

— Добре! Ще го направя! — Щеше да го направи, разбира се. А и ако никой не знаеше, не можеше да се случи нищо лошо. — Късно през нощта, след полунощ.

Той присви рамене.

— Когато пожелаеш, но ще го направиш. Харесва ти да се правиш на по-смела отколкото си, но ще видим дали е така?

— Поне съм човек, който държи на думата си, за разлика от теб.

Усмивката му помръкна.

— За какво говориш?

— Разбрахме се, да не споменаваме пред останалите гости за нашия облог, а ти си казал на херцогинята.

— Не съм.

— Тя каза, че си. А аз със сигурност не съм ѝ казала.

— Нито аз. Не знам как е разбрала, но не е от мен.

Кейтлин го изгледа гневно.

— Просто си признай. Знам, че вие двамата сте... — Думата не можа да се откъсне от устните ѝ.

Той рязко сви вежди.

— Моите дела, не те засягат.

О! Той дори не отричаше.

— Само да приключим със задачите, не искам да те виждам никога повече!

— След края на залога, ще ти се наложи да ме гледаш доста повече, защото смятам да те държа в леглото си цели две седмици, с изключение на моментите, в които ще те обличам в дантелено бельо и ще те показвам на приятелите си.

Кейтлин ахна.

— Няма да го направиш!

— Няма ли? За две седмици ще ми принадлежиш тялом и духом. — Гласът му бе толкова топъл и тих, сякаш мъркаше. — Може би си права — едва ли ще те покажа на приятелите си. Всъщност, мога де не ти разреша да станеш от леглото въобще.

Кейтлин вирна брадичка и го погледна свирепо, въпреки че изненадващо бе обхваната от възбуда. *Желаше* го, но не по този начин.

— Когато и ако реша да приема нашето... физическо сближаване, това ще стане само при моите условия и при някои други.

Той стисна зъби и в далечината отекна гръм, който ѝ подсказа, че е улучила в целта.

— Много грешиш, ако смяташ, че ще имаш думата по този въпрос — отсече той, а цялото му тяло бе сковано от гняв.

Навън капците започнаха да се удрят в къщата, а вятърът заплашително се усилваше.

Кейтлин погледна бързо към херцогинята и откри, че ги наблюдава с доволна усмивка. Принуди се да ѝ отвърне. Херцогинята

можеше да се смее, колкото си иска, МакЛийн не беше с нея сега. Беше с Кейтлин и цялото му внимание бе съсредоточено върху нея, въпреки че бе ядосан. Харесваше ѝ това внимание да е насочено към нея и към никоя друга, всъщност ѝ харесваше твърде много.

Някак си, докато дните се изнизваха, бе променила мнението си за това какво иска от МакЛийн, а дори не го бе осъзнала досега. Повече не желаше да се доказва пред него, вместо това искаше възхищението и уважението му. Но как можеше да го постигне, след като последната ѝ задача — да плува гола пред него — ѝ отнемаше точно тези неща. Как можеше да победи, след като щеше да изгуби истинската награда — неговото уважение?

Той се поклонил с ледено изражение.

— Ще донеса панделката на закуска. За останалото се разбрахме, нали?

— Не харесвам задачата, която ми постави.

Той се усмихна мрачно.

— Знам.

След това се обърна и си тръгна.

Проклятие, трябваше да намери начин да завърши последната си задача и същевременно да запази достойнството си. Но как?

Със съзнанието, че Джорджиана я наблюдава, Кейтлин се присъедини към останалите гости.

[1] Английска детска песничка-броилка с лесна, повтаряща се мелодия. — Б.пр. ↑

[2] Английска детска песничка, която най-вероятно първоначално е била използвана от дървосекачите през 17 в. за поддържане на ритъма, докато са рязали дърветата с трион по двойки. Кейтлин се заиграва с името на героинята в песничката, тъй като Daw на шотландски означава „повлекана, мърла“, а също и „лека жена“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Понякога в живота си ще трябва да се откажете от нещо, което желаете повече от всичко на света. В такива моменти детето се превръща в жена.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Докато Кейтлийн прекоси салона, лейди Елизабет се приближи и попита за хапещия кон на лорд Дингуол. Явно възрастният мъж разказваше истории, настанен като цар на канапето в другия край на стаята, а Сали и Онория се смееха на описанието му как мис Хърст си бе проправила път до къщата му.

Кейтлин успя да отговори на всичките въпроси на лейди Елизабет, но измина почти половин час, преди да успее да се измъкне. Сбогува се с Дингуол с обяснението, че е изморена след преживяното. Възрастният мъж я изненада със звучна целувка по бузата и я накара да му обещае да отиде да го види, което тя направи с удоволствие и бе възнаградена с мила усмивка.

Най-накрая младата жена успя да излезе от салона. Точно бе стигнала до площадката на стълбището, когато шум от стъпки я накара да спре. Дали Александър не идваше да обясни хладното си държание тази вечер? Или...

— О, лорд Дъвиштън.

Той присви очи.

— Някой друг ли очаквахте?

— Не. Не очаквах никого. И вие ли си тръгвате?

— Видях, че излизате и не можех да ви оставя без придружител.
— Той хвана ръката ѝ и притисна устни към пръстите ѝ, като очите му светнаха. — Изглежда тази вечер нямахте настроение. Струва ми се, че МакЛийн най-накрая е показал истинското си лице.

Тя замръзна.

— Не желая да обсъждам нищо свързано с МакЛийн, милорд.

— Разбира се, но моля ви, само ме изслушайте. — Все още държеше ръката ѝ, а пръстите му бяха топли и сухи. — Мис Хърст... Кейтлин, ако мога да ви помогна с нещо, само ми кажете. Каретата ми е тук, и ако само пожелаете, много лесно мога да ви отведе надалеч.

Кейтлин се намръщи.

— Лорд Дъвиштън, напълно неуместно е от ваша страна да ми предлагате подобно нещо.

Той се усмихна и присви рамене.

— Кой може да каже кое е уместно и кое не? Видях лицето ви, когато МакЛийн ви отблъсна и искам да ви предложа своята защита.

— Вашата... защита?

Младият мъж сложи ръката ѝ на сърцето си и я погледна топло.

— Кейтлин, трябва да сте забелязала какво изпитвам към вас. Влюбен съм. Всъщност, по-точно ще е, ако кажа, че ви обичам.

— Лорд Дъвиштън, моля ви...

Беше мъчително да слуша такива думи от устата на този мъж, докато отчаяно желаше да ги чуе от друг. Тази мисъл усили отчаянието в сърцето ѝ още повече. Тя искаше Александър МакЛийн да ѝ направи такова признание. Искаше неговата любов и нищо друго. Мили боже, кога се бе случило това?

Мълчанието ѝ окуражи Дъвиштън, който продължи да настоява:

— Кейтлин, аз не съм състоятелен мъж. Всъщност, дойдох тук с надеждата да си намеря богата съпруга. Но, тогава видях вас и...

Той отново притисна горещи устни към пръстите ѝ.

Тя отдръпна ръката си.

— Лорд Дъвиштън, моля ви! Аз... Аз оценявам дълбоко признанието ви, но...

Младият мъж я целуна. В един миг разговаряха на площадката, а в следващия тя бе притисната до стената, а ръцете му я обгръщаха така, че не можеше да диша.

Започна да се бори с него, притисна длани в гърдите му и обърна лицето си настрани.

— Пуснете ме! — настоя тя, докато се бореше да поеме въздух, за да извика, да потърси помощ, да направи нещо.

Той засили опитите си, като мърмореше до лицето ѝ.

— Ще бъдете моя. Ще бъдете...

Силен гръм разтърси къщата. Сянка затъмни светлината и Кейтлин бе освободена така внезапно, както бе пленена.

Лицето на Александър бе изкривено от гняв и следващият гръм разтърси земята още по-силно и по-близо.

Отблъснатият настрани Дъвиштън изглеждаше не по-малко ядосан от Александър.

— Нямате право да се намесвате!

МакЛийн го изглежда презрително, преди да се обърне към Кейтлин.

— Прибирай се в стаята си.

— Но аз...

Очите му пламтяха с необичайна светлина, изглеждаха като зелени водовъртежи. Следващият гръм отекна в къщата и разтърси всички прозорци. Светкавица заслепи очите ѝ, докато вятърът се блъскаше в прозорците и удряше капациите. В подножието на стълбището Джорджиана пронизително викаше МакЛийн.

— По дяволите, Кейтлин! — рязко каза той. — Изглеждаш безобразно. Отивай в стаята си!

Безобразно? Що за мъж би говорил така... Тогава забеляза отражението си в огледалото на площадката. Косата ѝ се бе изплъзнала от фибите, устните ѝ бяха натъртени и подути. Ако Джорджиана или някой друг я видеше...

Нажеженият му до бяло поглед отново се спря върху нея.

— Тръгвай! *Веднага!*

Тя подхвана полите си и се затича. Стигна до стаята си, точно когато бурята се разрази с цялата си ярост.

Дъжд и градушка се сипеха срещу прозорците. Светкавиците изпълваха със синьо-бяла светлина сумрачната стая, която се осветяваше само от свещта и пукащия огън. От коридора долетяха звуци от борба, кратък вик и шумен сблъсък. Бурята се усили още повече и заглуши всички останали шумове, така че Кейтлин не чу

нищо повече. Мислеше си, че познава силата на проклятието, но пълната мощ на тази буря не приличаше на никоя друга.

Потрепери и отиде до въженцето на звънчето, за да повика Мюриън, но точно когато пръстите ѝ се склупчиха около него, вратата рязко се отвори и МакЛийн прекрачи прага.

Тя затаи дъх. Шалчето му бе съсипано, ръкавът на палтото му бе скъсан на рамото, от драскотина до едното му око се процеждаше кръв, както и от долната му устна. Очите му блестяха от мъжка самоувереност, а устните му се извиваха от доволна усмивка. Затвори вратата, посочи празната ключалка и попита:

— Къде е ключът?

— Мюриън го сложи в най-горното чекмедже на тоалетката. Аз никога...

Той прекоси стаята, взе ключа и го сложи в ръката ѝ.

— От този момент нататък ще заключваш тази врата. Разбра ли ме? Не можеш да имаш вяра на Дъвиштън.

Тя кимна и потрепери.

— Никога не съм очаквала от него да...

— Някой му е намекнал, че почти можеш да бъдеш причислена към нощните пеперуди — мрачно обясни МакЛийн.

— О, Нейна Светлост.

Погледът на Александър я обходи.

— Ранена ли си?

— Не, дойде точно навреме. Но ти явно си получил някой и друг удар.

— Дъвиштън направи няколко жалки опита да ми се противопостави. Но не спечели битката.

— Мили Боже! Щом си спечелил и изглеждаш така, на какво ли прилича *той*?

— Кървава каша. — Усмивката на МакЛийн помръкна. — Сигурна ли си, че си добре.

Тя се усмихна.

— Зле ли изглеждам?

— Не. Изглеждаш... възхитително.

Погледът му се затопли и въздухът между тях натежа, сякаш бе изпълнен с хиляди мисли и чувства, прекалено объркани, за да бъдат определени точно.

— Седни и ми позволи да почистя тези рани — нареди тя с дрезгав глас и посочи канапетото до камината. След това бързо отиде до каната и навлажни една кърпа в умивалника. *Мисли разумно, Хърст. Това, че си насаме с него, не е причина за паника.*

Но чувството, което изпитваше, не беше паника. Нещо много по-опасно караше кръвта ѝ да препуска и ръцете ѝ да треперят.

Обърна се към Александър и си наложи да се усмихне.

— Имам трима братя, така че съм свикнала да се справям с разцепени устни и насинени очи.

Той скръсти ръце.

— Не се нуждаю от бавачка.

— Добре, защото аз не съм бавачка. Само ще отмия кръвта, за да се уверя, че нямаш нужда от шевове и ще те върна на камериера ти. Той може да ти бъде бавачка.

Тя отиде до вратата и я заключи.

— Какво правиш.

— Не искам някой да влезе, докато почиствам раните ти.

Той се намръщи.

— Просто ми подай кърпата.

— Не. Не можеш да видиш къде е раната, а аз мога.

— Добре, по дяволите! — Алекс отиде до канапетото, седна и отново се намръщи. — Само побързай.

Кейтлин застана между коленете му, усещайки болезнено близостта на мъжа. Сложи ръка под брадичката му и повдигна лицето му нагоре. Топлата, леко груба, от наболата брада, кожа накара пръстите ѝ да изтръпнат. Избърса раната на устната му, като потрепваше всеки път, когато потрепваше и той.

— Боли ли?

Очите му, тъмни и горящи в сумрака, срещнаха нейните.

— Не — отвърна той с глас по-нисък и дълбок от обикновено.

Младата жена попи нежно кръвта от брадата и се зае с раната под окото. Почисти я с няколко леки потупвания и с облекчение видя, че нараняването е минимално.

— Не е дълбока, но утре сутринта окото ти ще е синьо.

Топлината, която излъчваше, я привлече още по-близо към него. Подпря се на крака му, като се преструваше, че оглежда внимателно синините, а всъщност се възхищаваше на мъжествената линия на

устните му. Защо трябваше да има толкова красива уста, която сякаш умоляваше да бъде целуната.

Навън бурята продължаваше да бушува, а дъждът да се излива по прозорците. Камината в стаята ги затопляше, отблясъците от огъня танцуваха по лицето му и сякаш двамата бяха единствените хора в целия свят.

— Кейтлин — прошепна той дрезгаво.

Тя пусна кърпата на пода, притисна се към него и обви ръце около врата му.

— Целуни ме.

Привлече я към себе си и устните им се срещнаха, точно когато тътенът на една гръмотевица разтърси къщата. В целувката им нямаше нежност, нито предпазливост. Бе гореща и настояща.

Кейтлин потрепери, когато ръцете на Александър обходиха тялото ѝ, галещи, стоплящи, изкушаващи я да се приближи още повече, да бъде още по-дръзка. Тя прокара ръце по тъмната му, гъста коса и зарови пръсти в меките къдрици. Целувките ѝ го поглъщаха, бележеха го като неин, езикът ѝ го предизвикваше да бъде по-смел, да вземе повече, да...

Той я отблъсна, а дъхът му излизаше на пресекулки.

— Кейтлин, не можем да го направим. Ще те имам в леглото си, когато спечеля облога, не преди това.

По дяволите, проклетият залог! Точно сега ли бе решил да бъде почтен? Не можеше да приеме това, въпреки че гордостта му изглежда надделяваше. Тогава я осени идея.

— Ако изгубя трябва да дойда в леглото ти, нали?

— Да.

Той я погледна с досада.

— Тогава не виждам проблем. Това не е твоето легло.

Александър се усмихна.

— Твърдо ли е решението ти?

Тя прекара ръце по лицето му и го повдигна към своето.

— Моля те, МакЛийн. Не мога да мисля за нищо друго през последните няколко седмици. Просто искам...

Александър я целуна. Вече не можеше да се откаже, дори и да опита. Краката им бяха преплетени, пищните ѝ гърди се притискаха

към него, пръстите му докосваха топлата ѝ кожа и всичко това го караше да *полудее*.

Желаше я страстно, отчаяно и изцяло. Но тя беше невинна. Можеше ли той наистина...?

Тя изруга неясно в отговор на неизказания му въпрос, притисна се плътно към него, подпря петите си на прасците му и го целуна с цялата страст, на която бе способна.

От този момент нататък той беше изгубен. Можеше да се пребори със себе си, да пренебрегне собствените си нужди, но не и с нея, нито с нейните желания. Сладка и невинна, наслаждаваща се на живота, тя го караше да се чувства по-жив от всякога.

Той покри устата ѝ със своята, завладяваше я дори когато самият той бе завладяван. Плъзна ръцете си по нея, повдигна полите ѝ, избута ги настрани и я настани в скута си. Коленете ѝ обгръщаха бедрата му, докато той изследваше всяка изкусителна извивка, всеки сантиметър гладка, нежна кожа.

Развърза роклята и я свали от раменете ѝ, за да открие прелъстителните, сочни гърди. Обхванал ги в шепите си, той се наслаждаваше на копринената им мекота, след това наклони глава, улови с устни зърната ѝ и си игра с тях, докато се втвърдят.

Кейтлин стенеше и се извиваше, жадна за повече, наслаждаваща се на усещанията така, както на храната си. От устните ѝ целувките му стигнаха до нежната извивка на раменете, а тя, плътно притиснала се към него, безмълвно молеше за още, докато бедрата ѝ се стягаха неспокойно и все по-силно около възбудената му плът.

Господи, изглеждаше толкова страдна, а и явно знаеше точно какво иска. *Определено не беше девствена*. Изпълни го облекчение и страстта му избухна с цялата си сила. Той развърза бричовите си, за да освободи възбудата си, и изстена, когато пръстите ѝ го докоснаха, докато се опитваше да му помогне. След това съблече ризата си и намести Кейт върху себе си.

Без да изпуска погледа ѝ, дишайки учестено, Александър насочи върха на своята мъжественост към влажния ѝ отвор.

За един дълъг миг те се вираха един в друг и тогава тя сложи ръце на раменете му и се притисна надолу към него. Той се плъзна с въздишка в стегната ѝ, влажна плът, без да затваря очи, за да наблюдава изражението ѝ.

Лицето ѝ бе поруменяло, кожата ѝ блестеше, устните ѝ бяха зачервени и подути от целувките му. Дългата ѝ златиста коса се спускаше около нея на копринени къдрици, роклята ѝ бе разтворена и разкриваше гладката кожа и великолепните гърди. Бе го завладяла дотолкова, че трябваше да спре и да се опита да си възвърне самоконтрола.

Тя се размърда и се спусна още малко надолу, пое го по-дълбоко в себе си, кадифената ѝ мекота не можеше да се сравни с никоя друга. Обхвана здраво талията ѝ, но не ѝ помогна, тя трябваше да контролира нещата и се справяше дяволски добре.

Възхитително бавно, сантиметър по сантиметър, тя се снижаваше над него. Стегнатата ѝ, влажна плът почти го убиваше. Тялото му бе покрито с капки пот, мускулите му крещяха от напрежение, заради самоконтрола, който си налагаше, за да не избухне.

Тя се спусна още малко и... спря, като потръпна от болка.

Поразен, той впери очи в нейните. Да не би да беше...

С ръце, впити в раменете му, тя се тласна надолу и го пое изцяло. По лицето ѝ премина болезнена гримаса, последвана от блажено удоволствие.

Александър не бе способен да разсъждава повече. Раздвижи се в нея силно и бързо, галеше гърдите ѝ, целуваше я дълбоко и увеличаваше темпото, докато тя се задъха, а влажната ѝ кожа порозовя от напрежението.

Бе толкова прекрасна... толкова *негова*.

Изведнъж се изви, краката ѝ се стегнаха около бедрата му и се притисна към него. Задъхано прошепна името му и потрепери, след това, топла и влажна, започна да се стяга непоносимо около него, галейки го със своята горещина и влага.

Като я притисна още по-силно към себе си, най-накрая си позволи да изгуби самоконтрол и да премине веднага след нея отвъд границата на удоволствието.

* * *

— Боже, каква буря! — Мюриън, която сушеше с кърпа мократа коса на Кейтлин, потрепери, когато яркобяла светкавица освети стаята. — Вече не помня, кога за последен път е имало такива гръмотевици.

Кейтлин не ѝ отговори — сърцето ѝ бе преизпълнено с чувства, а мислите ѝ бяха твърде объркани. За щастие Мюриън не очакваше отговор, защото самата тя имаше прекалено много новини.

Боят между лорд Дъвиштън и леърд МакЛийн бе приключил с изнасянето на по-младия мъж на импровизирана носилка. Малко след това МакЛийн бе изчезнал и никой не бе сигурен дали е ранен, но Мюриън го била забелязала, докато влизал в стаята си, и видяла, че само окото му било насинено. Кейтлин можеше да ѝ обясни колко малко всъщност бе ранен МакЛийн, но мъдро си замълча.

— Ако видите лорд Дъвиштън, ще разберете всичко за умението на лорд МакЛийн да се бие!

— Кой би предположил — промърмори Кейтлин.

— Да, мис! Никой не знае за какво са се сбили, макар че лорд МакЛийн казал на камериера си, че е заради честта на една дама. — Мюриън продължи да разресва косите ѝ пред пламтящата камина. — Явно е имал предвид Нейна Светлост.

Кейтлин се радваше, че прислужницата е толкова увлечена в разказа си и не очаква никакви отговори. Александър бе завладял напълно мислите ѝ и тя не бе в състояние да даде нещо повече от неясни отговори.

— А Нейна Светлост изглеждаше доволна като котка, изяла канарче, толкова ѝ беше приятно, че са се били заради нея — продължи Мюриън.

Кейтлин бе удивена, как се бе отдала изцяло на страстта си, без дори да се замисли. Това я накара да осъзнае, че още от първата им среща с Александър МакЛийн, двамата бяха вървели точно към този момент. Всъщност, беше цяло чудо, че това не се бе случило по-рано.

Какво *невероятно* преживяване. Досега нищо не я бе подготвило за експлозията на чувствата или за това колко дълго след това продължава еуфорията, предизвикана от преживяването. Кейтлин потърка ръцете си и потрепери.

— Мис, студено ли ви е? — Мюриън взе одеяло и покри раменете ѝ.

Младата жена успя само да се усмихне.

— Добре съм. Мисля, че косата ми вече е достатъчно суха и мога да си легна.

— Да, изморена сте, нали? Не е учудващо, след всички вълнения днес.

Нямаш си и представа. Но причината за умората ѝ не бяха физическите усилия, а по-скоро емоциите. След като всичко приключи, Александър я бе държал в прегръдките си толкова дълго, че бе помислила, че е заспал. Но в мига, в който се бе раздвижила, той я пусна и погледна с такъв загадъчен, неразгадаем поглед, който я разтърси до дъното на душата ѝ. В очите му бе забелязала учудване, тревога, несигурност и тъга. *Какво ли означаваше този поглед?* Беше необяснимо мълчалив, а въздухът около тях бе натежал от напрежение. Бе се опитала да разведри атмосферата, като се пошегува, но той не ѝ отвърна, само я изглежда сериозно, преди да се облече и да си тръгне, казвайки ѝ, че ще поговорят по-късно.

Кейтлийн бе толкова изумена от случващото се, че не каза нищо, макар да се бе почувствала като малко дете, което е направило някоя пакост. В сърцето ѝ все още отекваше звукът на затварящата се след него врата.

— Трябва много да се гордеете със себе си, мис — каза Мюриън. — На път сте да спечелите този облог.

— Нямаше да се справя без теб.

Кейтлин се настани в голямото легло и с благодарност се сгуши между завивките.

— Знаете ли каква ще е следващата ви... — Леко почукване по вратата накара Мюриън да издуе бузите си. — Кой ли може да е по това време на нощта? — попита тя и побърза да отвори.

Огънят в камината проблесна силно, когато студеният въздух отвън разтърси затворените прозорци.

От леглото си Кейтлин не можеше да види кой е посетителят, но след като размени няколко думи, Мюриън се върна с доволно изражение върху пълничкото си лице.

— Кой беше?

— Племенницата на мис Стърлинг, която е камериерка тук. Намерила е това в стаята на МакЛийн по-рано тази вечер и ви го донесе.

Камериерката гордо протегна ръка, а върху дланта ѝ лежеше панделката на Мъфин.

— О, не, Мюриън!

— Не? — Премигна тя. — Но, ако МакЛийн не може да ви даде панделката, това със сигурност значи, че печелите.

— Но това би било измама. Той е изпълнил задачата си и трябва да му го признаем.

Лицето на Мюриън посърна.

— Щом така мислите, мис.

— Да. Трябва да върнем панделката в стаята му, колкото е възможно по-скоро.

— Но... — Камериерката прехапа устни.

— Но какво?

Мюриън се поколеба, но после каза бързо:

— Ако Негово Благородие, е забелязал, че някоя от прислужниците е взела нещо от стаята му, може да каже на Нейна Светлост и... — Тя безпомощно махна с ръка.

— Не се сетих за това. — Кейтлин помисли с какви възможности разполага и накрая кимна. — Остави я върху тоалетката и не се тревожи. Аз ще му я върна.

Това не само щеше да предпази персонала от неприятности, но и щеше да даде на Кейтлин възможност да поговори с Негово „всемогъщо“ Благородие. Все още не бяха приключили, изобщо не бяха приключили!

— Благодаря ви, мис!

Камериерката остави панделката на тоалетката, намали светлината на лампата, провери дали Кейтлин е добре завита и се отправи към вратата.

— Лека нощ, мис!

След като врата се затвори след прислужницата, Кейтлин остана да лежи в тъмнината, вслушвайки се в звуците на бушуващата буря. Вятърът свистеше и стенеше, дъждът се изливаше на талази в почти хипнотичен ритъм. Силните гръмотевици разтърсваха къщата от първия етаж до покрива.

Тя затвори очи и си помисли, че тялото ѝ е така живо, както изпълненият с мълнии въздух. *Значи това било да правиш любов. Толкова великолепно! Най-накрая знам за какво пишат поетите, за*

какво мечтаят влюбените, за какво копнеех самата аз! Никога не се бе чувствала така завладяна, толкова жива. Но дали МакЛийн изпитваше същото?

Този въпрос, ярък и болезнен, изгаряше сърцето ѝ.

Поредната светкавица освети стаята и Кейтлин се изправи в леглото, осъзнала, че не може да заспи. Възнамеряваше да върне панделката на МакЛийн сутринта, но не можеше да чака повече.

За миг я изпълни копнеж по дома, по мира и спокойствието там. Искаше ѝ се да бъде далеч от драмите и неприятностите, които бе срещнала тук.

Но как само би ѝ липсвал Александър. Въпреки че се опитваше да се преструва, че не е така, това беше истина. Всеки ден скачаше от леглото и бързаше да слезе на закуска, изпълваше се с живот при мисълта да го види, да го дразни, да предизвика усмивката му или дори прословутото му ядно изражение. Обичаше всичките му изражения, освен студенината, с която се бе отнесъл към нея в салона тази вечер.

Притисна ръце към очите си. *Проклятие, дали наистина има връзка с Джорджиана?* Кейтлин не можеше да се примири с тази мисъл. Тази жена бе толкова груба и преситена, с хладната си безлична хубост не подходеше на страстен и силно независим мъж като Александър.

Кейтлин съзнаваше, че не би трябвало да ревнува, след като нямаше никакви претенции към него, а и не желаше да има. Но все пак искаше да го разбере по-добре. Може би... просто трябваше да го *попита*, как възнамерява да се развиват отношенията им в бъдеще и за чувствата му към херцогинята, ако изобщо изпитва нещо към нея. Така би постъпила една смела жена.

Младата жена отметна завивките, пхна крака в чехлите си, загърна се в халата и грабна панделката.

Тръгна тихо надолу по коридора. Лека светлина се процеждаше под вратата на МакЛийн, но отвътре не се чуваше никакъв шум. Или се чуваше? Женски глас ли бе това? Не бе възможно да е с херцогинята *точна сега!*

Сърцето ѝ биеше до болка и Кейтлин здраво стисна панделката. Притисна ухо към вратата, но шумът от бурята заглушаваше всички други звуци наоколо. *Проклятие, искам само да разбера дали тя е*

вътре! Ако МакЛийн смяташе, че може да скочи от леглото ѝ в това на херцогинята, трябваше да си помисли отново. Тя просто...

Вратата се отвори, една огромна ръка се обви около китката ѝ и Кейтлин се озова в стаята на Александър, като само чехлите ѝ останаха в коридора.

Погледна я намръщено.

— Какво, по дяволите правиш тук?

Тъкмо бе решил да си ляга, въпреки че знаеше, че е безсмислено, тъй като единственото, за което можеше да мисли, бе как прави любов с Кейтлин. Тя бе предизвикала у него такива чувства, каквито никоя друга жена не бе успяла.

Това, че бе девствена, отекваше в съзнанието му отново и отново. С дни си бе задавал този въпрос, защото тя се бе държала така уверено, а интересът ѝ към физическата близост помежду им бе толкова искрен. Но каквато и да беше, се бе оказала изключително страстна и всеотдайна, докато правеха любов по един спонтанен и *невероятно пленителен* начин.

И все пак, трябваше да му признае, че е девствена, и ако бе успял да превъзмогне болезнената си възбуда, признанието ѝ щеше да го разстрои. Но случилото се между тях бе толкова поразително, че дори не можеше да се ядоса, а изпитваше само леко раздразнение. Това бе тогава, а това бе сега. От момента, в който кръвта се бе разпределила равномерно по всички части на тялото му, бе започнал да осъзнава какво се бе случило. Очакваше Кейтлин да бъде разстроена или поне да види сълзи в очите ѝ, заради случилото се, а тя просто го гледаше с чувствено сънлива усмивка и караше кръвта му отново да се събира на едно точно определено място.

Твърде объркан, за да говори, той се бе измил, облякъл, и си бе тръгнал с обещанието да разговарят по-късно. В стаята си бе открил бдителния Макреди, когото бе отпратил при първа възможност. Останалото време бе прекарал, като крачеше из стаята и се чудеше какво, по дяволите, трябва да направи.

Дали тя очакваше предложение за брак? Ако беше така, бе допуснала огромна грешка. Трябваше да прекъсне връзката си с нея — винаги, когато тя бе наблизо, той губеше самоконтрол. Нещо у нея възпламеняваше непокорния му дух.

Въпреки това, колкото по-приятно му бе да бъде с Кейтлин, толкова по-твърдо ставаше решението му да не се намесва в живота ѝ. Проблемът бе, че не само му е *приятно* да бъде с нея — той я желаше, копнееше за нея, *жадуваше* да бъде с нея. *Така ли се бе чувствал и Чарлз? Изпитвал е това отчаяно желание да я има, без значение какво ще му струва?*

Е, Александър нямаше да допусне същата грешка. Можеше да се пребори с този копнеж. След като първоначалната еуфория от новото завоевание премине, щеше отново да може да разсъждава нормално и да продължи живота си без ангажименти.

Когато остави Кейтлин и се върна в стаята си, бе накарал Макреди да му направи купа горещ пунш с ром. Но въпреки че трите чаши от смъртоносната смес го бяха сгрели от главата до петите, не успяха да успокоят тревожните му мисли.

Нищо не можеше да му помогне в това отношение, освен още един час с Кейтлин, през който да потъне в мекотата ѝ, да се потопи в топлината ѝ. Тези мисли го възбудиха отново, сякаш не бе заситил страстта си току-що. Мили боже, дали някой мъж е бил така омагьосан от едно женско докосване, както се бе случило с него само за няколко кратки мига? Бе имал десетки жени, но никоя от тях не го бе оставяла с такова изгарящо желание за още, както Кейтлин.

Мислеше да се върне в стаята ѝ, макар да знаеше, че е лудост. Ако ги хванеха, решението щеше да е само едно — женитба. Когато бе отишъл в стаята ѝ по-рано, бе толкова бесен от държанието на Дъвиштън към нея и притеснен дали не се е изплашила, че не бе помислил за това. Сега, когато бе способен да разсъждава трезво, бе открил още един тревожен факт — въобще не го интересуваше какво биха могли да му струват действията му. Кейтлин Хърст си *струваше* риска, *струваше* си, каквото и да се случеше, само ако можеше да се потопи в нея още... един... път.

Точно когато продължи да пие от пунша, за да превъзмогне желанието си да се върне в стаята на Кейтлин, чу шум в коридора.

Бе помислил, че Джорджиана е пратила някоя от прислужничките си да подслушва на вратата му, и изобщо не бе очаквал в стаята му да попадне Кейтлин Хърст — с порозовяло лице, стелеща се по раменете златиста коса, с паднал от едното ѝ рамо халат,

откриващ меката като кадифе кожа пред жадния му поглед. Поглъщаше я с очи, а затопленото му от рома тяло се пробуди отново за живот.

Сърцето му биеше лудо и му се наложи да се прокашля, преди да заговори.

— Какво правиш тук?

Тя посочи пода.

Той погледна надолу. На земята, до крака му, лежеше панделката.

— Откъде се появи това?

— Една от прислужниците ми я донесе.

— Какво? Откраднала я е от стаята ми?

— Да, и аз ѝ казах, че не е честно. Не искам херцогинята да я накаже, така че ти я донесох...

Александър я дръпна към себе си и я целуна. Знаеше, че не трябва, но не даваше пукната пара за това. Желаше тази жена, имаше нужда от нея *сега*, а да гледа изкусителните ѝ устни да произнасят дума след дума, го докарваше до лудост. Спря я по единствения начин, който знаеше — с целувка, водеща до безпаметност. Тази нощ вече я бе имал веднъж, но това някак си не бе достатъчно. Актът само бе засилил жаждата му, отчаяната му нужда да вкуси още. Осъзнаването на този факт го изплаши до смърт, дори през замъгленото му от горещата страст съзнание.

Страстта му се разпалваше от вълнението, от бушуващата навън буря и от усещането от великолепните руси коси, които се стелеха като водопад около Кейтлин. Меките къдрици покриваха гърдите ѝ, така че единственото, което се виждаше от тях, бяха твърдите им връхчета под копринената нощница.

Беше изцяло негова, тук в неговата собствена стая, в прегръдките му. А когато устните му я докоснаха, осъзна нещо също изключително невероятно — тя бе толкова щастлива да го види, колкото и той самият. При тази мисъл, душата му възтържествува и двамата се сляха в едно — без думи, които да застават на пътя им, без мисли, които да ги разделят.

Кейтлин го целуна страстно, ръцете ѝ обгърнаха врата му, а бюстът ѝ се притисна през нощницата към голите му гърди. Сърцето му откликна, той я вдигна на ръце и я отнесе на канапето до камината.

Положи я на възглавниците и легна до нея. Пламъците проблясваха в косите ѝ, тъмните ѝ очи изглеждаха мистериозни, а

кожата ѝ — топла и мека като кадифе. Господи, беше прекрасна!

Прекрасна, нашепна вътрешният му глас безмилостната истина, но не за теб.

Тази мисъл го накара да замръзне на място, а сърцето му да се свие.

Усмивката ѝ изчезна и Кейтлин докосна бузата му.

— Александър? Какво не е наред?

Той хвана ръката ѝ и я целуна, като затвори очи, докато устните му докосваха нежната ѝ кожа. Никога не бе искал нещо толкова силно в живота си и бе истинска агония да осъзнава, че тя е толкова близо, така изпълнена с желание, а той трябва да я отблъсне.

Защо я дръпнах в стаята си? Проклетият ром замъглява преценката ми.

Тя се раздвижи и се протегна да постави и другата си ръка върху бузата му.

— Александър — нашепна Кейтлин — какво има? Ние вече... няма да е нещо ново. Можем да...

Отвори очи, сърцето му биеше толкова силно, че гласът му излезе като дрезгав шепот.

— Не можем да го направим.

— Защо?

— Кейтлин, без значение какво се случва тук, аз няма да се оженя за теб.

Бих предпочел да умра, отколкото да видя как страстта ти се превръща в отвращение.

Тя изглеждаше обърквана.

— Но аз не съм го искала от теб.

Отне му известно време да осъзнае думите ѝ.

Дяволски загадъчна усмивка заигра върху устните ѝ.

— Мисля, че можем просто да се наслаждаваме един на друг през времето, което ни остава.

Думите ѝ бяха толкова изкушаващи.

— А след това?

Очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Ще бъдем просто познати. Не е ли това начинът, по който се развиват нещата?

Всъщност бе права, но това някак си не изглеждаше правилно в момента. Отвори уста да каже нещо, но Кейтлин го погледна право в очите и плъзна ръка под халата му. Топлите ѝ пръсти се сключиха около възбудената му плът и принудиха всичките му други мисли внезапно да изчезнат.

Не можеше да си поеме дъх и в този миг осъзна, че вече нищо няма значение, нито какво иска или очаква тя от него, нито дори дали този миг ще предизвика съдбата им, или ще доведе светския им живот до неговия край.

Единственото, което можеше да направи, бе да я вземе, така както тя желаше. Навън бурята продължаваше да бушува с гръм и трясък, а в стаята Александър МакЛийн отново попадна в плен на магията на Кейтлин Хърст.

ГЛАВА 19

*Не чакайте любовта да ви намери, скъпи
мои. Отидете и я открийте сами, животът е
твърде кратък, за да чакате.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— Добро утро, милорд! Доста се поуспахте днес.

Александър се размърда и потръпна, когато главата му напомни за количеството ром, което бе изпил предната вечер. Но останалата част от тялото му казваше нещо съвсем друго, тъй като се чувстваше отпочинал и наситен. *О, Кейтлин!* В съзнанието му се появиха картини от изминалата нощ. Кейтлин, която се извива под него. Кейтлин в екстаз със затворени очи, докато той я обладава отново и отново. Кейтлин с обвити около бедрата му крака, с блестяща, влажна кожа, шепнеща името му за стотен път. Усети надигаща се възбуда и съзнанието му се проясни. *Мили Боже, дали е още тук?*

Александър седна в леглото и се огледа. Макреди разбутваше огъня, на малката масичка до креслото бе поставен поднос. Погледна към канапето. Въпреки че възглавниците бяха измачкани, никой не би предположил какво се бе случило там. Обиколи с очи цялата стая и не видя никакво доказателство за присъствието на Кейтлин.

Това бе малко объркващо. Бе го изненадала с ентусиазма и изобретателността си, което правеше отсъствието ѝ още по-осезаемо.

Спусна крака от леглото и потърка лице. Мили Боже, как бе допуснал това да се случи? Какво, по дяволите, бе направил?

— Лек махмурлук ли, милорд? — попита камериерът, докато гледаше празната купа за пунш.

— Да, но ще премине съвсем скоро.

Александър се опита да мисли, но успяваше единствено да се нарича глупак.

Е, след като приключе с облозите, щяха да напуснат тази проклета къща и всеки от тях да се върне към живота си. Той щеше да управлява клана МакЛийн, а тя в крайна сметка — да се омъжи.

При тази мисъл сърцето му неочаквано се сви. *Това мога да съм аз. Бих могъл да я заставам да се омъжи за мен, сама ми се отдаде.* Но с каква цел? Година-две щастие и сексуална задоволеност, а след това щеше да остарее, разликата в годините им щеше да стане още по-осезателна, а това би било повече от проблем. Накрая, най-вероятно би съжалила, че не се е омъжила за по-млад мъж и щеше да си намери любовник. И кой би я винил?

— Макреди, пригответи ми топла вода и дрехи. Искам да сляза на закуска, колкото е възможно по-бързо.

— Още сега? Едва девет часът е, а вие никога не се появявате преди десет.

— Значи ще има повече бекон за мен.

— Но, милорд...

— *Веднага!*

Макреди стисна устни и не каза нищо повече, докато приготвяше дрехите на господаря си.

* * *

Ако се съдеше по звуците, носещи се от салона, не само един гост бе слязъл вече за закуска. Може би и Кейтлин? Не, най-вероятно бе още в стаята си и събираше сили след изминалата нощ. Тази сутрин Александър бе изтощен, вероятно и при нея бе така. Надяваше се само да не се е събудила, изпълнена с угризения за импулсивната им постъпка.

С натежало сърце влезе в салона и се закова на място.

Нежна и свежа, с коса, все още влажна от банята, Кейтлин сияеше в рокля от зелен бродат с розови панделки. Не бе сигурен за изражението ѝ, защото не посмя да я гледа дълго. Бе седнала между

лорд Фоклътнд и лейди Елизабет, мис Огилви седеше срещу тях и бе погълната от разговора си с граф Кейтнес.

Нямаше и следа от Дъвиштътн, което, само по себе си, бе добре. Все още не беше приключил с него.

Поздрави Фоклътнд, но не погледна към Кейтлин, за да ѝ даде време да се успокои. Сигурно ѝ бе доста трудно и той си пожела да можеше да я увери, че е способен да защити и двамата им. Засега можеше само да ѝ вдъхне увереност с дискретен, съчувствен, успокояващ поглед.

Напълни чинията си с това, което бе най-близо на бюфета, седна срещу нея и я погледна за първи път тази сутрин.

За негова изненада, тя не изглеждаше нито бледа, нито притеснена, имаше удивително спокоен и здрав вид и се смееше на нещо, което бе казал Фоклътнд. Освен това се хранеше с апетита на моряк, преживял последните шест месеца на сухари.

Тази гледка го обърка и той смръщи вежди. Кейтлин му се усмихна, а в кафявите ѝ очи определено се четеше дяволитост.

— Добро утро, МакЛийн. Виждам, че имате голям апетит днес.

— Какво?

— Чинията ви.

Погледна надолу и забеляза, че е сложил около петнадесет наденички и нищо друго в чинията си.

— А, да. Не исках Фоклътнд да ги вземе всичките.

— Но аз дори не ям наденички — запротестира лордът и веднага започна да обяснява какви меса яде или не яде, така че Александър си пожела въобще да не бе споменавал наденичките.

Закуската се проточи сякаш до безкрайност. Жените развълнувано обсъждаха маскарада, който бе планиран за вечерта, а Фоклътнд и Кейтнес се съгласяваха с всичко, казано от тях.

За МакЛийн бе истинско облекчение, когато Кейтлин най-после се извини, че се оттегля, за да се преоблече за разходка до езерото с мис Огилви. Изчака малко, след което и той се извини и тръгна след нея. Настигна я на стълбището.

— Кейтлин!

Тя се обърна към него, а на устните ѝ се появи неспринудена усмивка.

— Да?

Наистина се радва, че ме вижда. При тази мисъл сърцето му подскочи и той отвърна на усмивката ѝ, като се наслаждаваше на топлотата ѝ.

След това се овладя. Какво по дяволите правя? Тя не е за мен.

Когато неговата усмивка помръкна, нейната също изчезна, а на лицето ѝ се изписа недоумение.

— Ти... Ти... искаш да говориш с мен ли?

Той се стегна.

— Да. Аз... аз... аз...

Боже мили, защо я бе последвал тук в коридора. Искаше да говори с нея, но нямаше конкретна тема. Просто... искаше да я види.

Тази мисъл му подежда като удар с чук.

Наистина ли започвам да изпитвам нещо към нея? Това е невъзможно! Познавам я едва от няколко месеца и през повечето от това време просто се опитвах да се добера до леглото ѝ.

Потърка врата си, внезапно почувствал умора. Какво правеше?

Тя се усмихна сякаш усетила неговата неувереност.

— Всъщност се радвам, че ме настигна. Искам да знаеш, че смятам миналата нощ за... — Бузите ѝ поруменияха, но тя продължи решително: — Беше много хубаво.

Хубаво? По дяволите, случилото се можеше да се определи по много начини, но хубаво не бе един от тях. Бе прекрасно, фантастично — определени части от тялото му още пулсираха. Но тази нощ усложняваше непоносимо живота му.

— Съжалявам за всичко това.

— Съжаляваш? — каза тя със странен глас. — Ти съжаляваш?

Трябваше да се отдръпне от ръба на опасната бездна, в която бе готово да полети сърцето му. Ако не го направеше, обричаше и двамата на страдание и болка.

— Кейтлин, аз...

— Няма нищо, за което да съжаляваш. Взех решението да се насладя на твоята компания и го направих. Определено не очаквам да ми се извиняваш, да ми предлагаш брак или...

— Това е добре — рязко каза той, — защото не възнамерявам да се женя никога, за никоя.

Тя почервеня и присви устни.

— Не, разбира се, че не. Въпреки че *някои* хора може да приемат такава интимност за нещо повече от обикновено приятелство. — Тя вирна брадичка и го погледна в очите. — Говоря за любов, МакЛийн, в случай, че не си разбрал. Но ти няма откъде да знаеш какво е това, нали?

В него бушуваха объркани чувства, но той отказа да се мъчи да ги определи.

— Не мога да ти предложа *нито* брак, *нито* любов, затова е най-добре да не ги намесваме в играта.

Тя язвително се изсмя.

— Напълно си обсебен от този проклет облог, нали?

— А ти не си ли?

Кейтлин присви рамене.

— Предполагам, че да. — Очите ѝ блестяха, сякаш едва сдържаше сълзите си. — Добре, МакЛийн. Отношенията ни ще бъдат свързани само с облога. И нищо повече.

— Добре.

Тя се обърна и се затича нагоре по стълбището, оставяйки го сам и изпълнен със странно чувство за загуба. Какво, по дяволите, не беше наред с него?

Определено я желаше и навярно я харесваше много, защото бе необикновена жена. Но да е влюбен в нея? Не беше ли твърде късно за това?

Не бе възможно, нямаше да го позволи!

Ядосан на себе си, се върна в стаята си и позвъни на Макреди, след като реши да прекара остатъка от деня яздейки. Поне никой нямаше да обърква мислите му и да го оставя с необяснимо усещане за загуба.

* * *

Каретата трополеше по тесния път и се клатеше по неравната повърхност.

Мюриън показа глава през прозореца и погледна към къщата, кацнала върху високата скала.

— Кой би помислил, че Старата Нора живее като кралица в такава огромна къща?

Кейтлин се усмихна.

— Мамчето се е справила добре, особено като се има предвид, че навремето не е имала нищо.

— Омъжила се е заради пари, така ли?

— Да, въпреки че дядо често казваше, че той е спечелил много повече. Тя е изключително разглежена. Дядо бе луд по нея и не ѝ отказваше нищо.

— Силна жена е тя, казвам ви.

— Да, така е. — Кейтлин се радваше, че е наследила част от тази сила. Но въпреки че успяваше да отстоява позицията си в доста области, станеше ли въпрос за Александър МакЛийн, бе ужасно слаба.

— Смятате ли, че баба ви може да ви помогне за последното предизвикателство?

— Налага се. Не мога да измисля как да го завърша, без да изгубя репутацията си.

Мюриън почервеня.

— Не мога да повярвам, че МакЛийн е поискал от вас подобно нещо! Не е никакъв джентълмен, щом е пожелал да се къпете гола в градинския фонтан. Не ме интересува дали е взел идеята от известен мит, или не.

— Той въобще не е джентълмен.

Кое то не бе никаква изненада, тъй като ѝ го бе казал още при първата им среща. Изненада я откритието, че *тя* самата не е никаква дама. Бе имала своите подозрения. Сестра ѝ Кат, винаги бе учтива, държеше се благопристойно и любезно. Кейтлин бе прекарала живота си в опити да се придържа към тези стандарти и се бе проваляла, но никога не си бе позволявала да се държи толкова неподобаващо за една дама, както с МакЛийн.

И докато се наслаждаваше изключително на взаимната им страст, нещо се бе променило. И не знаеше дали се дължи на него, или на самата нея, но бе останала с чувството за празнота и печал. От закуската до сега почти не бе яла. Мамчето със сигурност знаеше как да излекува подобна болест?

Каретата изкачи последната отсечка от хълма и след завоя се озова на идеално поддържан път, водещ към огромна квадратна

каменна къща, с покрив от наситено сиви плочи, стени от тъмносиви речни камъни и проблясващи на слънцето двукрили прозорци.

— Вашето мамче не се облича подобаващо за жена, живееща по тези места.

— Знам. Това е истинско проклятие и за слугите й.

Точно когато каретата спря, предната врата се отвори и възрастна жена, облечена в дълго, безформено сиво палто и с голяма покрита кошница в ръка, се появи на верандата. Тя видя каретата и спря, а на обветреното й лице разцъфна усмивка, когато Кейтлин се показва през прозорчето и извика:

— Мамче!

Твърде нетърпелива, за да изчака лакея, младата жена отвори вратата, скочи от каретата и се затича към баба си. В мига, в който стигна до нея, бе уловена в силна прегръдка. Макар че мамчето беше много слаба, бе невероятно силна.

— О, момичето ми! Какво правиш тук?

— Дойдох за съвет.

— Наистина ли? — Възрастната жена изглаждаше предволна.
— Тогава най-добре е да влезем вътре.

Кейтлин погледна към кошницата й.

— Ти по задачи ли беше тръгнала?

— Да, но могат да почакаат. Това са само някои неща и малко конфитюр за семейство Робъртс и новородените им бебета. Жената роди близнаци, наистина. Предлагах да ги кръсти Катриона и Кейтлин — като теб и сестра ти, но тя беше против, вероятно защото са момчета.

Кейтлин се засмя.

— Смея да кажа, че е било точно заради това.

Мюриън, която току-що бе дошла, самата тя с кошница в ръка, се усмихна и направи реверанс.

— Как сте?

Мамчето загледа кошницата с интерес.

— Какво е това?

Мюриън отгърна покривката.

— Внучка ви каза, че не можем да дойдем без нещо сладко за вас. Има хляб с ядки, мармалад, кифлички, прясно бито масло и...

— Тогава защо седим още тук? Отваряйте вратата и някой да занесе тази кошница в утринния салон.

Мамчето се обърна и влезе в къщата, оставяйки на Кейтлин и придружителката ѝ да я последват.

Икономката отведе Мюриън до кухнята, докато изключително благовъзпитаният иконом обеща лакомствата от кошницата да бъдат поднесени в салона възможно най-бързо.

Мамчето хвана Кейтлин под ръка и я отведе в малка, уютна, добре обзаведена стая и затвори вратата след тях.

— Така, момиче, кажи ми защо идваш да ме видиш и си толкова притеснена?

— Не съм притеснена.

Мамчето повдигна вежди.

— Е... може би леко притеснена. — Кейтлин въздъхна и последва баба си до малката масичка до камината. Докато седеше каза: — Извинявай, че не ти пиша толкова често, колкото би трябвало.

— О, ти си като мен, а аз нямам никакво време за писма. Това, което ми написа, когато сестра ти избяга с лорд Хю, беше толкова объркано, че едва го разбрах.

— Бях разстроена.

— Сигурна съм. И сега си разстроена. Какво те води при мен, момичето ми?

— Чудя се какво да правя с Александър МакЛийн.

Очите на мамчето се разшириха.

— Александър МакЛийн? Мислех, че се наслаждаваш на гостуването си в Балъх Касъл?

— Да, но... — Кейтлин си играеше с ръкавиците си. — Мамче, МакЛийн също е един от гостите.

— Ааа! Не го споменаваши в писмото си.

— Не. Трябваше, но отначало не изглеждаше толкова важно, а след това... — Кейтлин търсеше точните думи. *След това бе станало твърде важно, за да го спомена просто така.*

— След това, какво? — нетърпеливо попита баба ѝ. — Ще го кажеш ли? Аз съм възрастна жена и не мога да издържа на такова напрежение!

Кейтлин се усмихна.

— Ти ще надживееши всички ни, мамче.

— Надявам се, да не се случи. Сега ми кажи, какво те разстрои толкова?

— Когато с МакЛийн се запознахме в Лондон, ние... Предполагам, ти би казала, че флиртувахме.

— Така ли бих казала?

— Да.

— Значи сте имали флирт в Лондон, а сега случайно се срещнахте отново в замъка.

— Не е било случайна среща. МакЛийн призна, че е отговорен за присъствието ми там. Двамата с херцогинята са били... — Кейтлин не можа да изрече думата.

Мамчето кимна.

— Чух за това, но то приключи преди месеци. Той не е от мъжете, които се занимават дълго с жена като нея. Или с която и да е жена от този тип.

Кейтлин потрепна.

— Познаваш херцогинята?

— Да — отвърна баба й мрачно. — Дори по-добре, отколкото тя би искала. Някога работеше в една от мелниците на дядо ти.

— Работила е в мелница? Не може да е същата жена! — Мамчето повдигна вежди. — Божичко! — Кейтлин поклати глава. — Никога не бих повярвала.

— Повярвай, защото е истина. Тя не иска никой да знае, но някои сме достатъчно стари, за да го помним много добре. — Тя почука с пръсти по масата пред себе си и каза замислено. — Значи МакЛийн е използвал връзката си с херцогинята, за да те покани. Каза ли защо?

— За отмъщение. Той има план да ме съсипе, заради това, което се случи с Кат и лорд Хю.

— Но те са повече от щастливи! Всъщност, видях ги онзи ден.

— Аз му казах същото, но той все още беше ядосан. Въпреки че голям скандал така и не бил избухнал, хората все пак говорели. След като Хю и Кат заминали за Шотландия, а мен ме изпратили обратно в Уитбърн, той бил останал в Лондон, за да поеме главния удар.

— О, и гордостта му е била наранена!

— Точно така. Когато пристигнах в замъка и разбрах какво е планирал, сключих сделка с него. Всеки от нас трябва да изпълни три задачи и първият, който се провали, губи. Ако аз спечеля, той трябва да

забрави случилото се и да спре с плановите си за отмъщение, както *и да ми направи* предложение за женитба пред всички гости. Аз, разбира се, ще му откажа.

Преди, само изричането на тези думи, щеше да накара Кейтлин да се усмихне. Сега, по някаква причина, не изпита удовлетворението, което си представяше. Всъщност, това караше сърцето ѝ да се свива болезнено.

Мамчето изглеждаше впечатлена.

— А той как така се съгласи с всичко това?

— Също постави условия при положение, че *аз* изгубя.

Баба ѝ повдигна вежди.

— Като например?

Бузите на Кейтлин порозовяха.

— Предпочитам да ги премълча.

— Хмм. Разбирам как стоят нещата. — Кейтлин разумно замълча. — Е, момичето ми, как мога да ти помогна с тази бъркотия.

— Задачите ни са заети от древния мит за Олуен, а моето последно изпитание е... трудно. Спомняш ли си как Олуен се къпе гола във фонтана, за да разсее враговете?

Мамчето настръхна.

— Този негодник не може да е поискал *това* от теб!

— Страхувам се, че го направи. А аз му казах, че трябва да носи рокля. На публично място.

— Не си! Като знам колко много означава гордостта му за него...

Вратата се отвори и икономът влезе с табла, пълна с деликатесите от кошницата на Мюриън и приятно димящ чайник. Мамчето изчака нетърпеливо иконома да сервира чая, за да го отпрати и едва бе затворил вратата след себе си, когато се обърна към внучката си.

— Играеш си с огъня, момиче, но мисля, че и сама го знаеш.

— Така е, но... Мамче, не знам какво става, но не мога да спра! Винаги, когато той е наоколо, *искам* да предизвикам някаква реакция от негова страна. И изглежда не мога да престана.

Мамчето въздъхна.

— Загазила си го, момичето ми, а?

Сърцето на Кейтлин се сви и сълзите ѝ потекоха.

— О, не плачи. — Отнякъде изникна ефирна дантелена кърпичка и мамчето я мушна в ръката ѝ. — Ще намерим решение за теб. — Наля чай, сложи сладки в две чинийки, а челото ѝ се сбръчка, когато се замисли. — Разкажи ми за останалите задачи, които сте изпълнили.

Младата жена разказваше, а баба ѝ клатеше глава замислено, докато слушаше. След това мълчаливо допиха чая си.

Мамчето въздъхна отново.

— Какво да правим, какво да правим... Трябва да плуваш гола пред него, но ако те хванат, ще бъдеш съсипана завинаги, а с теб и цялото ти семейство.

— Точно така.

— Хмм. Тогава, това, което трябва да направиш, е да контролираш ситуацията. Да контролираш МакЛийн.

— Да го контролирам? Как, за бога...

— О! Остави на мен да се тревожа за подробностите. Мисля, че знам точно какво ти е нужно. — Погледът на баба ѝ се изостри. — Въпреки че ще ти помогна в облога, не мога да направя нищо за истинския проблем, който имаш. Знаеш какъв е, нали, момичето ми?

Кейтлин внимателно остави чашата си върху чинийката.

— Да. Обичам го.

Да изрече тези думи на глас не бе толкова трудно, колкото си бе представяла. Мамчето кимна.

— Какво чувства той към теб?

— Възприема ме единствено като предизвикателство. Знам, че не ме обича.

— Сигурна ли си в това?

— Да. Попитах го тази сутрин и той... — Кейтлин се опита да сдържи сълзите си, гърлото ѝ се бе свило така, че не можеше да преглътне. Обичаше го толкова много, а единственото, което можеше да ѝ предложи той, бе кратка физическа връзка. Това, че бяха споделили страстта си, само бе влошило нещата. Всеки път, когато бяха заедно — в леглото или някъде другаде — чувствата ѝ към него се задълбочаваха. — Не мога да се задоволя с половинчата връзка, а това е всичко, което може да ми предложи той.

Сините очи на мамчето потъмняха от загриженост.

— О, момиче. Изглеждаш толкова тъжна.

Тя беше тъжна. Усещаше тежест във всяка кост от тялото си, гърдите я боляха, а очите ѝ пареха. Но тя не бе от жените, които се предават. Оставаха няколко дни, преди да си тръгне от Балъх Касъл, и със сигурност щеше да се възползва от тях.

Преглътна напирашите сълзи, вирна брадичка и погледна баба си в очите.

— Имаш ли идея как да изпълня задачата си? Искам да напусна замъка като победител.

Мамчето се усмихна, отиде до малкото бюро в ъгъла на стаята и започна да търси.

— Ето го. Това ще разреши проблема ти — каза тя и сложи нещо в ръката на внучката си.

Кейтлин премигна срещу мъничкото шишенце с коркова тапа.

— Но...

— Четири капки от това в питието му и той няма да може да помръдне два, а вероятно и три часа. Можеш да поплуваш във фонтана, а той няма да е способен нито да стане, нито да извика, за да те съсипе. — Мамчето се разсмя. — Може дори да не успее да мигне.

— Опасно ли е?

— Не и четири капки. Дори осем не са. Ако му дадеш дванадесет или повече, бих се разтревожила, но тук няма толкова много.

Кейтлин здраво стисна шишенцето.

— Благодаря ти, мамче.

Възрастната жена въздъхна и сложи ръка върху тази на внучката си.

— Момичето ми, не мога да разреша най-големия ти проблем и ти го знаеш. Това е нещо, което трябва да направиш сама. — Тя целуна Кейтлин по челото. — Но ти си умница, да, така е, и знаеш как да намериш правилния път. Само ми обещавай, че когато това време настъпи, ще послушаш сърцето си, защото то ще ти каже какво да направиш.

— Обещавам, мамче, но не мисля, че с МакЛийн ще имаме подобно „време“. Просто не ни е писано.

— Ще видим, момиче. Ще видим.

След това баба ѝ смени темата и заговори за сестра ѝ Катриона и колко добре се справя с доведените си дъщери, както и за конете, които отглеждал лорд Хю в имението си.

Кейтлин я слушаше, защото винаги се интересуваше от случващото се с близначката ѝ. Но дълбоко в сърцето ѝ един глас нашепваше, че страданията ѝ едва сега започват.

ГЛАВА 20

Глупак е този, който се опитва собственото си сърце да разбере.

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

— Милорд, трябва да ви помоля да обмислите обличането на този костюм.

— Не.

— Хората ще говорят.

— Нека. На мен ми харесва. — Александър се погледна в огледалото. Носеше високи до коленете ботуши от обърната с козината навън кожа, увити с кожени върви и с килт, който стигаше до под коленете му. Кесия, подобна на ботушите, висеше от колана на кръста му; беше достатъчно тежка, за да не позволи на килта да се отвори от вятъра и да го изложи. Парче от плата, подобно на наметало, тръгваше нагоре и минаваше през гърдите и през едното му рамо:

— Милорд, поне си облечете риза с вашата... — Макреди потрепери — ... пола.

— Отивам на бала с маски на Джорджиана, облечен като прадядо ми Дънкан МакЛийн. Той не е носел никакви проклети ризи, няма да нося и аз.

— Той е бил варварин, милорд.

— Тази вечер аз също ще съм такъв. Отвори вратата, Макреди.

С неодобрителна въздишка камериерът направи това, което му бе казано.

Александър бе прекарал целия ден, яздейки из имението на Роксбърг толкова бързо, колкото можеше. Ездата бе проявила мислите

му, но така и не му бе помогнала да стигне до истинските отговори. *Когато тя загуби облога, както трябва и да стане, ще я направя своя любовница за две седмици. Необходимо ли е да рискувам и да усложнявам положението? Но бих ли могъл да устоя на тази възможност?*

Не смяташе, че би могъл. Само мисълта да притежава знойното тяло на Кейтлин за две сладострастни седмици, караше тялото му да го боли. По дяволите, колко много я желаше!

Някъде дълбоко в душата му се прокрадна шепот: *Но дали това е всичко? Само похот ли е? Или и ти си слабак като Чарлз?*

Спря за миг пред най-горното стъпало и погледна надолу към вестибюла. Къде беше тя? Бе напуснала къщата малко след него. Видя я да се качва в някаква карета, точно докато яздеше по едно възвишение.

Наблюдава каретата, докато бързо се отдалечаваше по алеята, и бе изкушен да я последва, но устоя на това глупаво желание. Вместо това, препуска лудо, опитвайки се с това безумно упражнение да потуши част от похотта, разляла се във вените му. Когато най-накрая се върна в къщата, бе уведомен, че Кейтлин все още не се е върнала и че всички останали гости са се оттеглили в стаите си да се изкъпят и подготвят за бала с маски. Джорджиана бе поканила голям брой местни аристократи и предричаше, че ще бъде много претъпкано, което напълно устройваше Александър. Колкото по-голяма беше тълпата, толкова по-лесно би било да отмъкне Кейтлин за един личен разговор, когато най-накрая *той* спечели това състезание.

Тръгна надолу по стълбите. Балът вече бе започнал. В подножието на стълбището мина покрай маркиза Треймънт. Облечена в светлозелена рокля, покрита с копринени цветя, тя вероятно представляваше пролетта — очарователен избор за някой с бяла кожа и червена коса. Очите ѝ се заковаха върху килта му, тя се спъна в стъпалата, а лицето ѝ стана пурпурночервено, преди да отмести поглед и да мине забързано покрай него.

Усмивката на Александър стана още по-широка. Тази вечер искаше да шокира тълпата, да скандализира цялото тесногърдо общество. Бе изтощен да се прави на любезен гост, а облеклото му тази вечер със сигурност щеше да даде материал за клюки. Мисълта

му достави удоволствие, и когато влезе във всекидневната, походката му стана още по-наперена.

В зала, пълна с пролетни духчета, принцеси и ледени феи, Кейтлин привличаше окото на мига. Той спря, а краката му като че ли се вкорениха в пода. Бе облечена в рокля, която изглеждаше като да бе изработена от някаква сребърна материя. Среброто можеше да обезличи много блондинки, но със своята гъста, подобна на истинско злато коса, и тъмнокафяви очи младата жена грееше, а собственото ѝ излъчване се бе засилило по начин, който не бе способен да проумее.

Роклята ѝ бе в средновековен стил с кръгло деколте, а дългите ръкави падаха до около средата на тънките ѝ пръсти. Косата ѝ бе пусната надолу, сплетена на една страна така, че напомняше за отдавна отминалите времена. Никакви бижута не украсяваха дългата ѝ плитка, освен една сложно преплетена в нея черна панделка, която я придържаше. Възбуди се само при мисълта как тази тежка плитка би изглеждала разпусната, златистият водопад от коса се разстила над него и по възглавниците му... отново.

Трябваше да прогони този образ насила — не можеше да рискува да се възбуди, докато бе облечен в килт. Наблизо, лейди Елизабет забеляза както него, така и костюма му. Тя го зяпна съвсем открито, докато придружителката ѝ не се обърна да види на какво се дължеше реакцията ѝ. Тогава и двете жени впериха втренчени погледи в него, без да поглеждат встрани.

Той направи пренебрежителен поклон и продължи навътре, като пренебрегваше внезапните потоци от скандализиран ропот и шушукане. Бе прекалено зает да се възхищава на Кейтлин.

Чудеше се като кого или какво се бе облякла. Лейди Мериан^[1] може би? Или... А! От колана ѝ висеше наниз от избродирани дискове, изобразяващи сребърен гребен, малък златист глиган, както и други образи от мита.

Той се подсмихна. Самата тя играеше ролята на Олуен, като всяка от дрънкулките представляваше едно от предизвикателствата. Все още не го беше видяла, тъй като бе вгълбена в разговора си с госпожица Огилви, която бе облечена като доячка. Дългата златиста плитка на Кейтлин се полюшваше нежно, като галеше бедрото ѝ, което го караше да копнее да я сграбчи, да я обърне към себе си и да завладее нежните ѝ устни.

Винаги бе смятал, че се възхищава на жени, които са преднамерено женствени, жени, които владеят всички женски хитрости и ги прилагат с лекота. Напоследък бе започнал да мисли, че подобен тип жени са твърде предсказуеми, твърде банални.

Неподправеният ентузиазъм на Кейтлин бе освежаващ. Тя не бе срамежлива или стеснителна и притежаваше някакъв изненадващо светски темперамент, който му харесваше, на който се наслаждаваше и който му пасваше на едно много, много интимно ниво. Очевидно той не бе единственият, който го забелязваше, защото при един бърз оглед на стаята забеляза лорд Далфор да слуша Джорджиана с половин ухо, докато погледът му бе залепнал върху Кейтлин. Фоклънд я зяпаше с отворена уста, а дори и Кейтнес, който не криеше, че се възхищава на госпожица Огилви, я оглеждаше одобрително. В допълнение, половин дузина други мъже, които Александър не познаваше, бързо се събираха около нея.

Ако не побързаше, щеше да бъде обсадена. Нямахше търпение да изтръгне твърдението, което най-много желаше да чуе: „Ти спечели“.

Две ръце се склупиха около лакътя му, когато Джорджиана внезапно се появи до него:

— Александър! Каква приятна изненада! — Леденосините ѝ очи го огледаха обстойно от главата до петите. — Леле! — провлачено каза тя. — Облякъл си се като варварин. Колко уместно.

— Облечен съм като моя прадядо, Дънкан МакЛийн. — Присви очи, когато забеляза, че е праметнала през рамо синьо, карирано шотландско наметало. Намръщи се. Носеше наметало като на клана МакЛийн, което подхождаше на килта му.

— Харесва ли ти? — измърка тя, усмихвайки се.

— Не!

Неприятно изненадана, след миг Джорджиана успя да се засмее престорено:

— Александър, моля те! Това е чисто съвпадение. Нямах представа с какво ще бъдеш облечен.

Дали? Без съмнение някоя от прислужниците ѝ е споменала, че е видяла облеклото в стаята му по-рано през деня.

— Къде е Роксбърг?

Събеседничката му кимна с глава към ъгъла, с пренебрежително изражение върху лицето си:

— Застанал е пред купата с пунш.

Херцогът беше облечен като шут — с конусовидна шутовска шапка и многоцветна наметка. Въпреки че беше едва девет вечерта, той изглеждаше така, като че ли вече е готов да си ляга и да си изпие чашата топло мляко. За първи път Александър изпита съжаление към него.

— Извини ме, Джорджиана, смятам да изпия чаша пунш със съпруга ти.

— С Роксбърг? Но защо?

Той само ѝ се поклони и се отдалечи. Проправи си път и застана до херцога, където зачака удобен момент да освободи Кейтлин от тълпата мъже, които я заобикаляха.

Най-накрая бяха повикани за вечеря. Докато хората се въртяха наоколо и търсеха партньорите си, той се отправи към Кейтлин, докато двама джентълмени разпалено спореха за правото да я придружат до трапезарията.

— А, госпожице Хърст, ето къде сте били! Готова ли сте за вечерята? — попита я той.

Двамата мъже веднага прекратиха спора си, а очите им се разшириха, когато видяха силните му, мускулести ръце.

Кейтлин се поколеба, след това постави длан върху ръката му — хладни пръсти върху гола кожа.

— Разбира се. Това ще е последната ни вечеря заедно.

— Последната? Все още ни остава утрешният ден, както и двете седмици след това. — Той ѝ се усмихна, докато тълпата бавно се придвижваше към трапезарията.

В очите ѝ не проблесна дори и бегла усмивка в отговор.

— Вероятно.

Доброто настроение на Александър се изпари. Тази вечер нещо в нея бе различно — усещаше се някаква сдържаност и... тъга? Той напъха ръката ѝ още по-плътено в извивката на лакътя си и я дръпна настрана, като позволи на другите да минат покрай тях.

— Какво искаш да кажеш?

Очите ѝ блестяха така, като че ли едва сдържаше сълзите си.

— Само това, че може би няма да си ти този, който ще спечели този облог.

Няколко изостанали двойки минаха покрай тях, като ги поглеждаха с любопитство. Когато и последната двойка изчезна в трапезарията, Александър поведе Кейтлин към синия салон. Влязоха вътре и той затвори вратата след себе си.

Младата жена вирна брадичка:

— Хората ще забележат, че ни няма.

— Не и през следващите десетина минути. — Усмихна ѝ се хищно. — Признай си, Хърст. Аз победих. Облечен съм с пола. Наистина ли ще позабавляваш тълпата, като влезеш гола във фонтана?

Брадичката ѝ се вдигна още по-високо, а устните ѝ се свиха още повече:

— Този облог все още не е приключил. Имам време да изпълня и моята част от него.

— Ооо? Значи, все пак ще го направиш? — засмя се той невярващо. — Ще бъдеш опозорена, а това е нещото, което по начало се опитваш да избегнеш.

Погледът ѝ обходи лицето му.

— Вероятно.

— Кейтлин, не искаш да кажеш, че... — Мили Боже! Тя изглеждаше напълно сериозна. — Ще бъде глупаво да направиш подобно нещо и ти го знаеш.

— *Трябва* да спечеля този облог. Отказвам да бъда твоя любовница. И ще направя каквото трябва, за да съм сигурна, че подобно нещо няма да се случи.

Мъжът стисна челюсти.

— Дори и да опетниш името си?

— Открих нещо, което значи много повече за мен, отколкото гордостта ми.

— Какво?

Погледите им се срещнаха и в тази секунда той вече знаеше какъв е отговорът. Тя го харесваше. Шок и неверие минаха през него. Тя не само го харесваше, тя го *обичаше*. Можеше да го види в изражението ѝ толкова ясно, колкото ако го бе изрекла на глас.

Не! Тя не може... Аз не мога да позволя това. Ако тя ме обича, тогава аз... Александър я погледна — *наистина* я погледна. В меката светлина от свещите изглеждаше дори още по-млада, на не повече от осемнадесет. А в огледалото над камината се отразяваше ликът на зрял

мъж, мъж, който е живяла твърде разгулно, твърде добре и твърде лекомислено. Дори и да го обичаше сега, какво щеше да се случи след време? *Бих ли могъл да понеса да я изгубя тогава?*

Дълбоко в душата си знаеше отговора. С натежало, изпълнено с горчилка сърце, каза саркастично:

— Не ставай сантиментална, Хърст. Облогът ни трябваше да уреди само едно-единствено нещо: твоето наказание за измамата ти в Лондон. Тази вечер ще си признаеш, че си загубила и ще останеш с мен две седмици така, както обеща.

Само този спомен щеше да му остане, когато тя си тръгне... но поне щеше да е изживял това време с нея. Две кратки, безценни седмици... И след това никога повече нямаше да я види. Чувстваше нещо странно в гърдите си — като че ли метален обръч бе изтласкал въздуха от дробовете му, а от пушека на свещите очите му горяха.

Две седмици. Не беше много, но това бе всичко, което съдбата би му позволила да има, и той — една отчаяна душа — щеше да се възползва до край.

— Е, Хърст? Какво ще кажеш?

Очакваше да го изгледа гневно, с онзи деликатен плам, който притежаваше. Вместо това, тя го дари с дълъг, тъжен поглед, след което се обърна и си тръгна. Вратата изщрака тихо след нея.

* * *

Много по-късно, Кейтлин стоеше на терасата увита в дебела пелерина, а хладният нощен бриз я караше да потреперва. Бе доста след четири часа сутринта и последните гости вече си бяха тръгнали. Всички си бяха легнали, освен Александър. Както обикновено, той се отправи към кабинета за една последна чаша портвайн, преди да се оттегли.

— Убедена ли сте за това, госпожице? — попита Мюриън.

— Да. — Кейтлин погледна нагоре към прозорците на замъка. Само един-два все още светеха, и докато ги гледаше, те също потънаха в тъмнина. Време беше.

Погледна през прозореца на библиотеката към Александър, който си сипа питието и седна в креслото до камината.

— Той не гледа в правилната посока — изсъска Мюриън.

— Знам. Трябва да го накарам да се обърне. Мамчето каза, че отварата ще подейства бързо. — Кейтлин погледна към камериерката си. — Госпожа Пруит и останалите по местата си ли са?

— Аха. Тя заключи всички врати и наблюдава градинската порта. Това е единственият друг начин да се стигне до тази част на градината, госпожице. Другите също са готови.

— Много добре. Веднага се връщам.

Кейт постави ръката си върху студената медна дръжка на вратата, която водеше навътре, а погледът ѝ бе закован върху Александър. Той седеше с гръб към нея, гъстата му черна коса бе застанала на букли на врата му, докато отпиваше от портвайна си. Изчакваше го да приключи с питието си. *Моля те, мамче, дано си права за тези капки.* Беше внимавала много да не сложи повече от четири в чашата му.

Той остави празната чаша върху масата и се изправи, готов да се оттегли. Тя си пое дълбоко въздух, след това завъртя дръжката и влезе вътре.

Александър се обърна и вдигна учудено вежди.

— Кейтлин! Какво правиш тук?

Влезе по-навътре в стаята, а наметалото се поклатяше около нея.

— Дойдох, за да изпълня моята част от облога.

Александър се намръщи. Беше увита в наметалото от главата до петите, но изражението ѝ бе това, което привлече вниманието му. Изглеждаше толкова тъжна, като че ли целият свят я бе предал.

Сърцето му се сви. Не можеше да понесе това и минута повече. Лъжеше самия себе си, че би могъл да направи Кейтлин своя любовница дори и за час.

Тръсна глава, а гласът му бе хрипкав, когато каза:

— Кейтлин... недей.

— Недей какво? Да не продължавам и да ти позволя да спечелиш? — тя тъжно се усмихна. — Не, няма да ти го позволя.

Александър не даваше и пукната пара за облога. Само искаше да изтрие тъгата от очите ѝ. Дори самата гледка го натъжаваше и трябваше да положи усилия, за да каже:

— Отказвам се от последната ти задача.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Не ми е нужно твоето съжаление.

Но той не я съжаляваше. Той я... *обичаше*. Думите се понесоха през странната мъгла, която започваше да го обгръща. Искаше да ѝ го каже, да ѝ обясни, че я обича толкова много, че не би могъл да понесе в един момент да ѝ омръзне, да гледа как интересът ѝ към него изчезва.

Но не можа.

Изглежда тя разбираше неговото отчаяние, защото прекоси стаята и се приближи до него, а сладкото ѝ ухание се носеше около нея. Застана пред него и леко го побутна да седне в стола зад себе си. Вероятно бе седнал, но така и не усети кога. Коленете и ръцете му тежаха като олово, въпреки че бе в пълно съзнание и сетивата му бяха ясни, дори изострени. Смътно съзнаваше, че би трябвало да се разтревожи за липсата на чувствителност в крайниците си, но бе толкова доволен, че тя е там.

Кейтлин се наведе докато устните ѝ докоснаха ухото му:

— Аз съм жена на честта. Каквото обещах, го правя. Бих желала времето ни заедно да бе по-различно — гласът ѝ се пречупи, отнасяйки сърцето му със себе си, — но ние сме това, което сме, а и съдбата не изпълнява всяко едно наше желание.

Опита се да вдъхне сладкия ѝ аромат, да се наслади на меката ласка на косата ѝ по бузата си докато тя се изправяше.

— Гледай, Александър... защото това е последното нещо, което ще видиш от мен.

Тя отиде до вратата на терасата, отвори я и се измъкна навън в градината. Стигна до фонтана и през отворената врата той видя как се появиха четири слугини. Те развиха огромен чаршаф, след това го вдигнаха нагоре така, че да прикрият фонтана от прозорците на по-високите етажи. След това се обърнаха с гръб, без да престават да държат чаршафа. Кейтлин се приближи до шадравана, където една призрачна сянка дойде да ѝ помогне, докато сваляше пантофите си, а след това, като потръпна, отметна и наметалото.

Беше напълно гола. Сребристата лунна светлина галеше извивките ѝ, като подчертаваше формата на гърдите ѝ и блясъка на раменете ѝ и караше дългата ѝ коса да проблясва подобно на лунен прах.

Беше като хипнотизиран. Погледът му не се откъсваше от нея, докато тя се плъзна в черната вода на фонтана и дъхът ѝ спря от студа. Зърната ѝ веднага щръкнаха, когато водата се изсипа като водопад върху гърдите ѝ, проблесна по плоския ѝ корем и се стече по нежните извивки на ханша ѝ. Тих плясък се разнесе из въздуха, когато се потопа изцяло. След това, като гледаше в неговата посока, тя се изправи подобно на Венера, а водата се стичаше от нея.

Александър стисна здраво дръжките на креслото, докато не го заболяха пръстите.

Призрачната ѝ помощничка донесе наметалото и го уви около нея, помагайки ѝ да си обуе чехлите. Щеше да се вкочани от студ, цялото ѝ тяло се тресеше от треперенето.

Всичко, за което можеше да мисли Александър, бяха последните ѝ думи към него: че никога повече няма да я види. Наблюдаваше безпомощно, докато тя се обърна и изчезна от погледа му, а помощничките ѝ я последваха, като оставиха студения въздух да нахлува през вратата на терасата, а в далечината се чуваше насмешливият плясък на водата в изоставения фонтан.

* * *

— Карета? Веднага? — Херцогинята изглеждаше изненадана.

Кейтлин, довольна, че е заварила сама домакинята да закусва, кимна. Като принуди думите ѝ да надвият сълзите ѝ, каза:

— Да, моля. Аз... аз желая да си тръгна незабавно. Аз... аз току-що получих писмо от дома и... Много е важно да се прибера веднага.

Доволство се прокрадна в сините очи на херцогинята и тя не зададе никакви въпроси относно тази така невероятно история, а само измърка:

— Разбира се. Веднага ще кажа да ви приготвят каретата.

— Благодаря.

— Ако искате да си опаковате...

— Мюриън се е заела с това в момента.

Джорджиана се чудеше какво се бе случило, за да предизвика толкова прибързано заминаване, но реши, че не я интересува. Дали госпожичката е разлюбила МакЛийн или се е отказала от отчаяните си

опити да го улови в капана си — наистина нямаше значение. Това, което имаше значение, бе, че си тръгва. Разбира се, нямаше да навреди, ако забие още няколко последни пирона в ковчега, така че това глупаво момиче да разбере как стоят нещата наистина.

Джорджиана се усмихна сладко:

— Скъпа моя, изглеждате ужасно. Мога ли... Скъпа моя, знам, че няхаме възможност често да си говорим с вас през престоя ви тук, но надявам се нямате нищо против да получите съвет от една по-възрастна, по-опитна светска дама?

Кейтлин изсумтя, но събеседничката ѝ пренебрегна реакцията ѝ.

— Знам какво ставаше между вас и МакЛийн и е напълно естествено момиче като вас — толкова невинно и от провинцията — да намери един изискан мъж като него за изключително привлекателен.

— Ваша Светлост, не знам какво си мислите, но...

— Послушайте ме. Правя ви услуга. Вкусът на МакЛийн обхваща всякакви типове жени — от изтънчени дами до невинни момичета. Нормално е за мъж с неговия — да го наречем „апетит“ — да иска разнообразие. Точно затова организирам тези малки празненства. За да може да задоволи желанията си.

— Поканили сте ме само, за да може той...

— Както и други преди вас, да.

Гърбът на момичето не можеше да бъде по-скован, а лицето ѝ — по-бяло.

Задоволство премина през цялото тяло на Джорджиана.

— Може това да ви се стори странно, като виждате как той и аз... — Тя се изкиска. — Но ние разбираме другия и го ценим. Ето защо, когато херцогът най-накрая почине, Александър и аз ще се оженим.

— Вече ви е казал това?

— Да.

Сърцето на младата жена отново се сви от болка. Тя се поклони отривисто и каза:

— Радвам се за вас, Ваша Светлост. Аз... мисля, че каретата вече е пристигнала. Не е нужно да ме изпращате.

Много скоро вече седеше до Мюриън в каретата, куфарите ѝ бяха вързани отзад, а впрягът се носеше под лунната светлина.

Кейтлин наблюдаваше как нощта се изнизва пред очите ѝ. Не можеше да се съсредоточи върху нищо — в ума ѝ все още звучаха

последните думи на херцогинята и нещо още по-непреодолимо — образът на Александър.

Тя затвори очи и го видя по-рано същата вечер, облечен в одеждите на леърда на клана от отдавна отминали времена. Шокиращо широкият му гръден кош беше гол и откриваше твърдите му, добре оформени мускули, което я караше да преглъща от желание. Карираното наметало на предците му бе обвито около тесния ханш и праметнато през едното му рамо. Торбичка от необработена кожа се гушеше в гънките, образуващи се около кръста му, и висеше над предната част на килта. Ботуши, подобни на торбичката, завързани с ленти от обработена кожа подчертаваха още повече силните му нозе.

Тялото ѝ пламна, а сърцето ѝ запулсира чак в гърлото, когато си представи да прави отново любов с него. Въпреки че до преди малко се чувстваше премръзнала, сега се бе изпотила от горещината, която преминаваше през нея, от спомена за огромните ръце на МакЛийн, твърдите му устни, от настоящето усещане за него между бедрата ѝ — всички онези неща, които не трябваше да ѝ доставят удоволствие, но тя им се бе насладила изцяло. Умът ѝ скочи обратно към херцогинята и последните ѝ отровни думи. Кейтлин не бе сигурна дали да ѝ вярва, и все пак не можеше да отрече болката, която те ѝ бяха причинили. Част от тях бяха истина, защото Александър ѝ го бе казал сам — херцогинята я бе поканила по негова молба. Мисълта, че може да заговорничи с такава студена, повърхностна жена, накара момичето да изпита болка. Как би могъл той да има каквато и да е връзка с такава ужасна дама?

Цялото ѝ посещение не е било нищо друго, освен една манипулативна измама. Сълзи потекоха от очите ѝ и тя затършува за кърпичката си, щастлива, че Мюриън е заспала дълбоко.

Докато бършеше сълзите си, реши, че е била наивна да си мисли, че би могла да промени мнението на Александър за нея или каквото и да било друго.

Облогът се бе оказал грешка още от самото начало. Ужасна грешка, която ги бе тласкала един към друг все повече и повече, докато по-безопасният начин би бил да стоят колкото се може по-далеч един от друг. По дяволите, *винаги* ли щеше да страда от неспособността си да прави това, което бе безопасно? Винаги ли щеше да избира по-рискования път?

Погледна през прозореца към изчезващата в далечината къща. МакЛийн скоро щеше да може да се движи отново. Вероятно щеше да отиде в спалнята на херцогинята за остатъка от нощта. Мисълта накара Кейтлин да почувства болка, но тя я прогони. Трябваше да си представя подобни неща, за да може да се предпази от скръбта при мисълта за това какво би могло да се случи между тях.

И все пак, очите ѝ се напълниха със сълзи. Защо Александър не можеше да бъде от мъжете, които копнеят за нормален семеен живот?

Тази вечер, когато го погледна през стаята и срещна горещия му поглед, почувства някакъв дързък подтик дълбоко в душата си, порив да отхвърли цялата предпазливост и да се втурне направо в прегръдките му. Да прокара ръце по топлата му кожа, да прокара пръсти по добре оформения му корем и да го дарява с горещи, луди целувки по силните челюсти, докато той се разтрепери в прегръдките ѝ.

Проблемът беше, че това нямаше да е достатъчно. Тя искаше всичко или нищо. И като погледна навън към тъмната нощ, сълзите ѝ отново закапаха. Защото това, което бе получила, не бе това, което бе желала.

[1] Лейди Мериан, също и девицата Мериан — според легендите тя е била любимата на Робин Худ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

*Каквото и да правиш, любовта винаги ще
намери път до сърцето ти.*

Старицата Нора от
езерото Лох Ломонд към
трите си невръстни
внучки в една мразовита
нощ

Кейтлийн опря чело в хладното стъкло на прозореца в спалнята си. Отвън светлините от къщата искряха в снега. Сняг, който бе затрупал Англия и очевидно никога нямаше да спре. Сестра й Мери почука на вратата и влезе.

— Донесох ти мляко. Реших, че ще ти помогне да заспиш.

— Добре съм, благодаря.

— Не, не си! Стаята ми е точно под твоята и чувам, че не спираш да сновеш напред-назад през по-голямата част от нощта. — Мери й подаде димящата чаша. — Изпий го!

Кейтлин се подчини послушно, макар изобщо да не ѝ се пиеше мляко. Сестра ѝ намести шала върху раменете си и се отпусна в стола до камината.

— Ще спре ли някога този сняг? Вече втори ден не престава да вали.

— По-добре е от дъжда миналата седмица.

— Дъжд, сняг — изкриви физиономия Мери, — всичко ми омръзна.

Кейтлийн въздъхна, а дъхът ѝ замъгли стъклото, докато наблюдаваше как белите снежинки бавно се сипят от небето.

— Отначало беше красиво.

— Все още е красиво, но вече прекалява. Татко казва, че ако продължава така, отново ще трябва да чистим алеите — потръпна

Мери. — Двамата с мама не биваше да тръгват на път в това време, но кой би повярвал, че леля Лавиния най-накрая ще се огъне пред този сърдечен пристъп, за който не спира да говори от години.

— Хубаво е, че вече се възстановява. Мама е много привързана към сестра си.

— Както и всички ние, нали? — съгласи се Мери.

Студеният вятър облиза стъклото и този път Кейтлин потръпна. Тя дръпна пердето до средата и прекоси стаята до другия стол пред камината.

Тъмният поглед на Мери легна замислено върху нея.

— Завърши ли вече чантичката, която шиеше?

— Не.

— А прочете ли книгата, която ти даде Уилям? Онази, за отвлечената наследница.

— Не.

Мери кимна в знак, че изобщо не е изненадана.

— Предполагам, че не си бродирала или плела, или...?

— Нищо не съм правила днес — прекъсна я рязко Кейтлин.

— Всички се тревожим за теб.

— Защо?

— Защото не правиш нищо друго, освен да бродиш из къщата, потънала в самосъжаление. Та ти дори почти не се храниш.

— Нищо ми няма. Просто това време...

Мери повдигна вежда.

— Мисля, че вината е на МакЛийн.

За кой ли път Кейтлин си пожела да не бе споделяла със сестра си. Но все пак трябваше да каже на някого, без, разбира се да ѝ доверява подробности. Някои неща бяха твърде лични и болезнени, за да бъдат произнесени на глас. Ала беше казала достатъчно, и Мери най-вероятно се досещаше и за това, което беше премълчала.

— Мери, недей!

— Знам, знам — въздъхна сестра ѝ. — Аз просто... — След което сви вежди. — Кейтлин, трябва да си сигурна, че си напълно откровена със себе си. Не би се чувствала толкова зле, освен...

— Освен какво? — предизвика я Кейтлин.

Мери се поколеба, но после тихо каза:

— Освен ако не държиш на него. — Кейтлин почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне, а сестра ѝ въздъхна отново. — Само си помислих... Съжалявам. Не искам да любопитствам. Сигурна съм, че с времето сама ще разгадаеш чувствата си и тогава може би ще ми кажеш.

— Сигурно Мери. Благодаря ти! — Сълзите заплашваха да потекат и тя припряно посегна към чашата с мляко.

Сестра ѝ стана и я прегърна.

— Добре тогава. Наспи се.

Вратата се затвори зад нея и с щракването на резето всички емоции, които бушуваха в Кейтлин, се отприщиха. Както хубавите, така и лошите.

Тя обичаше Александър МакЛийн. Обичаше го дълбоко и страстно, с цялото си същество. Пороят от сълзи я заслепи и тя едвам стигна до леглото и се хвърли в него, ридаейки. Когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя стана, изми лицето си, навлече нощницата си и изгаси лампата. След което се върна в леглото и зачака дълго, дълго да спре да мисли или да спре да чувства.

Накрая явно бе заспала, но само за да се събуди от блъскането на клоните в прозореца. Кейтлин се намръщи. Това не беше клон. Звучеше повече като малко камъче или малко по-голям камък?

Троп! Троп!... Троп! Троп! Троп!

Отметна завивките и праметна крака през леглото. Пак ли някой от братята ѝ се беше заключил навън? Обикновено чукаха на прозореца на Уилям на първия етаж, но може би той беше заспал дълбоко и не чуваше. Тя грабна една роба от колоната на леглото и затърси пантофите си.

Прас!

Къс стъкло се стовари на пода заедно с един малък камък и пусна мразовития вятър в стаята.

— Мили Боже! — Младата жена пристегна робата си и нахлузи ботите си, за да прекоси стаята. Докато отваряше прозореца счупеното стъкло хрущеше под краката ѝ. Вятърът отметна косите ѝ, а снегът отдолу беше надиплен като вълните на разбушувал се океан. А точно под нея, с късо черно наметало, което се издуваше върху широките му рамене от поривите на вятъра, обул черните си ботуши, стоеше мъжът на нейните мечти. Сърцето ѝ спря, а дланите ѝ се овлажниха. Дали

беше дошъл да ѝ се обясни в любов? Беше ли разбрал колко празен ще е животът му без нея?

Александър се завъртя леко и тя успя да види изражението му. Не се усмихваше, не излъчваше любов. Беше се намръщил.

— Обула ли си ботите си? — поиска да знае той.

— Шшш! — Кейтлин хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Мери няма да се втурне през вратата.

— Не ми казвай *шшш* — отвърна ѝ той, като сниши гласа си до шепот. — Носиш ли обувки? Сигурно има стъкла по целия под и...

— Да, обута съм — сопна се тя.

Изражението му беше толкова сурово, а гласът му толкова недружелюбен, че вълнението и очакванията ѝ избледняха. Каквото и да искаше от нея, то нямаше нищо общо с любовта. Разочарованието загорча в гърлото ѝ. За един мимолетен миг бе повярвала отново в него с цялото си сърце. Повярвала бе, че ще получи драматичен знак за любовта му. Но вместо това, той се бе развикал, макар и шепнешком, убеден, че тя е толкова глупава, че да се разхожда боса върху трошеното стъкло. Мътните да го вземат този мъж!

Какво въобще си беше въобразявала? Той не беше нормалният мъж, за когото го мислеше. Не беше от дузината, които бяха писали сонети, възхваляващи очите ѝ, или ѝ носеха цветя и красиви подаръци, опаковани в сребърна хартия.

Не! Той беше мъж, който не може да направи комплимент, без да отбележи, че пантофките ти са леко износени. Мъж, който не може да те погледне в очите, когато се обяснява в любов, но не би гледал никъде другаде в мига, когато те съблазнява и те освобождава от дрехите ти. Тогава ти би имала цялото му внимание и погледът му няма да се отклони и за секунда, а напротив — ще те погълне, защото тогава уязвима си ти, а не той.

Ала дойде ли време да сподели какво чувства, как го чувства и дали въобще има чувства, той няма да знае как да реагира, също както някое младо момче, защото...

Защото го е грижа много повече, отколкото когато и да е било до сега?

Тази мисъл изкристализира и се загнезди в сърцето ѝ, връщайки го към нормалния му ритъм. Това ли беше? Затова ли не може да каже какво чувства? Защото я обича толкова много?

— Премести се на друг прозорец! — Той посочи прозореца от другата страна на леглото ѝ и тръгна в тази посока.

— Не.

Алекс спря и я погледна.

— Какво значи „не“?

— Ако имаш да ми казваш нещо, кажи го сега.

— Или?

— Или си лягам.

Можеше да почувства раздразнението му по начина, по който вятърът засвири из къщата. Но лицето му вече не излъчваше онази суровост и в очите му се прокрадваше смях.

— Все още командваме всички, нали?

— Измина само седмица.

— Осем дни, четиринадесет часа и тридесет и две минути.

Кейтлийн прехапа устна.

— Ти... ти си броил часовете? — Надеждата отново се пробуди.

— Да, а сега иди на другия прозорец — нареди ѝ отново.

— Ако си дошъл, за да ми се караш отново — сопна се Кейтлин, — спести си усилията.

— Яздих без прекъсване в най-отвратителното време и няма...

Тя затръшна прозореца, при което по пода се посипаха още стъкла. След това закрачи към леглото, изрита ботите си по пътя и се сви под завивките, без да съблича халата си. Защо му беше притрябвало да бие целия път дотук, само за да ѝ крещи? И защо се бе забавил толкова?!

Вятърът отново се усили, нахлул през счупения прозорец. Маклийн щеше да измръзне, ако не намери бързо подслон. Замисли се, дали да не спусне завесите и да надникне навън, но се застави да остане в леглото. Какво я интересуваше, ако той беше решил да измръзне до смърт навън, само с едната пелерина на гърба си? Тя може и да го обичаше, но беше повече от ясно, че той не я обича, затова за него може би щеше да е по-добре да се свие някъде на кравай и просто да умре.

Опита се да си го представи в леглото — слаб и болен, заобиколен от братята си. Би го вбесило до смърт да се отнасят с него като с инвалид, без значение, че би бил точно такъв. Пък и си го заслужаваше. И все пак мисълта за болния, отиващ си Александър, я

накара да пророни една сълза. Дяволите да го вземат! Не можеше да намрази като хората този мъж, дори и след като беше разбил нейното...

Кейтлин чу шум откъм прозореца, седна в леглото и се втренчи в него. Една увита в шал ръка се появи през счупеното стъкло, намери резето и го отвори. В следващия момент МакЛийн беше в стаята, а пелерината му се уви около него, докато затваряше счупения прозорец и спускаше капациите. После се обърна и я погледна, висок и заплашителен.

— Спалнята ти задължително трябваше да е на третия етаж, нали? — Погледът му я обгърна с алчна ненаситност.

Кейтлин дръпна завивките до брадичката си. Едновременно замръзваше и изгаряше.

Кръвта на Александър бушуваше във вените му. Мислеше, че е подготвен да я види отново, но грешеше. Нищо не бе в състояние да го подготви за надвесилата се от прозореца Кейтлин с разбъркани от вятъра златни коси и широко отворени очи, изпълнени с много емоции — предимно гняв, учудване, любопитство и тревога.

— Какво искаш?

Гласът ѝ, нисък и развълнуван, го стопли повече от хвърлено в камината дърво. Той се намръщи.

— Тук е студено.

— Не беше, преди да счупиш прозореца. Налагаше ли се?

Беше заради нрава му.

— Не исках да го счупя, исках само да го отвориш.

— Щях. Мислех, че е някой от братята ми. Понякога се измъкват посред нощ и после не могат да си влязат, защото е заключено.

Кейтлин потръпна, затова МакЛийн веднага отиде до камината, сложи ново дърво и разбута огъня. После отиде до вратата и подпъхна един стол под бравата.

— Какво правиш?

— Осигурявам ни малко време насаме.

— Чудесно! Исках да поговорим.

— Скъпа, не искам да говорим. Нито сега, нито когато и да е.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Кейтлийн.

Той закрачи към гардероба и го отвори.

— Ще ти трябва плътна пелерина. Ето една. — Алекс я занесе до леглото.

— МакЛийн, не ми трябва пелерина.

— О, ще ти трябва. — Той се ухили и тя осъзна, че изглежда изморен. Дълбоки линии се бяха врязали около устата му. Сърцето й омекна, но тя му заповяда да остане непоколебимо.

— Хърст, какво по дяволите ми даде, та не можах да помръдна цели два часа?

— Не знам. Мамчето ми го даде. Каза, че не е опасно, ако внимавам и не прекалявам с капките.

— Трябва хубаво да си поговоря с баба ти. На следващия ден ме мъчеше ужасно главоболие.

Нея също, защото не спря да плаче. Споменът за това я накара да остане непоколебима.

— Е, ти сам избра тази отвратителна задача, не аз.

— Така е, проклет да съм. — Той се пресегна и отметна завивките. — Сега, слагай пелерината и да вървим.

— Защо?

— Защото ще се женим.

Сърцето на Кейтлийн трепна.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Възможно най-скоро.

— Защото...? — Тя го погледна, а сърцето се отразяваше в очите й.

— Защото си ми нужна. Защото не съм същият без теб. Когато не си с мен, аз... — Той приглади влажната си коса с объркано изражение: — Не мога да го обясня. Просто не съм... завършен.

Надеждата отново опита да я заслепи, но Кейтлин не й позволи:

— Ами Джорджиана?

— Какво за нея? — сви вежди Алекс.

— Тя ти беше любовница.

— Много отдавна. Не съм я докосвал почти от година.

— Тя каза... — Думите не можеха да излязат от устните й.

— По дяволите Кейтлин! Не знам какво ти е казала, но истината е, че позволих да ме примамат в леглото си, ала това не продължи дълго.

Кейтлин започна да се успокоява.

— Тя каза някои ужасни неща.

— Тя е ужасна жена. Обещавам ти никога повече да не говорим с нея, щом се оженим. Дори ще прекратим всякакви отношения, ако искаш.

Кейтлин много искаше.

— Но можем често да каним Лорд Дингуол. На Джорджиана това никак няма да ѝ хареса.

— Имам чувството — усмихна се Александър, — че и на мен няма да ми хареса, но ако това те прави щастлива, така да бъде.

В сърцето ѝ ставаше все по-топло. Кейтлин срещна погледа му и го попита меко:

— Александър, защо се върна за мен?

— Защото трябваше. Ти... — Той търсеше думите и накрая, с една промърморена ругатня, се свлече на колене взе ръката ѝ в своята и я притисна към сърцето си. — Кейтлин, откакто се видяхме все бърках. Не бях на себе си от желание по теб и това ме заслепи за по-важните неща.

— Като например? — попита тя останала без дъх.

— Обичам те! — дълбокият му глас трепереше. Очите на Кейтлин се замъглиха от сълзи. — Кейтлин — Алекс докосна пръстите ѝ с устни, — аз вече не съм първа младост, почти на четиридесет съм. А ти си само на двадесет и три.

— Какво от това?

— Когато аз съм на петдесет, ти ще си само на тридесет и три, също толкова красива, колкото си и сега.

— МакЛийн, затова ли беше всичко това? Мислиш, че си твърде стар за мен?

— Не сега, но се страхувам, че в бъдеще разликата във възрастта ни ще става все по-отличима. Страхувам се, че ще трябва да те гледам как губиш интерес към мен и накрая си отиваш.

— Това никога няма да се случи — усмихна му се меко тя.

— И да стане, ще си струва всичката болка, която ще трябва да преживея, щом сега мога да открадна малко време с теб. Съжалявам само, че не си го признах, преди да си отидеш. — Той обхвана брадичката ѝ в шепа и повдигна лицето ѝ към своето. — Обичам твоята импулсивност и начина, по който очите ти грейват, когато се смееш. Обожавам начина, по който се наслаждаваш на всяка хапка и

дори ми харесва как ми се сопваш, когато съм те ядосал. Истината е, че те обичам и това е.

Гърлото на Кейтлин се беше свило така, че не можеше да издаде и звук. Той наистина я обичаше. Тя можеше само...

Чук! Чук!

Гласът на Мери долетя иззад вратата:

— Кейт, добре ли си? Чух, че нещо се счупи?

— Добре съм — отвърна тя. — Счупих чашата с мляко.

— Но... Не чух ли и мъжки глас?

— А, не. — Кейтлин изгледа Александър пакостливо, после грабна пелерината си, наметна я и прошепна: — Трябва да оставя бележка и...

— Не, не трябва — прошепна той в отговор, докато търсеше ботите ѝ под леглото. — Вече съм се погрижил. Родителите ти си идват утре сутрин и вече знаят, че съм дошъл за теб.

— Родителите ми? Но как?

— Аз... — Той се засмя и се зае да ѝ обуе ботушите.

— Кейтлийн? — Бравата на вратата се завъртя. — Какво става с тази врата?

— Заключена е. Лека нощ, Мери!

Маклийн отвори прозореца и се изкатери на най-близкия клон, след което се обърна да хване Кейтлин. Тя запретна поли и го последва незабавно, а сърцето ѝ пееше. Внимателно се спуснаха по дървото. Когато докоснаха земята, той я дръпна към себе си и я целуна дълбоко.

— Къде отиваме? — усмихна се тя.

— При баба ти. Тя ни очаква — усмихна се в отговор той. — Мамчето ти дойде при мен. — Кейтлин го зяпна изненадана. — Доста неща имаше да ми каже, но не бих повторил никое от тях, тъй като съм джентълмен.

— Мамчето има остър език.

— Едва ли подозираш и половината. След като направи на пух и прах характера ми, аз ѝ казах, че каквото и да каже за отношението ми към теб, ще се съглася и дори ще добавя и още в моя вреда.

— Александър, аз също не се държах добре.

Той хвана облечените ѝ в ръкавици ръце и я дръпна към себе си.

— Но аз бях този, който те принуди да се доказваш. Нямах право на това. Единственото ми оправдание е, че бях глупак и не исках да те

оставя на мира.

— Александър, недей...

— Кейтлин, чуй ме! Аз не се отнесох към теб с уважението, което ти се полагаше. Баба ти беше права за това. Извинявам се и искам да знаеш, че това няма да се повтори.

Кейтлин го изгледа изпитателно.

— Баба да не ти се е карала много?

Алекс се изкиска, а звукът изригна от гърдите му.

— Представа си нямаш. Но след като тя се успокои, а аз ѝ казах какво чувствам, Нора настоя незабавно да оправя нещата. Това и направих. А на път за насам минах през Лондон и посетих и родителите ти, така че...

— Ти не би...

— О, да! Баба ти ми даде адреса им. Майка ти е очарователна, а баща ти — след като престана да беснее заради това, че те въвлякох в нашия облог...

— Не си ме въвлякъл ти.

Той я целуна по носа.

— Всъщност се въвлякохме взаимно, но това няма значение. Това, което има значение, е, че аз си признах всички грехове и родителите ти не само ми простиха, но ми дадоха и своята благословия.

— Разрешили са ти да ме откраднеш през прозореца? — премигна тя насреща му.

— Не, това щеше малко да ги шокира. Просто им казах, че ще те заведа при баба ти и ще започнем организацията. Самите те, братята и сестра ти се очаква да пристигнат за сватбата след две седмици.

— Сватбата? *Нашата* сватба?

С дълбок смях Алекс вдигна Кейтлин и я завърта във въздуха.

— О, Кейтлин, любов моя!

Сърцето ѝ пееше безспир. Той я обичаше. Всичко си заслужаваше, за да дочака този възхитителен миг. МакЛийн пое един подозрително пресеклив дъх, а ръцете му се стегнаха толкова силно около нея, че тя понечи да протестира. Целувката му обаче, потуши възмущението ѝ, защото беше всичко, което тя искаше. И вече знаеше, че това е само началото. Чакаха ги нови облози и предизвикателства,

може би и нови препятствия. Но отсега нататък щяха да се изправят пред тях заедно — ръка за ръка.

ЕПИЛОГ

О, мечтата на моя живот винаги е била да дундуркам на коляното си свои собствени правнучета.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ

— Одрал е кожата на баща си. — Нора погъделичка трапчинката на брадичката на бебето. — Вижте само тези зелени очи.

Мери, която седеше в един люлеещ се стол до камината, гушна бебенцето по-силно.

— Малкият Ронан е толкова красив, Кейтлин.

— Александра също. — Кат се беше разположила срещу Мери и държеше още едно малко вързопче. Тя погали нежно меката бузка, а в погледа ѝ се четеше изумление от чудото, на което бе свидетел. — Чудесно е, че роди близнаци, и то момче и момиче.

От дивана, близо до прозореца, Кейтлин се усмихна със задоволство и подпъхна одеялото, което Александър грижовно бе увил около нея, преди да излезе да помогне на брат си Хю с няколко от новите жребчета.

— Как бих могла да разбера колко прекрасни са бебетата ми, след като ми позволяват да ги държа, само докато ги кърмя?!

Мери избухна в смях:

— С мама си тръгваме следобед, така че и ти ще имаш възможност да ги погушкаш.

Катриона погали меките къдрици на Александра.

— Аз помолих Хю да останем още ден-два, защото мисля, че имаш нужда от още малко почивка.

На Кейтлин не ѝ убягна нежния поглед, с който сестра ѝ съзерцаваше бебето и отправи разтревожен взор към Мери. Катриона и Хю се опитваха да се сдобият с дете от години, но без успех. Беше затрогващо, колко любящо бе гушнала Александра. Но сякаш отгатнала мислите ѝ, Кат ѝ отправи успокояваща усмивка.

— Цяло щастие е, че имам доведените си дъщери. Инак бих приела, че късметът ми е изневерил.

Кат беше получила титлата „майка“ от трите доведени дъщери на Хю. Той бе приел момичетата, след като собствената им майка ги бе малтретирала и изоставила. Топлият ѝ поглед успокои и Кейтлин.

— Те са чудесни. Определено разчитам на помощ от тях с братовчедите им.

— И те ще се радват. — Лешниковите очи на Кат блеснаха от любов. — Когато с Хю осъзнахме, че може би не ни е писано да имаме собствени деца, решихме да не страдаме по това, което не можем да имаме, а да благодарим за това, което имаме. Дъщерите ни са целият ни свят и нищо не ни липсва — каза тя, след което целуна бебчето по нослето.

— Мисля, че малко прибързвате. — Изсумтя мамчето, при което Кат я изгледа с удивление.

— Но ти ни даде отвари, а те не помогнаха. Просто не ни е писано.

— Някои неща изискват време. Ще видиш. Отварите ми ще дадат резултат.

Кейтлин наблюдаваше как баба ѝ и сестрите ѝ държат новородените, и цялото ѝ същество бе изпълнено с безмерно щастие и топлота. Двамата с Александър имаха брака, за който винаги бе мечтала — бяха партньори във всеки смисъл на тази дума. Дори и сега, споменът за това как беше влязъл в детската стая, за да се увери, че е настанена удобно, както бе наредил, извикваше усмивка на лицето ѝ. А също и как бе подпъхнал одеялата около нея, заявявайки, че до прозореца е твърде хладно, без да е завита.

След пет години, вече не бе толкова коравосърдечен и се усмихваше доста по-често. Всеки би могъл да го каже, дори братята му, когато идваха да ги видят.

И в Уитбърн нещата се бяха променили, въпреки желанието на татко. Уилям постъпи във флота и отплава. Когато се прибра, Кейтлин

бе удивена колко висок, почернял и широкоплещест е станал. Робърт отиде в Кеймбридж, където, както всички очакваха, завърши с отличие история на древните култури. А Майкъл най-накрая оздравя и взе участие в едногодишно пътешествие из руините на древните култури на Италия, Гърция и Африка. Татко беше позеленял от завист, заради големия му успех, а всички чакаха с нетърпение писмата с разказите за неговите приключения.

И макар майка ѝ да се тревожеше за дробовете на Майкъл, топлият климат бе сторил много повече, отколкото дузината лекарства във влажна Англия. Поне писмата му не спираха да ги уверяват в крепкото му здраве.

Мери потърка буза в главичката на Ронан.

— Защо бебетата са толкова сладки?

— Бог ги е направил такива, за да им простиш за всички тези пелени. — Баба Нора погали бебето по главата. — Този момък ще е силен, което е добре, защото един ден ще трябва да ръководи клан.

— Бабо, стига с това проклятие! — намръщи се Мери. — То приключи. Всеки извърши своето добро дело. Фиона спря войната между клановете, като се омъжи за Джак; Грегор и Вениша участват в толкова много благотворителни инициативи, че дори не мога да ги изброя; Хю осинови три момичета и им даде любящ дом, а Дугъл спаси Катриона малко преди да се удави...

— И направи много повече от това — добави Кат. — Двамата със София ще купят изоставеното имение МакГълох, ще го ремонтират и ще го дарят на църквата, за да бъде използвано като сиропиталище. Сегашното е на път да се срути.

Мери кимна.

— А Александър не спира да се грижи за всички в нужда по земите му.

— Така е. Вълнува се за тях повече от много други леърди — съгласи се Нора.

— Е, унищожено ли е проклятието?

— Страхувам се, че не — намеси се Кейтлин.

Всички обърнаха очи към нея.

— Вчера някакъв глупак позволил един от първокласните бикове да избяга в града, където за малко да прегази някого, но човекът бил спасен в последния момент. Александър побесня, когато разбра.

— Заради това ли се разрази малката буря вчера? — попита Кат.

— Да — отвърна Кейтлин. — Аз също се надявах, че проклятието е развалено, но...

— Е, това им е проблемът на проклятията — каза Нора, — обикновено се раждат от някой мит и е възможно да сме разтълкували погрешно нещо около това проклятие.

— Погрешно? — Примигна Мери. — Тоест, тази част с добрите дела, може да не е вярна?

— Може би — отвърна баба й. — Няма как да разберем, докато не пораснат децата. Дотогава проклятието няма да изчезне.

— Значи може и да е унищожено, но няма как да разберем, докато не пораснат децата ни? И това е нещо! — Мери стана и постави ухаещото на бебе момченце в ръцете на сестра си.

Кейтлин прехапа устни и се усмихна.

— Със или без проклятие, тези две дечица ще бъдат щастливи. Това поне мога да обещавам.

Баба й се усмихна.

— Това е повече от достатъчно, момичето ми. Любовта е могъща сила, много по-могъща от едно проклятие.

Кейтлин плъзна пръст в малкото юмруче на Ронан и се усмихна, когато той го стисна. Да, със или без проклятие, МакЛийн бяха любящо, щастливо и силно семейство.

Очите й уловиха движение през прозореца и видя съпруга си да язди през полето към замъка. Вятърът беше отметнал назад гъстата му черна коса. Зад него, Хю яздеше златист кон, а в косите му проблясваха сребърни кичури. Ако не бяха надвили проклятието с това поколение, щяха да го направят със следващото, защото упоритостта, интелектът и способностите на МакЛийн нямаха граници. Заедно с тези, които ги обичат, те ще преодолеят всичко.

Кейтлин целуна сина си по челото и се усмихна на сънените му зелени очички.

— Обещавам ти, че си орисан на един щастлив живот, сине мой. Защото, с Александър до себе си, щеше да постигне всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.